

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període



Sèrie P - Número 84

Dijous, 18 de juny de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 58, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la gent gran a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmicofinancera de la Generalitat de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la gent gran a Catalunya (Tram. 302-00186/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (10:04)

Presentació: Sr. Bosch i Garcia (M). 5817

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 3)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín. 5818

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Barenys i Martorell. 5819

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 5820

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré. 5821

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 5822

Posició del grup presentant: Sr. Bosch i Garcia (M). 5824

Votació del paràgraf que s'inicia amb «revisar» i fineix a «veïns» (11:00): rebutjat per 20 vots a favor, 60 en contra i 24 abstencions. 5825

Votació de la resta de la Moció (11:01): rebutjada per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció. 5825

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat (Tram. 302-00183/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (11:00)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S). 5825

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a substanciar el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia conjuntament amb el dinovè. És aprovada per assentiment. 5826

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 5827

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 5828

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 5828

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó. Alhora es posiciona respecte a les mocions corresponents als punts dinovè i vint-i-dosè de l'ordre del dia. 5829

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Borràs i Solé. 5830

El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per contradiccions. 5831

Votació (11:42): rebutjada per 40 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció. 5831

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea (Tram. 302-00184/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (11:42)

Presentació: Sr. Terradellas i Redon (S). 5831

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Millo i Rocher. 5833

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 5834

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 5835

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo. 5836

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez. 5837

Posició del grup presentant: Sr. Terradellas i Redon (S), que accepta l'esmena núm. 1. 5838

Votació del punt 2, amb l'esmena núm. 1 incorporada, i el punt 4 (12:31:06): aprovats per unanimitat. 5839

Votació dels punts 1, 3 i 5 (12:31:34): rebutjats per 41 vots a favor, 48 en contra i 10 abstencions. 5839

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat (Tram. 302-00185/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (12:31)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC). 5839

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmicofinancera de la Generalitat de Catalunya (Tram. 302-00188/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (12:43)

Presentació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).

5841

— Esmenes del G. Socialista a la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Figueras i Siñol.

5842

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5844

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran.

5845

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Borràs i Solé.

5845

Posició del grup presentant: Sr. Benach i Pascual (ERC), que accepta l'esmena núm. 1. Tot seguit, es posiciona respecte a la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

5847

Votació de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb l'esmena núm. 1 incorporada (13:25): rebutjada per 44 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

5847

Votació de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (13:26): rebutjada per 43 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

5847

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments (Tram. 302-00187/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (13:26)

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S).

5848

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Aymerich i Aroca.

5849

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

5850

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

5851

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

5851

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

5852

Posició del grup presentant: Sr. Mir i Bagó (S), que accepta l'esmena núm. 2 i proposa una esmena transaccional entre el punt 3 de la Moció i l'esmena núm. 3.

5853

Posició del grup esmenant: Sr. Iglesias i Sala (CiU), que accepta l'esmena transaccional.

5854

Votació del punt 1 (14:15): rebutjat per 45 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

5854

Votació del punt 2 i l'esmena transaccional al punt 3 (14:16:26): aprovats per unanimitat.

5854

Votació del punt 4 (14:16:50): rebutjat per 31 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

5854

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre i tretze minuts.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya (Tram. 302-00189/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (16:13)

Presentació: Sra. Figueras i Siñol (S).

5855

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5856

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

5857

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

5857

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Palau i Gil.

5857

Votació (16:41): aprovada per 58 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

5859

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari (Tram. 302-00190/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (16:41)

Presentació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

5859

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

5861

— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Cadevall i Soler.

5862

MT

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 5)

Torn a favor: Sr. Francàs i Porti.

5863

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sra. Sanabra i Villarroja.

5865

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5866

Posició del grup presentant: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV), qui presenta esmenes transaccionals a les esmenes 3 i 4 del G. P. Popular, i al punt 5 de la Moció, juntament amb el G. P. Popular, el G. P. de Convergència i Unió i el G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

5867

El Sr. Francàs i Porti (P) intervé per un aclariment.

5868

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals presentades.

5869

Votació dels punts 1 a 5 (17:45): aprovats per unanimitat.

5869

Votació dels punts 6 a 9 (17:46): rebutjats per 46 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

5869

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya (Tram. 302-00191/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (17:46)

Presentació: Sra. Nadal i Aymerich (P).

5870

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 35)

Torn a favor: Sra. Panyella i Balcells.

5871

— Esmena del G. Socialista (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Duch i Plana, que n'anuncia alhora la retirada.

5872

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

5873

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

5874

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Olivares i Usac.

5875

Posició del grup presentant: Sra. Nadal i Aymerich (P).

5876

El secretari primer llegeix l'esmena transaccional presentada al punt primer.

5877

Votació (18:38): aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

5878

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 58.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la gent gran a Catalunya

D'acord amb l'alteració de l'ordre del dia, iniciarem el capítol de mocions d'aquest plenari amb la Moció número 20 –l'alteració va ser aprovada durant la sessió d'ahir a la tarda–, que és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la gent gran a Catalunya. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Xavier Bosch. (*Pausa.*) Deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. Senyors diputats, senyores diputades, a l'anterior Ple, el diputat que els parla va intentar, amb un èxit relatiu, debatre amb el conseller de Benestar Social al voltant de la cura que la nostra societat dóna a les persones grans, especialment aquelles que pateixen problemes de caràcter sociosanitari i que requereixen recursos assistencials per tal de permetre'ls una vida amb dignitat. Esmentava en la meua intervenció la més que previsible evolució demogràfica cap a un envelliment de la societat, cosa que requereix una previsió que ajudi a solucionar els problemes actuals, però sobretot que prevegi el que passarà d'aquí a uns anys. També esmentava l'actual estructura demogràfica de la gent gran, molt diferent de la que hi havia fa uns anys, ja que s'han produït canvis profunds, amb un desconegut, fins ara, sobreenvelliment de la gent gran, i, en canvi, un, en general, bon estat de salut i una òptima activitat personal i social de les persones que legalment arriben a la jubilació del seu treball i, per tant, que són oficialment velles, mentre que encara conserven allò que se'n diu «un esperit ben jove». En conseqüència, la percepció que té la societat actual –molt basada en l'oci com a motor social i econòmic– sobre la vellesa és completament diferent a la tradicional, on els vells eren o havien de ser persones passives i, sovint, una certa nosa a la família i a la societat.

La situació sanitària general, els hàbits saludables globals i la longevitat actual fan que només un 4 o un 5% de les persones grans requereixin assistència sociosanitària. Precisament per tractar aquesta, diguem-ne, entre cometes, «minoria», s'han establert o s'estan establint vies diverses i diversificades per millorar les condicions de vida d'aquestes persones, des dels tradicionals casals d'avis als hospitals de dia, l'assistència domiciliària, les «vivendes» assistides, etcètera. Són propostes que volen permetre a les persones amb carències poder com-

paginar un tractament determinat amb la continuïtat en el seu barri, poble o família, on viu o on conviu actualment. L'internament en residències assistides és, en certa manera, un recurs extrem, però que sovint es fa necessari.

Deia també a la interpellació que la gent ingressada en aquesta mena de serveis són, majoritàriament, gent molt gran, vells-vells, diguem-ne, i sovint amb pluripatologies i amb un alt grau de deteriorament físic i/o psíquic, físic i psíquic, una cosa, l'altra, o les dues a la vegada.

Vaig intentar també traslladar a aquest plenari algunes de les preocupacions i reivindicacions del sector empresarial que, de forma concertada amb l'Administració, presta aquesta mena de serveis. Uns serveis cars, molt tecnificats i que necessiten personal especialitzat i abundant, cosa que, segons s'afirma, no es pot pagar amb el preu públic fixat per decret del Govern de la Generalitat. Deia que altres països del nostre entorn més immediat paguen molt més per una plaça equivalent, i amb el primer punt de la Moció que avui sotmetem a la consideració de la cambra volia reflectir la necessitat d'una revisió a l'alça d'aquest import. Se m'ha fet observar, però, que en el cas hipotètic, poc probable –pel que sé–, que aquest punt fos aprovat i aplicat taxativament, el primer afectat o un dels primers afectats podria ser l'usuari, ja que també podria haver de pagar més per fer ús de la seva plaça. Aquesta, òbviament, no és la meua voluntat; sóc del parer que no s'ha de fer pagar més als usuaris del que ja es fa pagar, i que el sistema de pagament d'aquesta mena de serveis no ha de significar cap obligació de pagament desmesurat.

En qualsevol cas, cal diferenciar el que concerta la Generalitat, el Govern, i el que paga per les places, i l'altre és el que es cobra dels usuaris. En tot cas, també és un tema que està pendent, sobre la taula, i que confiem que –entre altres coses, amb l'ajuda de la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català dels Serveis Socials, actualment en funcionament, i amb altres vies de diàleg i de possible consens que es puguin produir– es trobi un equilibri òptim entre el que aporten les administracions i el que els usuaris han de pagar pel seu servei, pel servei que se'ls presta, i s'eviti qualsevol mena d'abús.

Ara per ara, doncs, la Moció que plantegem vol proposar una revisió d'aquests preus actuals, dels preus que paga l'Administració pel cost de les places, i cercar una solució positiva per a totes les parts afectades.

També, a part d'aquest punt, forma part de la Moció una proposta –si ho volen, de caràcter més subjectiu i genèric–, de declaració d'intencions, a favor de millorar el diàleg del Govern amb el sector representatiu –no es diu que no hi hagi diàleg; es diu, simplement, que s'ha de millorar– de les residències assistides, tot amb l'objectiu de cercar solucions que ajudin a millorar el servei que es presta.

Més concretes són les altres dues propostes que recull la Moció. Una, per una banda, la necessitat de rebaixar l'IVA que paguen les residències, una necessitat ja recollida per aquest Parlament a través de la Resolució

5818

395/V, i que la Moció que avui presentem vol refermar. En tot cas, vull agrair les esmenes que en aquest punt s'han presentat i que puntualitzen i concreten el text inicial.

Finalment, i per completar aquest panorama sobre la gent gran, el darrer punt inclou una proposta més política que no tècnica, com les anteriors. Es tracta de reclamar a l'Estat la transferència de tots aquests serveis que encara conserva l'«Imsero» —sí, així, amb *m*— i que no permeten considerar complet l'Estatut d'autonomia, el qual reconeix competències plenes a la Generalitat de Catalunya pel que fa als serveis socials. El mateix conseller va reconèixer la seva reivindicació de reclamar els viatges i el termalisme per a la gent gran, que gestiona aquest Institut estatal, i que també ho fa a la gent gran del nostre país, així com també els recursos que gestionen els anomenats «centres nacionals» o «centros nacionales», segurament, o estatals, que nosaltres, que Catalunya també paga, tot i que no n'hi ha cap al nostre territori. Si el conseller coincidís amb mi en la necessitat d'exigir aquests traspassos i, a més, estava esperant amb la possibilitat que es produïssin aviat, serveixi la Moció que presentem, i la seva —esperem que segura— aprovació, per insistir de forma conjunta en aquesta línia.

Finalment, la Moció ha rebut diverses esmenes, que considero molt interessants, però que en tot cas comentaré al seu moment.

Amb la voluntat de servir des del Parlament les persones grans, les persones grans de la nostra societat, presentem, doncs, des del Partit per la Independència aquesta Moció subsegüent i la posem a disposició del Ple de la cambra per tal que consideri la seva idoneïtat. Una moció feta amb la voluntat d'impuls positiu a la tasca del Govern i amb ganes de col·laborar en la millora de l'atenció que la nostra societat ha de donar a la gent gran.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Han presentat esmenes els grups d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista. Pel Grup d'Esquerra Republicana, per presentar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és cap secret que el segment de la població format pels majors de seixanta-cinc anys ha crescut, i ha crescut molt, els darrers anys. Ja fa alguns anys, fins i tot més d'una dècada, que ens estem movent —i són dades que l'altre dia, d'una o altra manera, en termes relatius o en valors absoluts, van ser facilitades tant pel conseller com pel diputat interpellant, senyor Bosch— ens uns índexs de mitjana entre el 16 i el 17%, i en alguns casos, fins i tot, en alguna comarca he pogut constatar que aquest percentatge pot arribar fins al 25%. També s'ha incrementat amb l'índex d'envelliment l'índex anomenat «de sobreenvelliment», que afecta les persones més

grans de setanta-cinc anys, que constitueixen fins a un 42% del total de la gent gran, és a dir, dels de més de seixanta-cinc anys.

El fet que s'hagi anat anticipant de manera molt important l'edat de la jubilació i l'increment de l'esperança de vida comporten, d'una banda, disposar de molt més temps lliure, aquestes persones, que cal canalitzar positivament, tant en benefici de la seva pròpia persona com en benefici del conjunt de la societat, però, en segon lloc, també, aquesta anticipació ha comportat al mateix temps, alhora, un increment molt notable del nombre de persones amb un major risc de dependència i de precarietat, tant econòmica com social i física, que comporta fets com el deteriorament físic o psíquic, la pèrdua progressiva d'espai social i de recursos econòmics, òbviament, la solitud... Només a Barcelona la dada esgarriosa de més de cinquanta mil persones que viuen en aquesta circumstància ens ha de fer pensar. I, especialment, també és molt precària —ho vull dir i remarcar— la situació en què es troben les dones que ocupen aquest segment de la nostra població.

Precisament perquè es constaten déficits molt importants en recursos per a aquesta població, i alguns dels déficits estimats en servei, tant a la llar com als centres de dia o les residències, creiem que cal garantir i cal incrementar des dels poders públics uns serveis que avui, en alguns casos, encara es troben en una situació sota mínims.

Així que, d'acord amb les conclusions del III Congrés de la Gent Gran, celebrat recentment, i que d'una o altra manera van estar fluctuant durant el debat de la interpellació fa ara quinze dies, ens hi afegim, i cal des d'aquesta tribuna reivindicar més i millors serveis assistencials sociosanitaris; preveure, com diu la Moció, els canvis demogràfics que ens afectaran en el futur, i, per tant, ens hem atrevit a suggerir, a presentar una esmena en línia amb el que el mateix conseller Comas ja va anticipar en aquesta mateixa tribuna, que és l'eventual, previsible revisió del Pla integral de la gent gran, que és una eina, ens sembla, molt adequada per, precisament, preveure aquests elements. I, per tant, des del punt de vista que el mateix conseller ja va reconèixer que, després de set anys de vigència d'aquest Pla, calia abordar la seva revisió, és per això que ens ha semblat preferible d'articular aquesta esmena, que, en definitiva, l'únic que fa és recollir d'una o altra manera la mateixa voluntat expressada pel conseller i pel Govern.

Pel que fa al segon punt, la segona part de la Moció, entre els objectius immediats que ens hauríem de proposar, totalment d'acord amb la necessitat de revisar a l'alça —com diu el primer punt de la Moció— el cost de la plaça residencial, estancat des de ja fa molt de temps en 135.000 pessetes. Evidentment que aquí se'ns suggereix un dubte interpretatiu: si hem d'entendre que aquestes 135.000 o aquest increment de les 135.000 pessetes ha d'anar a càrrec de l'Administració o a càrrec de l'usuari. És evident que quan estem parlant que s'experimenti un increment a l'alça volem que això repercuteixi, òbviament, en el cost que ha d'assumir l'Administració, i no repercutir això en l'usuari.

En qualsevol cas, crec que de la manera com ha estat formulada la Moció en aquest punt, i entenent i reconeixent que el mateix conseller sosté que el cost és adequat i que quan surten les places a concurs existeixen moltes entitats que hi concorren, és clar, no els queda més remei... I la realitat és que –hi insisteixo– una plaça assistida costa avui dia, en les estimacions més raonables, entre 170 i 180.000 pessetes, i en les residències públiques això pot arribar a costar –i tenim el model comparat d'altres comunitats autònomes– fins a un quart de milió de pessetes. Per tant, si l'Insero paga més i la resta de comunitats autònomes paguen més, la Generalitat també hi hauria de contribuir amb més diners.

D'acord també amb el segon punt, que és el que fa referència a la millora del diàleg amb els sectors econòmics i de gestió de les residències assistides.

Al tercer punt, que és la qüestió relativa a l'IVA, nosaltres hem presentat una esmena que l'únic que fa és recordar que en aquest Parlament la Comissió de Política Social ja va aprovar una proposició no de llei, precisament presentada per aquest diputat en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Aquest és un tema empantanegat i del qual no coneixem el compliment de la Moció, entre altres coses perquè el Govern no n'ha dictat el compliment, i, per tant, l'únic que fem en aquest sentit és demanar o apressar el Govern en el compliment d'aquesta Resolució, la 395/V, que sabem, d'altra banda, que el Grup Parlamentari Català al Congrés va arribar inicialment a algun tipus d'acord amb el Grup Parlamentari Popular per tal d'incorporar als pressupostos de l'any 98 aquesta reducció del tipus impositiu del 7 al 4% de l'IVA, però allò va quedar en no res, i no hem sabut exactament com va quedar aquesta qüestió. Per altra banda, com sigui que el Govern hauria de dir exactament què és el que ha fet a l'hora de complir el mandat d'aquest Parlament, l'únic que hem fet és afegir-hi aquesta exigència o demanda de compliment de la Resolució.

Finalment, hi afegim també un nou objectiu a través d'una esmena addicional, que és la supressió de les llistes d'espera. I és que, a pesar dels bons auguris, de les bones expectatives donades pel conseller pel que fa a la desaparició a curt i mitjà termini de les llistes d'espera a les demarcacions de Tarragona, de Girona i de Lleida, que en aquests moments es reconeix que hi ha fins a un total de més de mil dues-centes persones en aquestes circumstàncies, el que és evident..., i només cal llegir la intervenció del mateix conseller per constatar que el senyor Comas no ens va dir què pensa, què vol fer en el cas de la demarcació de Barcelona, que és el cas més flagrant i més palmari de la situació desesperada de les llistes d'espera, què volia fer exactament. Per tant, nosaltres l'únic que volem és, a través d'aquesta esmena, que crec que és prou possibilista i prou pragmàtica, instar el Govern a suprimir progressivament –la qual cosa no incorpora un termini tan peremptori com perquè el Govern no estigui d'acord amb això–, hem volgut insistir en la necessitat de suprimir les llistes d'espera d'aquesta manera progressiva.

I finalment, totalment d'acord amb aquest punt que el senyor Bosch deia que era una reivindicació més polí-

tica, que és el traspass de l'Insero, no només pel que fa al vessant del termalisme i de les vacances, que és un dels aspectes que està pendent en la llista de traspassos i serveis de la Comissió Mixta de traspassos Estat - Generalitat, sinó sobretot per la sagnia que suposa el sosteniment dels anomenats o dits *centros nacionales*, dels quals no existeix cap català que se'n pugui beneficiar, i des d'aquest punt de vista em sembla que és més rendible, és més beneficiós que puguem gestionar directament els recursos que l'Insero dispensa, que no pas que ho hagi de fer l'Estat, amb el que això comporta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo vull constatar l'oportunitat d'aquesta interpellació que ens ha presentat el diputat senyor Bosch, del Grup Mixt, perquè aquest és un tema que n'haurem d'anar parlant més sovint del que fins ara hem fet, perquè és un tema important i és un tema que el tenim ja, els seus problemes o les seves repercussions, a la porta de casa.

Aquest procés que ha fet possible que la vida s'allargui entre deu i quinze anys més des de principi de segle fins ara i que la qualitat de vida de la gent gran del nostre país, de Catalunya, i també de bastantes de les regions d'Espanya, hagi augmentat ens situa en un panorama molt diferent, impensable, impensable anys enrere, de creació de possibilitats, de recursos, d'interessos, que d'alguna manera des de les administracions públiques, també des de les iniciatives culturals i socials, hem de procurar canalitzar. Les conseqüències d'aquesta situació són molt importants. A Catalunya hi ha una de les taxes d'envelliment més elevades d'Europa i, com a conseqüència –i com deia–, aquest debat al Parlament de Catalunya és oportú ara i en altres ocasions, però és un debat que ha de ser rigorós. Hem d'intentar, tant des dels grups parlamentaris com des dels representants del Consell Executiu, que tingui el màxim rigor, perquè el problema no és fàcil de solucionar, donades les greus situacions de dependència que es produiran pel sobreenvelliment de les persones de més de setanta-cinc anys.

Hem entrat, per sort, a reflexionar sobre aquestes qüestions una vegada més a la Comissió de Finançament dels Serveis Socials, i se'ns han aportat informacions, dades i estudis relacionats amb la demografia, amb les rendes familiars, amb la salut, i ens adonem que el tema té gruix, té envergadura, i pel que fa a la funció que tenim encomanada a la Comissió de Finançament dels Serveis Socials tenim una tasca important a fer.

Nosaltres considerem que el que no s'ha de produir és que, quan l'interpellant, el senyor Bosch, pregunta al conseller quina política s'està fent per adaptar les polítiques de la vellesa als canvis demogràfics, es contesti d'una manera simple dient que el Govern ja ho va fent perquè no hi ha llistes d'espera, quan sabem que de llistes d'espera sí que n'hi ha, per contestes del mateix

conseller de Benestar Social al Grup Socialista. Se'ns deia dies enrere que hi ha en aquest moment unes mil dues-cents persones, com també deia el diputat Ridao, que estan esperant una plaça residencial. Que no parlem del programa «Vida als anys», sinó que estem parlant del programa que depèn de la Conselleria de Benestar Social. Que no pot ser que es digui o que es comparin xifres de Catalunya amb xifres d'Andalusia i amb xifres de Madrid, dient amb una autocomplaença excessiva: «Nosaltres ho fem millor, perquè tenim més places i no tenim llistes d'espera.» Jo crec que això no és correcte i que hem de demanar que també des del Consell Executiu s'ajusti al debat, a la informació i a l'anàlisi de la situació.

Aquest debat passa per valorar el Pla integral –com fem en aquest moment–, passarà també en un altre marc per valorar el programa «Vida als anys» a fi de trobar, com ens deia l'altre dia un compareixent a la Comissió de Finançament dels Serveis Socials, el responsable del programa «Vida als anys», fórmules integrades d'actuació; caldran plans estratègics que integrin les qüestions sociosanitàries amb les estrictament de serveis socials; caldrà reordenar el sector i no fer més compartiments estancs entre conselleries de Benestar Social i de Sanitat; s'hauran de redefinir prioritats territorials i també recursos, i coincidir entre els dos sectors, el sanitari i el social, en la definició –que també s'ha comentat aquí– dels equipaments i dels serveis. La divisió no és bona, no és bona aquesta divisió entre conselleries, i s'ha de fer un pas més. La Moció podria haver sumat en aquesta direcció, pot sumar –si s'aprova– en aquesta direcció amb algun dels aspectes que planteja el senyor Bosch.

El Grup Socialista ha comunicat ja al diputat interpellant que ens abstindrem en el primer punt que ell planteja, perquè aquesta proposta que fa està totalment vinculada al Decret 394/96, de preus públics, el qual el Síndic de Greuges va valorar, va dictaminar i ha fet unes propostes al Consell Executiu perquè rectifiqui el seu plantejament, la seva redacció, la seva finalitat. Estem pendent d'aquesta qüestió. El Decret vincula cost/plaça/preu públic; aleshores aquí es podria produir una confusió, tot i entenent que la concertació de les places no hauria o no ha d'anar vinculada als preus públics, com passa amb la resta de comunitats autònomes; no es vincula, però el Decret sí que ho vincula. Per tant, davant de la confusió, nosaltres ens abstindrem en aquest primer punt.

Pel que fa al segon punt, hi estem plenament d'acord. Estem d'acord que s'ha de millorar el diàleg –sempre és bo millorar el diàleg– entre el sector representatiu de la gestió de les residències assistides per intentar millorar els serveis que s'estan prestant.

Pel que fa al tercer punt, presentàvem una esmena en la mateixa direcció que la que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana; és a dir, que es doni compliment a la Resolució 395/V, sobre la reducció del tipus impositiu de l'impost sobre el valor afegit per als centres residencials per a la gent gran. Es va aprovar l'octubre; han passat ja els quatre mesos; per tant, el Consell Executiu ens ha de dir què va passar amb aquesta suposa-

da esmena que es va presentar en el debat al Congrés dels Diputats de la Llei de l'IVA.

I pel que fa al que en podem dir quart punt, que es traspassin els serveis i recursos que gestiona l'Inserso, nosaltres hi estem d'acord. Però si ho aconseguim, seria bo que, en la gestió que pugui fer el Govern de la Generalitat de les vacances i del termalisme, no suposés això una restricció dels usuaris de Catalunya al territori de Catalunya; és a dir, que si a la Comissió Mixta de traspassos s'aconsegueix aquest traspàs, bo seria que es fes un acord o un conveni entre les comunitats autònomes, segurament a través de la Conferència Sectorial que es reuneix al Ministeri de Treball i Assumptes Socials, a fi i efecte que també des de Catalunya es pogués fer ús dels serveis residencials d'altres comunitats autònomes i no ens quedéssim restringits en el nostre àmbit, perquè segurament els jubilats i jubilades que fan ús d'aquests serveis es queixarien, perquè en aquest moment tenen un àmbit de circulació territorial molt ampli.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Xavier Bosch, un agraïment una vegada més per la seva sensibilitat per un tema, com deia ara la senadora senyora Barenys, que serà el tema europeu, no solament català, dels anys que vénen, perquè justament les dades que ens ofereix la demografia ens diuen que anirem cap a la convivència amb sectors de continents més joves des d'un continent enormement envellit.

Fa ben pocs dies compartíem tertúlia en un poblet encara bellíssim del Maresme amb la doctora Àngels Tresserres, que era qui havia estat en la redacció del Llibre blanc previ a la proposta del programa «Vida als anys», i jo vaig comentar en veu alta que coneixia la doctora Tresserres des de feia molts anys, però que en concret havia estat discutint amb ella aquell llibre, aquell programa, quan havia sortit –un llibre gruixut que impressiona molt, i que encara en recomano la lectura una vegada més–, i algú del públic li va preguntar: «Doctora, en quin percentatge es pot parlar que aquest programa s'hagi acomplert?» I ella diu: «En un alt percentatge, segurament gairebé en un 70%», cosa que no deixa de ser interessant per un càrrec de l'Administració que digui que sí, que és un gran percentatge perquè gairebé en un 70% s'ha acomplert. Si fos així seria molt, però entendríem també que queda molt per complir, i, per tant, tot el que siguin iniciatives parlamentàries d'impuls al Govern seran importants i benvingudes.

Voldria recordar també que en un document de l'àrea sanitària del Servei Català de la Salut, *Programa Vida als Anys: objectius i mètodes, 1998-2005*, s'insisteix en

la necessitat que enguany, el 1998, es prenguin decisions per veure com, de veritat, es completa i s'executa el que aquest Programa diu per a aquest període. «També és evident» —diu el document textualment— «que cal prendre decisions a curt termini, 1998, i que intentarem que ja siguin coherents amb els objectius consensuats, de caràcter més estratègic.»

És evident també —i em penso que ho comentava abans el senyor Ridao— que una de les coses que s'imposa és la revisió de la tipologia de la gent gran. És a dir, mentre l'edat escolar la tenim absolutament compartimentada i definida, i hi ha hagut un Piaget que ens ha dit com ha de respondre una criatura a cada moment de la seva vida, en aquest concepte de gent gran ens trobem des de les persones amb jubilació més o menys anticipada fins a persones que han entrat en una segona fase d'envelliment en què, en tot cas, la problemàtica d'una i de l'altra no tenen res a veure. I tot i que hi ha cada vegada més clàssics de referència, no hi ha encara un Piaget que defineixi aquestes etapes i que defineixi, per tant, quines són les polítiques adequades a cada una d'aquestes etapes. La lectura, de tota manera, dels llibres de Simone de Beauvoir o de Betty Freadan —aquest darrer crec que enormement il·lustrador sobre el que hauria de ser el tractament futur de la vellesa— ens poden ajudar a entendre de què va la història.

El nostre Grup donarà suport a la Moció subsegüent a aquesta interpellació, i hi donarà suport sobretot perquè —ens ho ha dit així— el senyor Bosch acceptarà les esmenes presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Esquerra Republicana. Ho suposo; no ho voldria avançar, perquè ell és lliure de dir si les accepta o si no, però, en tot cas, ens agradaria que les acceptés, perquè ens sembla que és vincular el que ja ha decidit el Parlament amb una moció subsegüent com aquesta.

Si haguéssim de fer-li una esmena, seria gairebé una esmena tècnica, seria gairebé en el primer punt, quan diu que «el Parlament insta el Govern a intensificar les accions de caràcter públic», etcètera, «així com preveure amb antelació els canvis demogràfics». Jo no sé si el que el Govern pot fer és preveure *els efectes* dels canvis demogràfics, però no sé fins a quin punt un govern pot preveure els canvis demogràfics. Em sembla que és segurament..., no ho sé, la possibilitat d'introduir-ho, ni que fos com a esmena tècnica, o deixar-ho tal com està, però entenent que la nostra lectura serà en aquest sentit.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el creixement —com molt bé ens deia l'illustre diputat senyor Bosch— de les persones grans ha anat en augment aquests últims anys. I és evident que en aquests moments la tendència, pels estudis i les anàlisis que s'estan fent, és una tendència sostinguda del nombre de

persones grans. Això comporta que, al marge, doncs, evidentment, de realitzar, de portar a terme moltes accions per tal que els puguem propiciar entre tots una satisfacció social, que també, a la vegada, aquestes persones grans puguin participar, evidentment, socialment en els àmbits que ells desitgin, i que vostè fins i tot hi feia referència en el contingut de la seva interpellació referent al Congrés que hi ha hagut fa poc de la gent gran.

És evident que s'hauran d'emprendre tota una sèrie de mesures que, en base a propostes tècniques, puguem prendre o puguin prendre les diferents administracions les mesures que calguin. I aquí em vull referir evidentment..., pel que fa al Govern de la Generalitat. No és fàcil, en tant que es fa referència a un grup molt heterogeni definit per, podríem dir, dues constants molt importants i molts factors variables que comporta, doncs, el col·lectiu de les persones grans.

Entre les constants podríem descomptar com a prioritàries la disponibilitat del temps i la certa qualitat del mateix temps d'aquestes persones grans i la precarietat en la salut a partir d'un determinat moment durant el procés mateix que comporta la vida, que és l'envelliment, no? I entre les variables considerem que són factors importantíssims —i que evidentment s'han de tenir en compte i crec que els tindrem en compte en un futur quan tindrem el debat monogràfic sobre la política social— la relació amb la família, la «vivenda», el nivell cultural i el poder adquisitiu.

I quan parlo del poder adquisitiu, jo aquí sí que voldria afegir-me ja al primer punt de la Moció, en el qual vostè ha demostrat una molt bona voluntat, una gran sensibilitat, i crec que també un rigor. Altra cosa és que nosaltres compartim la seva forma d'expressar..., ja li dic que comparteixo plenament la seva interpellació, la qual jo mateixa vaig escoltar i que, llegint-la després detingudament, quan vostè feia referència al preu, al cost de les places de residències, doncs, que vostè deia que creu, sota la seva visió, que amb aquestes 135.000 pessetes, la veritat, doncs, és que es fa curt, tenint en compte que vostè ho situava dintre aquestes 170, 180.000 i fins a 240.000 pessetes... Sí, crec que és el moment que ens hauríem de marcar unes prioritats i que aquestes prioritats haurien d'anar encaminades, doncs, de..., si verdaderament aquestes 135.000 pessetes, aquest preu taxat, doncs, s'ha d'incrementar en base a aquesta qualitat que vostè deia, que vostè denunciava, com si el servei fos deficitari, la qual cosa jo no comparteixo. I, evidentment, doncs, si hem de destinar part dels diners que pugui tenir el Govern de la Generalitat destinats a Benestar Social, han d'anar per poder donar capacitat a aquestes mil dues-centes places —com molt bé deia la senadora senyora Rosa Barenys, i en aquell cas també el senyor Ridao— que estan en llistes d'espera per poder obtenir una plaça. Nosaltres creiem que quan parlem d'aquestes 135.000 pessetes —i els ho dic en tant que jo he estat regidora molts anys i he conegut i he visitat moltes residències—, jo crec que també forma part del tipus de gestió.

En aquests moments de servei deficitari —com vostè deia— perquè hi hagi aquesta diferència en el preu, que vostè demanava a l'honorable conseller, jo crec que hi

han altres factors que poden ajudar a millorar aquests serveis que s'estan donant. Jo recordo que, per exemple, en el meu poble una plaça costava fa molt poc temps, fa uns tres anys, 109.000 pessetes. En aquest moment està a 111.500 pessetes. La residència de gent gran del meu poble fa tres anys tenia dèficit amb 109.000 pessetes i ara, que han canviat els gestors, doncs, amb 111.500 pessetes ja no té dèficit.

Per tant, les gestions són molt importants. Vostè feia referència als gestors d'aquestes diferents residències. És molt important la cura, vetllar totes aquestes qüestions per tal que no hàgim d'anar de cara a un increment, sinó que fins i tot puguem valorar en aquests moments si val la pena destinar aquests diners perquè evidentment puguem generar més residències i, evidentment, tinguem més places.

Perquè, evidentment, jo li feia referència d'una casa, d'una residència pública fantàstica, magnífica, que evidentment és com una llar. Però, evidentment, també podríem parlar d'altre tipus de residències que estan regentades per religiosos i veuria que fins i tot per 75.000 i 85.000 pessetes, doncs, es pot accedir a una plaça. Vol dir que hi han moltes formes i moltes maneres de gestionar, i fins i tot crec que és lloable veure com un mossèn fa anar diferents cenacles –i dic cenacles perquè, doncs, vull dir, hi han dotze persones en cada un d'ells–, i a uns preus molt mòdics, amb uns serveis fantàstics i uns serveis molt bons, que crec que, fins i tot, ens podria servir a tots nosaltres d'exemple de com pot ser i com es pot fer funcionar l'eficàcia, evidentment, en diferents tipus de residències públiques a casa nostra.

Per tant, senyor Bosch, tot i que de veritat que estic completament sensibilitzada, evidentment, amb la seva interpellació i amb la seva Moció, són diferents punts de vista, els quals jo no comparteixo, i amb aquest criteri jo li haig de dir que nosaltres no donarem recolzament a aquest primer punt, en el qual ha quedat molt clar..., i això, doncs, que semblava que no s'entenia ben bé si aquestes 135.000 pessetes, aquesta alça, havia de ser, doncs, per a l'usuari o si, evidentment, vostè es referia a les 135.000 pessetes que aporta el Govern de la Generalitat, en aquest cas la Conselleria. Per tant, nosaltres no li farem costat en el primer punt pel que li acabo d'esmentar.

En el segon punt vostè ens comenta que cal millorar el diàleg amb el sector representatiu. És evident que sempre és positiu millorar el diàleg per cercar... –vostè ens comenta–, amb l'objectiu de cercar solucions que millorin el servei que es presta. Crec que en general el servei que s'està prestant és bo. Jo crec que no hem d'introduir cap alarmisme per tal de remarcar que pugui ser deficitari, perquè, en definitiva, el segon punt, ja que vostè diu «amb l'objectiu de cercar solucions que millorin el servei que es presta», vol dir que el servei que es presta no és l'adient. La il·lustre diputada senyora Rosa Barenys deia que cal ser molt rigorosos, i és cert. I, per tant, dins d'aquest rigor, jo crec que el diàleg hi és, el diàleg és bo, i al llarg de moltes intervencions que jo he escoltat en aquesta cambra –i crec que potser és la primera vegada que em posiciono en un tema de política social–, jo els he escoltat detinguda-

ment a tots vostès, de diferents grups parlamentaris, i crec que el diàleg hi és permanentment per part del Govern de la Generalitat; podrà ser millor, no tan bo, el que voldríem, el que desitjaríem des de diferents opcions polítiques, però la veritat és que jo he de dir que el diàleg és permanent i és bo, i, per tant, no té sentit que donem recolzament a aquest punt número 2.

Pel que fa vostè referència al punt tercer, il·lustre diputat, jo voldria dir i recordar, de la mateixa manera que ens recordava el senyor Ridao, que en el Parlament de Catalunya es va presentar una proposició no de llei la qual va ser aprovada per unanimitat de tots els grups. És evident que..., com molt bé ell recordava, deia que no sabíem, no teníem constància de quin ha estat el seguiment de la resolució, però, la veritat, val a dir que, pel que jo puc conèixer, el Govern de la Generalitat està fent gestions, i està fent gestions des de la Conferència Sectorial i a la Mesa per tal de poder aconseguir –hi ha voluntat política per tal de poder-ho aconseguir– aquesta rebaixa del 7% al 4%, i que això és positiu. Tots sabem que a vegades administrativament les coses no són fàcils, no són tan ràpides com tots voldríem, però el cert és que això és així. Per tant, tenint en compte de no duplicar iniciatives i que la gestió, doncs, s'està portant a terme i en positiu, nosaltres en aquest punt és evident que també votarem en contra.

I en el quart punt, en el qual vostè fa referència al traspass de l'Insero, nosaltres hi estem d'acord. Vostè feia referència al turisme i al termalisme social. És evident que s'estan desenrotllant en aquests moments programes molt importants de l'Insero, que també hem de pensar que, si hem de traspassar recursos, és evident que hem de parlar també de menys llocs de treball per part de l'Insero, que són qüestions importantíssimes i que són qüestions que en aquests moments estan a debat en la mateixa Conferència Sectorial.

Per tant, voluntat política –crec, i des de la forma d'entendre del Govern de la Generalitat–, tota, i per part, doncs, del Govern central, també. I amb aquest criteri i en aquest sentit nosaltres entenem que en aquest punt nosaltres no li podem donar suport, perquè en aquests moments, doncs, hi han unes gestions molt importants, positives, de cara al futur. I amb aquests criteris, tal com he esmentat, vostès ja coneixen el nostre sentit del nostre posicionament, que serà en contra de la seva Moció, en la qual –com he dit–, doncs, agraïm la voluntat que vostè ens ha demostrat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria que les meves primeres paraules fossin per agrair el to de totes les diputades i diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, perquè penso que un debat d'aquestes característiques cal fer-lo amb el to que s'ha fet, amb la profunditat que s'ha fet; no perquè

es cridi més es pot tenir més o menys raó, sinó perquè en la forma que s'ha produït crec que és la forma en què hem avançat en política social en aquest Parlament des de fa molts i molts anys.

He dit altres vegades des d'aquesta tribuna que en matèria de política social no són tantes les diferències a l'hora d'observar –si se'm permet l'expressió–, de fer el diagnòstic; altra cosa és a l'hora d'aplicar-hi les mesures correctores, que, òbviament, cadascú des de la seva posició interpreta, doncs, unes mesures o n'interpreta unes altres.

Avui, però, en el debat d'aquesta Moció, a conseqüència de la interpellació que es va substanciar en el darrer Ple, he observat a més que la coincidència amb l'anàlisi és gairebé absoluta en la majoria dels punts, que aniré descabdellant en el nostre posicionament en cadascun d'ells. Tot i que és en el mateix sentit, però, vull, d'una forma explícita, referir-me al punt primer, perquè penso que puc portar una part d'informació a la cambra, que fins i tot el proponent de la Moció i els altres grups que s'han posicionat, si tinguessin, si haguessin tingut l'oportunitat de tenir, doncs, la informació que jo al llarg d'aquests dies he procurat i d'aquesta manera poder comparar, especialment pel que fa referència a les altres comunitats autònomes, i sense caler barrejar conceptes i destriant allò que és una residència assistida, una plaça a una residència assistida amb una plaça, per exemple, doncs, d'un avi o d'una persona vàlida o que va més enllà del que és el tractament sanitari d'aquesta mateixa persona en una residència d'aquestes característiques..., veuran que, no només les diferències que podíem estar observant si no hi hagués aquest aclariment, que podrien alarmar per veure de la forma que es tracta des de Catalunya, sobretot, els diners que s'hi destinen, segurament que amb aquesta informació podria fer-los canviar..., no, segur que no de vot, però possiblement sí que d'opinió, i sobretot, sí que de la informació.

Per tant, em permetran que en aquest cas comenci justament..., i em guardi per al darrer punt el primer, que és el que jo crec que té una càrrega substancial més important. I pel que fa referència, doncs, als altres tres, posicionar-me ja i explicar les raons per les quals nosaltres hi votarem en contra. I ho faré de la forma més sincera de què sigui capaç. Crec que aquesta voluntat de diàleg, doncs, és permanent i, per tant, expliquem les coses pel seu nom, i és la forma d'entendre'ns.

Pel que fa referència al punt quart, que el que es demana és que el Govern de Catalunya negociï amb l'Insero en relació amb els traspassos que encara no han estat transferits –i valgui la redundància–, home, els puc parlar, doncs, d'una certa experiència, ja que vaig viure, precisament, els traspassos de l'Insero des de la Direcció General de Serveis Socials i, per tant, tinc una especial volença a tot el que fa referència als traspassos en matèria de serveis socials. Però, concretament, la prudència política ens aconsella i ens hauria d'aconsejar a tota la cambra que no forcéssim més enllà del que, en aquests moments, és una negociació molt avançada, perquè podria passar que, en una interpretació una mica estricta per part d'un dels negociadors, aquesta qüestió –que, hi insisteixo, està molt avançada– es

pogués trencar. Senzillament per això, perquè des d'un posicionament estrictament de Govern o de Grup que dona suport al Govern demanar traspassos, doncs, ja ens va bé; ha estat la nostra política des de fa molts i molts anys, però en aquest cas, concretament, ens sembla que en aquest moment no seria prudent –per una qüestió estratègica, estrictament per una qüestió estratègica– forçar la màquina.

Pel que fa referència al punt tercer, s'ha dit, hi ha una esmena d'Esquerra Republicana, home, que..., en aquest mateix Parlament vam aprovar per unanimitat una proposició no de llei que feia aquest mateix encàrrec. Ens sembla que és sobrer que avui, amb una moció, tornem a acordar allò que ja es va acordar per unanimitat de tots els grups. Si hi hagués un canvi d'actitud, si hi hagués un canvi de posicionament, un canvi de vot, seria lògic que avui ho tornéssim a debatre i ho tornéssim a sotmetre a votació. Doncs, des d'aquesta perspectiva que és un acord ja pres en ferm, el que hem de fer..., i suggereixo al grup presentador de la Moció, per exemple, doncs, que exigeixi el seu compliment al Govern, si és que des de la seva perspectiva això no s'ha produït.

Pel que fa al punt segon, li he de dir, senyor Bosch, que aquest és el que ens produiria..., podia ser més fàcil de votar, perquè, lògicament, millorar el diàleg sempre és positiu i sempre va bé, però vostè convindrà amb mi, senyor Bosch –i li ho vull dir molt dirigit directament a vostè–, que en aquesta Moció podria passar que, a la vista de com s'han anat posicionant tots els grups, quedés viu només aquest segon punt, i em semblaria que fariem un mal favor a la causa que a vostè l'ha preocupat, i que a tots plegats ens ha posicionat i hem debatut; que l'únic punt de la Moció que reeixís fos el que digués que es millorés el diàleg, em sembla que amb això fariem un mal favor... Tot i que hi ha un reconeixement en la seva mateixa exposició que el diàleg hi és –vol dir que aquesta preocupació que podia haver-hi que amb el sector no se'n parlés prou està garantida–, aquesta millora, atès com quedaria la resolució del Parlament, ens sembla que seria poc prudent. També entengui, senyor Bosch, des de la mateixa sinceritat, amb el mateix grau de sinceritat, que no ens costaria res votar-ho, però li vull fer aquesta reflexió perquè vostè ho tingui en compte i, fins i tot, si ho creu oportú, ho pogués retirar.

I en el punt primer, que, òbviament, és el que té més cos polític, des de la nostra perspectiva, voldria donar-los algun tipus d'informació que és possible que els aportï la llum suficient com perquè no es pugui dir amb plenitud de coneixement, no es pugui dir que el que estem fent en aquest moment a Catalunya està per dessota de les altres comunitats. Els donaré algunes dades. Per exemple, a Euskadi, que és un mirall on sovint ens mirem tots plegats, uns amb un to, altres amb un altre, sàpiguen que a Guipúscoa, a Guipúscoa, concretament, el marge va entre les 79.000 pessetes i les 222.000. Vostè dirà: «Home, doncs, ja està, si vostès n'estan pagant 135...», no, deixi'm acabar i veurà com al final les diferències no són tantes, i si n'hi han, és a favor de la comunitat autònoma de Catalunya. Per què? Perquè en aquests preus agafen tot el ventall, des del que en

5824

podíem dir d'avi «vàlid», purament residencial, fins a l'avi assistencial. En aquest ventall hi és tot.

El programa d'acolliment residencial, que és el que crec que avui ens preocupava més, si més no és al que el senyor Bosch ha fet més referència, els increments de pressupostos han sigut brutals en el cas de la Generalitat. Hem passat de 234 milions, l'any 94, a 2.277, l'any 97, això vol dir multiplicar-ho per dotze, afegint-hi –afegint-hi– els 482 milions producte del conveni amb les caixes d'estalvi, matèria que va ser debatuda també en aquest mateix Parlament. I a València, per exemple, el bono-xec està al voltant de les 180.000 pessetes. Què passa a Catalunya? A Catalunya el que passa és que hi ha un sector, que sí que són les 135.000; hi ha un altre ventall, els que són de les residències pròpies de l'ICASS, les que gestiona el mateix ICASS, i les que, essent de l'ICASS, les gestionen altres empreses, que està en un ventall de les 90 fins a les 145. Si, a més, fem el sector específic de les residències assistides, aquelles que necessiten tractament sanitari i farmàcia, ens n'anem a les 263. Per tant, és difícil poder barrejar peres i pomes. És a dir, hauríem de poder des- triar exactament el que són les residències i les places que són purament assistencials; les que són bàsicament assistencials, des del punt de vista sanitari, de les que són de tractament de residència del programa d'acolliment.

Aquestes són unes dades, senyores diputades i senyors diputats, que és possible que en fem lectures diferents; és possible. El nostre Grup estem en l'absoluta disposició de poder-ho debatre, de poder-ne parlar, de poder arribar a conclusions i de portar tota la informació que calgui, perquè em sembla que, una vegada que es té tota al nostre abast, podem prendre aquelles decisions polítiques..., que sempre seran molt i molt respectables.

I finalment, voldria fer una pinzellada al tema de les places que hi han..., les peticions que no estan respostes, que no s'ha donat encara resposta a la seva demanda. Està previst que a finals d'aquest any que som, en el conjunt de Catalunya, n'hi hagin, evidentment, un miler aproximadament, centrades especialment a Barcelona i a les seves comarques més properes. Sé que va haver-hi una pregunta parlamentària que no casava amb la que després es va debatre; la diferència era, purament, que es tractava d'una pregunta resposta el mes de maig, i al debat les manifestacions del conseller es produïen justament al cap d'un mes. I en aquests moments podem dir que a l'entorn de final d'any les peticions que no seran ateses estaran a l'entorn –com els dic– del miler de persones. I estarem encantats que, més enllà del debat de política general, en el moment que es produeixi..., de Benestar Social, en aquestes matèries, saben per experiència...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Codina i Castillo

...que en podem parlar sempre que vulguin.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Bosch, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Com ja ha anunciat prèviament el diputat Riera, doncs, sí, accepto les esmenes. I primer dir-li al senyor Riera que la seva esmena tècnica no la veig necessària, em sembla; potser ell té més coneixements de la llengua que no pas jo, però em sembla que preveure amb antelació els canvis demogràfics ja és el que volia, doncs, que es vegin, es pre-vegin amb temps i es puguin fer les previsions, diguem-ne, públiques, pressupostàries i institucionals que ens puguin permetre estar preparats el dia que es produeixin aquests canvis demogràfics, i em sembla que els demògrafs, doncs, tenen bastant clara la direcció en què anem. Per tant, aquesta esmena tècnica que em proposava em sembla que no val la pena. Tot i així, veient el resultat que tindrà la votació, em sembla que tampoc no cal que ens hi escarrassem gaire.

Pel que fa a les esmenes que han presentat el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, dir que les acceptem, perquè entenem que amplien i milloren la mateixa Moció. Pel que fa a les d'Esquerra Republicana, proposen incloure, per una banda, dos temes que van ser tractats a la interpellació, sobretot pel mateix conseller, i que jo no vaig recollir després a la Moció; un és la referència a la necessitat de revisar el Pla integral de la gent gran de l'any 91, que és l'esmena número 1, i l'altre, l'esmena número 3, que és la necessitat o la voluntat de suprimir progressivament les llistes d'espera, una voluntat que el Govern segur que té, però que, com acaba de dir el senyor Codina, encara existeixen. I malgrat que a Girona, Lleida i Tarragona estigui la cosa en vies de solució, la resta del territori, precisament allà on viu la major part de la població del país, doncs, encara té mancances. Per tant, em sembla positiu que un tema que va treure el mateix conseller s'incorpori a la Moció que avui presentem i que sotmetrem a la votació de la cambra.

Pel que fa a l'IVA, el tema de l'IVA, que va ser aprovat el 8 d'octubre del 97 a la Comissió de Política Social a proposta del senyor Ridao, les dues esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana són bastant coincidents. Hi ha alguna petita diferència de terminologia –l'una parla de «donar comptes», i l'altra parla d'«apressar-se en el compliment». Jo crec que es poden acceptar totes dues, i en el supòsit –que em sembla bastant difícil– que fossin aprovades, els serveis de la cambra ja en farien un redactat unificat, es podrien fusionar tranquil·lament.

Per tant, doncs, incorporaríem a l'hora de la votació aquestes esmenes que s'han presentat, que pensem que milloren i amplien la nostra Moció. I finalment, bé, hi ha altres temes que afecten la Moció que suposo que el senyor president, si em poso a tractar-los, no em deixaria continuar, de forma molt lògica, però en qualsevol cas, manifestar com a conclusió la voluntat de continuar en aquest to positiu i constructiu, malgrat que en

aquest cas no hagi servit, entenc, per a gran cosa. Si més no, ha servit per posar sobre la taula alguns temes, i esperem, doncs, que, tal com deia el senyor Codina, puguem continuar amb aquest to, parlant-ne, i intentar solucionar els problemes, els seriosos problemes que encara estan pendents.

Amb aquesta voluntat, doncs, continuem nosaltres i confiem que en el futur hi hagi aquest diàleg, i no ens calgui canviar de to per aconseguir més èxits a l'hora de plantejar temes en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció. Pregunta, demano als portaveus si algú vol demanar alguna votació separada.

(Pausa.)

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, sí, per demanar votació separada del primer punt, on comença la paraula «revisar» fins a «països veïns».

El president

D'acord. Alguna petició més? (Pausa.) No?

Iniciariem, per tant, la votació. Votariem en primer lloc el punt 1, del qual s'ha demanat votació separada, i després la resta de la Moció, incorporades les esmenes del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació. El punt 1.

Aquest punt ha sigut refusat per 20 vots a favor, 60 en contra i 24 abstencions.

Votarem a continuació la resta de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 43 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt dissetè: Moció sobre les mesures a prendre respecte a la situació econòmicofinancera de la Generalitat de Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

(Pausa.)

Prego a les senyores diputades i diputats que guardin silenci perquè el diputat intervinent pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el passat Ple vàrem mantenir una interpellació amb l'honorable conseller d'Economia i Finances que tenia un eix central, que era avaluar entre tots plegats quina consideràvem que era la situació econòmica i financera de la Generalitat i, per tant, també, quines eren les mesures que calia prendre en relació amb aquesta.

Com va ser evident –i segurament era normal– per a tots els senyors diputats i senyores diputades que van assistir a aquest plenari, la valoració que feia el Grup Socialista i la que feia l'honorable conseller eren clarament diferents. D'una banda, nosaltres considerem –i així ho reflecteix el primer punt de la nostra Moció– que estem davant d'una situació complexa, d'una situació suficientment greu com perquè s'encengui el llum vermell del semàfor i que prenguem algun tipus de mesures. I no ho dèiem perquè sí; no ho dèiem, d'ídem, simplement, des del punt de vista d'intentar desgastar el Govern, com algú podria, segurament, interpretar. Vàrem posar sobre la taula tot un conjunt de símptomes que des del nostre punt de vista reflecteixen clarament els problemes que està patint el Govern.

Parlàvem, en aquell moment, de la necessitat que ha tingut el Govern d'hipotecar fins a 20.000 milions de pessetes els seus immobles per tal d'obtenir uns recursos addicionals. Parlàvem dels 30.000 milions de pessetes que ha hagut de convenir amb empreses constructors, ajornant els pagaments d'obres ja efectuades perquè no tenien suficients recursos per fer-hi front. Parlàvem de molts altres aspectes, i, de fet, aquests darrers quinze dies, fins i tot n'han sortit més. Hem vist com, a alguns ajuntaments que havien demanat subvencions per a esports, la resposta de la Conselleria ha estat dir-los: «Sí, mirin, vostès tenen la concessió. Però, si volen que els ho paguem, vagin a l'Institut Català de Finances, facin un crèdit, i ja pagarem nosaltres les amortitzacions i els interessos.» És a dir, estem davant d'una «patada endavant», que ens dirien els jugadors de rugbi; estem davant d'una fugida cap al futur que està hipotecant constantment les despeses dels propers anys.

Fins i tot el mateix conseller, quan parlàvem d'aquesta simptomatologia, deia: «Escolti...» –i aquesta és una argumentació que ahir, en una intervenció amb el senyor Novella, va repetir–, va dir: «No, és que la incorporació de romanents és inferior, ha disminuït d'un any cap a l'altre.» Bé, el conseller sap que el que va dir és totalment incert, perquè l'única dada que tenim és la de la incorporació de romanents a l'any 1997, i aquesta –i així ho reconeix el conseller en la seva intervenció– ha estat de nou la més alta de tota la història de la hisenda de la Generalitat. El conseller promet que el 98 això baixarà, però és quelcom que encara s'ha de veure; se'ns n'han negat les dades, hem demanat informació sobre aquest tema a la Conselleria, se'ns han negat aquestes dades. Diu que baixaran; ja ho veurem. Però, en tot cas, les últimes dades que tenim, que reconeixen la situació econòmica, diuen que de nou els romanents són..., la incorporació de despeses d'un any cap a l'altre ha estat de nou la més alta de la història del Govern.

És clar, davant d'aquesta situació, en què –ho repeteixo– nosaltres aportàvem dades, aportàvem plantejaments, aportàvem propostes, quina és l'argumentació del conseller? També, igual que va fer ahir, va pujar a la tribuna i, sense donar ni tan sols una xifra, va dir: «No, escolti, miri, aquí el que compta són els resultats electorals, el que compta és que els votants ens donen suport, i, per tant, com que ens donen suport, deuen considerar que ja ho estem fent bé.» Bé, això no deixa de ser, a part d'una simplificació, una nova cortina de fum de la Conselleria, i, en tot cas, el que oblidava el conseller és que en aquests moments en algunes enquestes de tipus qualitatiu ja estan sortint, com un dels elements crítics de la gestió del Govern de Convergència i Unió, la situació econòmica de la Generalitat, el seu nivell d'endeutament; les seves perspectives de futur queden totalment hipotecades, ja, en alguns aspectes, que queden reflectits en l'opinió pública, en aquell entorn que el conseller deia que no li oferia a ell cap dubte.

Quins són els reflexos d'aquesta situació? Doncs, des del nostre punt de vista, hi ha dos aspectes clarament..., que mostren clarament aquests temes: d'una banda, el tema de l'endeutament, però també –com els vaig dir ja en la interpellació, aquest és un aspecte que esperem poder-lo tractar en propers plenaris– el tema de la sanitat, al qual vam dedicar una part de la nostra intervenció, i també el conseller una part de la seva resposta.

La sanitat és segurament el sector del Govern que en aquest moment més està patint les greus contradiccions de la mala gestió de Convergència i Unió. El mateix conseller d'Economia va haver de sortir reconeixent 300.000 milions d'endeutament..., els repartia entre endeutament financer i endeutament no financer; això és el mateix, però ell mateix va haver de sortir reconeixent 300.000 milions d'endeutament i donant la raó a tots aquells grups de l'oposició que des de feia uns mesos ja veníem donant una xifra semblant. Per tant, han hagut de, vostès mateixos, treure's la vena dels ulls i reconèixer que la sanitat està patint una greu crisi.

Diuen: «No, escolti, això és culpa que a Madrid no ens paguen el que ens deuen.» Si els paguen el que els deuen, comptabilitzin-ho, i desapareixeran els deutes; tindran algun problema de tresoreria, però desapareixerà el dèficit. Si no ho comptabilitzen és que no els deuen deure res; aquesta és la conclusió a què nosaltres hem d'arribar.

El perill que correm és que la sanitat, com a clar element de l'estat del benestar, sigui el sector que pagui els plats trencats, sigui l'element, aquell element del Govern que es mostri com a més dèbil i que, per tant, en el moment de fer les restriccions pressupostàries, sigui el sector que pateixi més. Perquè, d'alguna manera, com alguns articulistes han posat en evidència en els darrers mesos, el model català, el que s'ha anomenat «el model català sanitari», independentment que funcioni millor o pitjor, el que sí que s'ha demostrat és que és més car, és que és més car que els altres models que estan funcionant a altres països. Per tant, si volem mantenir aquest model, segurament el que això ha de comportar és que acceptem que ens sigui més car i que hàgim d'aportar els recursos addicionals que siguin necessaris.

Però repeteixo que el que és més preocupant és l'actitud que adopta en aquest moment el Govern davant d'aquesta situació: és de posar-se la vena als ulls, d'intentar fer pagar la mala situació del seu desgovern als sectors externs, i segurament també en la sanitat això té reflex en com s'intenta portar el tema en el sector concertat. Ja en la interpellació vam estar posant sobre la taula aquells elements que ens preocupaven més, i en la Moció que presentem, en el darrer dels nostres punts, diem, instem el Consell Executiu a negociar amb els hospitals concertats el pla de futur d'aquest sector. I aquest ens sembla que és un element clau per intentar reconvertir, en aquella mesura que sigui necessària, una part del sector sanitari català; però fer aquesta reconversió no amenaçant amb increments zero de tarifes, no amenaçant a fer pagar els menjars a determinats malalts, sinó de la mà del mateix sector i portant a terme aquelles mesures que siguin adients, però que siguin a la vegada possibles.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, aquests eren els elements que nosaltres vam plantejar en la interpellació, als quals entenem que des del punt de vista del Govern no se'ns va donar solució, i que constatem en la Moció, que parla, en un primer lloc, que el Parlament accepta que la situació econòmica del Govern és una situació greu. En segon lloc, reclama solucions del Govern, solucions que passen perquè en el termini –des del nostre punt de vista– de tres mesos es porti en aquesta cambra un pla de sanejament de les finances de la Generalitat que ens permeti veure en el futur quin és el camí que cal seguir des del punt de vista del Govern, i, en tot cas, que ho debatem i que ens posem tots d'acord sobre allò que cal fer. El tercer i el quart punts parlen d'informació del Govern en relació amb aquest Parlament, tant en relació amb despeses no executades com els criteris que s'utilitzaran per compensar el deute sanitari. I finalment, senyor president, en el darrer dels punts és en el que fem referència a la necessitat de negociar la sortida de la crisi financera dels hospitals concertats, tal com ja he esmentat en la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència fa avinent al Ple que ha rebut una petició per part dels portaveus dels grups, i amb la conformitat dels diputats presentadors de dues altres mocions, per a l'agrupació en la tramitació d'aquestes mocions –encara que ja teníem començada la tramitació de la que en aquest moment estem debatent–: el dinovè punt de l'ordre del dia i el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia. Això vol dir que, si el Ple aprova aquesta agrupació, seguidament seria exposada la Moció número 19, que té presentada el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, subsegüentment, el punt vint-i-dosè, la Moció número 22, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Si hi ha la conformitat dels

portaveus, procediríem d'aquesta manera. Ja veig que el diputat senyor Benach és present a la tribuna d'oradors; per tant, ara mateix li dono la paraula, amb el benentès que els pronunciaments dels grups es faran conjuntament a les tres mocions; no, en canvi, la votació de cada una de les mocions, perquè, encara que hi ha un objecte material coincident, hi ha algunes diferències entres elles.

Hi ha acord a fer-ho així mateix? *(Pausa.)*

El Sr. Novella i Izquierdo

Això voldria dir que la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya per posicionar-nos sobre aquestes mocions, hauríem de compartir-la la senyora Mayol i jo mateix, perquè són temes diferents, eh?

El president

D'acord. Ja m'ho marcaran..., els grups que ho hagin de fer de la mateixa manera, ja ho faran així. *(Veus de fons. Pausa.)*

A veure, hi ha acord o no hi ha acord?

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, el nostre Grup desitjaria que es poguessin agrupar les mocions números 19 i 22, i desitjaríem que la 17, que estem tractant en aquests moments, es tractés separatament.

Gràcies.

El president

Per tant, la proposta que havia rebut aquesta presidència és una mica diferent, i, en conseqüència en aquest moment, tal com està plantejada la cosa per l'actual grup presentant de la Moció, hem de tramitar la totalitat de la Moció número 17.

Hi ha acord? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, per tant... No hi han presentades esmenes en aquesta Moció. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera. Des de l'escó mateix; moltes gràcies.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Per tant, s'ha d'entendre que el que estem debatent a hores d'ara només és el punt 17, la Moció número 17.

El president

En aquest moment, d'acord amb el que acabem d'aprovar al Ple, és només la Moció número 17.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el Grup Socialista, i en concret el diputat Carnicer, ens té acostumats, jo diria, els darrers temps a fer unes interpellacions referides substancialment a l'estat financer de la hisenda de la Generalitat. També hem de dir que molts dels crite-

ris i moltes de les preocupacions que aquest diputat tan assíduament sol exposar els compartim a grans trets. I el que podem dir pel que fa referència a la Moció que avui se'ns presenta..., destacar-ne alguns apartats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, en tot cas, dir, en primer lloc, que alguns dels apartats són, jo diria, plantejaments repetits d'altres mocions, com per exemple amb referència a la situació econòmica i financer de la hisenda de la Generalitat, que ell qualifica de greu, que probablement nosaltres, doncs, preferiríem donar-li un altre qualificatiu; però, en qualsevol cas, el que interessa en aquest apartat és que el nostre Grup coincideix amb el seu en el sentit que la situació econòmica i financer de les finances de la Generalitat no està precisament en un gran moment, fet absolutament objectiu i comprovable.

Pel que fa a la petició d'un pla de sanejament, jo mateix ho he demanat en reiterades ocasions –per exemple, en el debat de pressupostos–, que enteníem que una actuació concreta, clara, precisa, directa, pel que fa a la millora de l'estat, de la situació econòmica i financer de la Generalitat, requeria la formulació d'un pla. Mai s'ha tingut en compte aquesta petició; suposem que el dia d'avui tampoc. Però, com que és una reiteració i, per tant, un posicionament que nosaltres també hem defensat, evidentment que també hi donarem suport.

El tercer punt, des de la tècnica pressupostària, sorprèn, perquè qualsevol persona que estigui acostumada a treballar amb pressupostos públics..., i, per tant, amb la mateixa legislació que hi fa incidència, que hi fa referència, s'entén o s'ha d'entendre pràcticament sempre que allò que s'anomena «els romanents de tresoreria», és a dir, els deutes pendents d'exercicis anteriors, s'ha d'incorporar d'una forma automàtica als estats de liquidació o d'execució dels pressupostos dels quals formen part.

És preocupant comprovar com..., i en tot cas, també ho havíem dit en més d'una ocasió, que en els comptes que ha donat la Generalitat a aquest Parlament es fa difícil de trobar aquests romanents o, en tot cas, l'estat dels romanents, per la seva avaluació, sobretot, per la comprovació que es pot fer de la totalitat de l'exercici. No té massa sentit fer la valoració de l'estat d'execució d'un exercici sense que hi hagi els romanents. Per tant, entenem que la seva petició va absolutament d'acord amb la llei i també amb la lògica i, per tant, la considerem interessant.

Pel que fa als punts quart i cinquè, diria que fan referència a una altra temàtica, que evidentment que incideix en el camp econòmic i financer, però que, en concret, es refereix a la situació econòmica del món sanitari. S'ha parlat en diverses ocasions, bàsicament en mocions referides estrictament a la sanitat de Catalunya, del deute acumulat en aquest apartat de la Conselleria de Sanitat. A ningú se li escapa que probablement, i sense cap mena de dubte, aquesta és la conselleria amb capacitat d'endeutament més elevada de la Generalitat i, per tant, que és la que comporta, la que fa que el gruix del deute financer de la Generalitat sigui,

precisament, provinent d'aquesta Conselleria. Nosaltres el que hem dit en més d'una ocasió és que el nou sistema de finançament del món sanitari hauria d'ajudar, en tot cas, a paliar els efectes nocius d'un sistema de finançament, en aquest cas el sanitari, que són del tot nocius per al nostre país. Per tant, el quart punt, que es demana que es compensi, o que es comenci a compensar aquest deute sanitari admès per la mateixa Conselleria, també el trobem d'una gran lògica.

I l'últim punt fa referència als hospitals concertats, hospitals que fa poc el seus gerents es van reunir a Barcelona i van posar de manifest la greu situació que viuen, bàsicament a partir del finançament que els arriba de la Generalitat, és a dir, de la reducció del finançament que els arriba de la Generalitat. Nosaltres entenem que aquest punt cinquè, almenys en l'aspecte que fa referència a negociar amb aquests hospitals el seu pla de futur, també el trobem d'una lògica aclaparadora, indistintament dels posicionaments que cada grup pugui tenir sobre això que s'anomena «el model català de sanitat» i, en concret, dels hospitals concertats.

Per tant, nosaltres creiem que és una moció que, amb pura lògica i bàsicament amb sentit comú, s'hauria d'aprovar sense massa inconvenients, i que nosaltres en aquest sentit el que fem és senzillament donar-hi suport, perquè també estem en la mateixa línia que exposa la mateixa Moció.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president. Per explicar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel diputat Martí Carnicer. És una obvietat que la situació econòmica i financera de la hisenda de la Generalitat és greu. Altres ocasions hem tingut de parlar-ne en aquesta cambra. Nosaltres tenim molt clar que hi ha un doble factor per aquesta situació, un factor de mala gestió o de despesa descontrolada en funció de les possibilitats reals d'ingressos, però també una situació crònica de mal finançament de la Generalitat, que crec que cada dia que s'acosta més l'hora de la veritat, doncs, s'haurà de definir un autèntic pas endavant per sortir d'una situació d'*impasse* absolutament inaguantable. Per tant, la constatació d'aquesta situació, o sigui, no fa més que dir el que aquest diputat mateix els ha comentat moltes vegades en aquesta cambra.

En segon lloc, tot el que sigui que el Consell Executiu presenti plans de sanejament o informacions sobre l'estat d'execució de les despeses, tot això és positiu, perquè clarifica, dona transparència, és una mesura de control i, per tant, doncs, evidentment hi hem de donar suport, com a moltes altres iniciatives que s'han presentat en aquesta mateixa direcció.

I finalment, en els aspectes de finançament sanitari, tindrà ocasió el diputat Benach, en una moció pròpia, de

defensar les nostres propostes, que, de fet, no són pas contradictòries amb aquestes que consten en aquesta Moció, en la qual també es demana informació sobre la compensació del deute sanitari, deute greu, que posa en perill les prestacions, pot arribar a posar en perill les prestacions sanitàries d'aquest país. I també pel fet..., l'últim punt, el cinquè, en el qual es demana negociar amb els concertats un pla de futur, precisament per evitar el que està passant ara, que s'està fent recaure l'endeutament de la sanitat catalana sobre els centres concertats, amb la qual cosa el que estem és centrifugant el problema als hospitals que han entrat en aquest sistema de sanitat mixta que hi ha a Catalunya.

Per tant, tot plegat em sembla que té una lògica aclaparadora, i per això el nostre vot serà favorable.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara pot intervenir el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup anuncia que votarà favorablement la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures sobre la situació econòmicofinancera de la Generalitat, que presenta el Grup Socialista, concretament l'illustre diputat senyor Martí Carnicer. I ho fem amb ple convenciment, senyor Carnicer, que vostè està carregat de raó, d'anàlisi i de xifres, en la línia del que, a més, dèiem en aquesta tribuna mateixa el nostre Grup ahir a la tarda, no? Vostè qualifica la situació econòmicofinancera de la Generalitat de greu, nosaltres dèiem «crítica»; ens sembla que és molt similar, tot i que semblava que a la Conselleria no li preocupava massa.

El segon punt, que fa referència a la necessitat d'un pla de sanejament de les finances de la Generalitat, alguna Moció en aquest sentit també hem presentat nosaltres, i, per tant, ho trobem absolutament necessari –absolutament necessari. El tema de veure, el 31 de desembre, les despeses de l'any en curs que no s'han inclòs en els estats comptables, doncs, dona transparència, es pot treballar millor i, en aquest sentit, és una mesura convenient.

I sobre el tema sanitari, ahir ho discutíem: el dèficit de 300.000 milions que per fi –per fi– reconeix el Govern –tant de bo ho hagués reconegut fa temps!–, doncs, exigeix una solució, però la solució que se li dona amb els pactes que hi ha hagut amb el PP entenem que és una solució parcial. I, en aquest sentit, saber com la Conselleria es pronuncia al respecte i com ho veu, doncs, podria ser d'interès.

Finalment, tots sabem que hi ha un transvasament de dèficit sanitari cap a la xarxa d'hospitals concertats, que podem avaluar en uns 100.000 milions; estem parlant, per tant, d'un deute de 300.000 a la Generalitat i de 100.000 als hospitals concertats, i seria bo que es renegociés amb aquests hospitals tota la sèrie de concerts, per tal de poder donar uns serveis adequats als ciutadans.

En definitiva, ens sembla que la seva Moció el que tracta és de redreçar la situació financera, de donar més transparència; i des del punt de vista del nostre Grup, que hem qualificat la situació com a crítica i no sostenible a mitjà termini, i que des d'aquí mateix ahir anunciàvem que a la llarga això provocarà uns canvis polítics importants en aquest país –veurem qui tindrà raó–, doncs ens sembla molt encertat el que vostè ens està plantejant. No voler acceptar la situació existent és simplement..., vostè ho ha qualificat d'una cortina de fum, jo diria que seria la tàctica de l'estruç, i això a la llarga no pot portar bons resultats per a les finances de la Generalitat.

Senyor Carnicer, entenem que el que vostè ens planteja, a més de ser raonable, és convenient, i en aquest sentit nosaltres hi donarem recolzament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Novella. Correspon ara intervenir al Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula el diputat senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo havia estat informat que es tractarien conjuntament les tres mocions que fan esment del tema pressupostari, del tema de finançament, i, per tant, si m'ho permet la presidència, voldria fer un posicionament global respecte a les tres, i donar, després, per defensat el meu torn a les altres que es tractin conjuntament...

El vicepresident primer

O sigui, vostè fa el seu posicionament a la 17, a la 19 i a la 20.

El Sr. Herranz i Masó

Exactament.

El vicepresident primer

Doncs, molt bé. Pot fer-ho, sí, sí. Ja quedaran els seus arguments al *Diari de Sessions*. (*Veus de fons.*)

Vejam, 17, 19 i 22, perdó; m'havia equivocat jo: 17, 19 i 22. Doncs, queda posicionat el Grup de..., o sigui, es posiciona. (*Remor de veus.*) Molt bé, té la paraula el senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Bé, realment, el fet de tractar-se conjuntament, i que, tal com se m'havia informat, veig que no estàvem en la bona ona, però és perquè el nexa del finançament uneix el fons d'aquestes tres mocions. (*Persisteix la remor de veus.*) Realment, en el meu posicionament no volia entrar en tots i cada un dels punts, sinó fer una visió més global, tot i que en alguns d'ells potser m'entretindré una mica més.

En primer lloc, dir que el gust que queda, el regust que queda després de la lectura de les tres mocions és un gust més aviat agre, per l'aspecte catastrofista que es dona de l'estat tant de la Generalitat com de la sanitat en concret, sobretot quan es parla d'una greu situació, quan s'insta a prendre mesures en terminis curts, com tres, sis mesos. I voldria dir que penso que no és bo, que el ciutadà no hauria d'endur-se aquesta visió negativa i pessimista de la gestió econòmica tant del Govern de la Generalitat, en general o en conjunt, com del tema sanitari en concret.

I no hi estic d'acord en el sentit que, tant des del punt de vista del Govern central com des del punt del Govern de Catalunya, s'està fent realment un esforç de contenció pressupostària, i posant les mesures per a un control efectiu de la despesa, tant a nivell farmacèutic, tant a nivell sanitari, com altres activitats no sanitàries. Estarem d'acord o no amb les mesures que s'han pres, però realment s'ha de dir que des de les dues administracions s'està fent aquest esforç. I per això crec –com deia– que no es pot alarmar la població en general, la gent. A més, crec que també cal dir que el Govern, tant un Govern com l'altre, estan d'alguna manera obligats al manteniment dels sistema públic de salut i que, per tant, d'alguna manera, la garantia hi és; no es pot donar aquesta sensació que hi ha la possibilitat que se'n vagi tot el sistema..., és a dir, que es perdi tot el sistema.

Això em dona peu a parlar una mica més concretament del punt 1 de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel que fa referència al tema del transport sanitari. Sí que estem d'acord que s'ha de racionalitzar la despesa en el que comporta el transport sanitari, però la veritat és que no creiem que la reducció de la despesa sigui un objectiu que es pugui conquerir sense rebaixar la qualitat del servei que es dona en aquests moments, donat que els convenis que s'han realitzat en aquests últims anys han crescut ja, per ells mateixos, per sota de l'IPC i, a més a més, en l'opinió d'aquest diputat que els parla, cal una reforma del transport sanitari, que ha d'incloure la medicalització o sanitarització de la majoria d'unitats de transport sanitari, o almenys aquelles que transporten malalts de risc o accidentats. Per tant, parlar d'abaixar costos en aquests moments, quan es preveu..., o quan a judici d'aquest diputat s'hauria d'incrementar el servei que es dona, ho veig difícil, i crec que, com a Govern, com a sanitat pública, no es pot renunciar a oferir el servei de qualitat. Per tant, penso que en aquest punt queda clar que no haurem..., no es pot parlar de rebaixar, almenys en el que respecta a això, sinó que haurem d'incrementar o mantenir aquesta partida. Ja anuncio que s'ha presentat una proposició en el sentit de fer aquesta reforma que els ha dit aquest diputat.

En el tema de les medicacions, realment, també des de totes les administracions competents s'està portant a cap un intent de reducció en la despesa farmacèutica. A la Moció es mencionen els genèrics, les llistes positives. Ja m'hi he posicionat alguna altra vegada. Jo penso que no tota la despesa sanitària s'ha de basar a reduir la dispensació de medicament, sinó que això passa per una educació sanitària de la població, que moltes vega-

5830

des el que veiem és una mala medicació, és una mala presa d'aquesta medicació, no una mala dispensació.

També he dit moltes vegades que caldrà un estudi molt més a fons, i crec que s'hauran d'assenyar moltes bases abans de definir si els genèrics, de per si i sense dir res més, simplement genèrics, són la panacea. Jo personalment penso que no, però, realment, crec que s'haurà de tenir en compte factors de qualitat, biodisponibilitat..., molts factors que poden influir en la dispensació de medicació.

Per tant, penso, aquells punts que toquen el tema de la dispensació farmacològica, crec que s'hauran d'esperar a veure com cristallitzen les accions que fins ara es porten a terme, abans d'emprendre'n de noves o proposar-ne de noves.

Hi ha una confluència important en una sèrie de punts que demanen informació periòdica al Parlament per part del Consell Executiu. I, en relació amb tot aquest grup de punts, jo diria que el Consell Executiu ja està obligat a informar el Parlament dels resultats dels deutes i de les atribucions pressupostàries, i que el plantejament sanitari ve donat en el Pla de salut que es va fent efectiu. I, encara més, el 25 de setembre de l'any 97, aquest Parlament aprovà una moció del Grup Socialista on s'obliga que el Govern informi cada tres mesos aquest Parlament. Per tant, no veuria cap necessitat d'aprovar aquests punts, que redunden en el mateix que vam aprovar fa ben pocs mesos.

Per tant, i en base a tot aquest posicionament que he fet, i –ja dic– rebutjant totalment l'aspecte catastrofista i negativista que es dona a les accions de les administracions públiques, en aquest cas, que afecten, algunes d'elles, el Govern central, i algunes el Govern propi de Catalunya o tots dos, anuncio que en les tres mocions la posició del Grup Popular serà la de votar-hi en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Herranz. Correspon ara fer el posicionament al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per fer-ho, la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, la Moció del Partit Socialista diríem que comença de forma contundent, no?: demana al Parlament de Catalunya que constati la greu situació econòmico-financera de la hisenda de la Generalitat de Catalunya. Doncs, miri, nosaltres també començarem de forma contundent, i li neguem la principal. I, per tant, doncs, no podem acceptar aquest primer punt de la seva Moció, ni el següent.

Al llarg de la interpellació, que va ser contestada pel conseller Mas, al llarg de la seva interpellació –com deia– afirmava que en aquests moments estem millor del que estàvem, que tenim una tendència positiva, i, bé, ja veig que, doncs, li mereixen poca credibilitat les paraules del conseller Mas, però a mi m'agradaria fer

referència a alguns dels elements que ell va citar i que crec que cal tenir en compte.

Ell deia que hi ha una disminució del dèficit de 20.000 milions de pessetes, i no solament ho afirmava el conseller Mas, sinó que així ho afirma també l'interventor general de la Generalitat; també hi ha el tema de les qualificacions de les agències internacionals, que lògicament vostè ho coneix molt millor que jo, i em sembla que tots dos temes, doncs, alguna credibilitat haurien de merèixer.

Estem, en aquest sentit, com afirmava en un principi, millor del que estàvem, i, per tant, entenc que hi ha una tendència positiva.

Hi ha un punt concret que fa referència al tema sanitari, on es demana, doncs, que en un termini de tres mesos es faci una informació al Parlament en relació amb els criteris que s'utilitzaran per compensar el deute sanitari, admès pel mateix conseller. Miri, el que hem d'afirmar d'entrada és que és objectiu del Govern de la Generalitat assegurar un sistema sanitari sostenible i de qualitat, i a mi aquest em sembla que és un tema important d'afirmar, perquè moltes vegades, doncs, hi han afirmacions, jo entenc, que ratllen l'alarmisme, que ratllen la transmissió de la por, en les quals nosaltres no voldríem caure, i entenem que ens toca, per tant, afirmar de forma seriosa el fet de la voluntat del Govern de tenir un sistema sanitari sostenible i de qualitat. (*Remor de veus.*)

El que és evident és que, a més a més, hi han elements per saber com es resoldrà aquest tema, hi han diferents disposicions i documents, com ara les lleis de pressupostos i el mateix Pla de salut; que la informació que es facilita de l'estat d'execució dels pressupostos i els moviments, i la situació del tresor, que presenten periòdicament al Parlament...

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputada. Volen guardar silenci, si us plau? Gràcies.

La Sra. Borràs i Solé

...són elements que, a la nostra forma de veure, també cal tenir en compte i que indiquen, precisament, doncs, aquest camí, i hi han diferents intervencions de membres del Govern de la Generalitat en aquest Parlament que també indiquen aquesta línia.

I aquí m'agradaria ara afegir un altre element, i és que la setmana passada ens oferia el controvertit professor Barea... –el controvertit professor Barea, en molts casos elogiat pel Grup Socialista, quan els ha vingut bé–, doncs, el professor Barea afirmava, donava un elogi al model català, i deia en aquest elogi... Perdó, no és que contesti al senyor Benach; contesto al senyor Carnicer, el qual deia que el nostre sistema sanitari és més car i, per tant, té problemes. Doncs, nosaltres no ho veiem d'aquesta manera. Insistia el professor Barea, deia que..., feia un elogi del model català, i en feia un elogi tot dient que és pioner a l'Estat introduint criteris de mercat en la seva gestió. Entenem que en aquesta ocasió no se sumen als elogis que fan habitualment al professor Barea,

però nosaltres en aquest cas sí que compartim la seva posició.

En un altre punt de la seva Moció demanen diàleg, diàleg que nosaltres entenem que existeix entre el Govern de la Generalitat i els hospitals amb els quals es concentra per tal que facin una prestació sanitària, i que el disseny del nou sistema de pagament ha estat fet per una comissió formada per representants del Servei Català de la Salut, de les associacions d'entitats de proveïdors, de l'Institut Català de la Salut, de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, i amb la col·laboració tècnica de la Universitat Pompeu Fabra.

Demanen també l'elaboració d'un pla de futur dels hospitals concertats, i, escoltin, això existeix i s'està fent. Existeix el Pla de salut de Catalunya, i, com a instrument de planificació complementari a l'esmentat Pla, en aquests moments s'està elaborant un pla, un pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, el qual determina les línies directrius del desenvolupament dels serveis sanitaris dels propers anys i haurà d'orientar l'adaptació de l'estructura d'oferta als canvis en la demanda dels serveis sanitaris. En el procés d'elaboració d'aquest pla participen ja els representants dels centres sanitaris que presten serveis per compte de la Generalitat, i, per tant, en aquest sentit hem de dir que el diàleg està obert.

Voldríem, de tota manera, tornar a insistir en un tema que en algunes mocions nosaltres n'hem fet referència, i és insistir que per nosaltres és un fet imperdonable la utilització que en alguns casos es fa de la sanitat, i la utilització que en alguns casos es fa del mal finançament que ha tingut la sanitat. Perquè és per nosaltres un fet imperdonable que qui demani més explicacions de la situació... —que segur que és millorable, que evidentment no és la millor de les situacions—, la situació econòmica de la sanitat, en bona part es deu precisament a un mal finançament d'aquesta sanitat, i en bona part vostès saben perfectament qui són una gran part d'aquests culpables.

Per tant, l'únic que els demanaríem és que no en facin catastrofisme, que no siguin transmissors de la por.

I amb tot això, lògicament, poden entendre que nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Martí Carnicer, per què demana la paraula?

El Sr. Carnicer i Vidal

Per contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Doncs, tres minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

La il·lustre diputada, quan ha parlat de si era car o no era car el model, ha citat el professor Barea, que jo no he citat. En canvi, quan jo he citat aquest tema, el que sí

que he volgut dir és que era el conseller, el mateix conseller Mas, que en un acte de presentació del model sanitari a països sudamericans, i en presència de l'honorable conseller Trias, va reconèixer que el model sanitari català era més car que la resta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Aclarida aquesta contradicció, anem, doncs, a passar a la votació.

Comença la votació.

La Moció ha estat refusada per 40 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea, que ha presentat el Grup Socialista, el portaveu del qual per a aquest afer és el senyor Daniel Terradellas. L'il·lustre diputat senyor Terradellas té la paraula.

(Remor de veus.)

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Perdó, hem parat el rellotge, perquè crec que no hi ha les condicions mínimes perquè el senyor Terradellas pugui exposar la seva Moció. Els prego que els que hagin de fer altres tasques que la d'escoltar el senyor Terradellas ho facin quan abans millor. Moltes gràcies.

Pot continuar, senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. La interpellació que vàrem substanciar amb l'honorable conseller d'Economia va deixar el nostre Grup intranquil pel conformisme que abocaven les seves paraules i les seves respostes davant d'un tema tan important com és el futur dels fons estructurals i dels fons de cohesió a Catalunya. Vull recordar que són 50.000 milions de pessetes anuals —25.000 que són del Fons de cohesió, i els altres dels fons estructurals— que beneficien Catalunya any darrere any. Vull recordar que mig país està subjecte, com a zona elegible, a poder rebre fons del que n'anomenem «objectiu 2», zones en declivi industrial, i l'altre mig país pot recollir i recull recursos destinats a les zones amb regressió agrícola. L'Estat, la Generalitat i els ajuntaments es beneficien dels Feder, dels FEOGA i del Fons social europeu i de l'IFOP per poder posar en pràctica mesures estructurals per modificar les àrees

5832

més preocupants, en una situació més preocupant, del nostre país.

I la pregunta és: de cara al futur, podem beneficiar-nos en més? Segurament que sí. Si Catalunya fos en algunes zones objectiu 1, ens en podríem beneficiar més, si hi hagués més cofinançament per l'àmbit local, si hi hagués més coordinació sobre les actuacions que fa l'Estat a Catalunya i si es gestionessin millor els recursos que tenim.

La Comissió d'Economia celebrada el dia 10 passat i la mateixa interpellació varen deixar clar que hi ha una preocupació de veritat sobre el futur d'aquests fons estructurals. Des de fa mesos, en els àmbits europeus s'està discutint, a través de l'Agenda 2000, i aquí estem, a Catalunya, a veure-les a venir. O bé tenim algun ciri miraculós pensant-nos que es resoldrà, o la situació que es fa des del Govern de la Generalitat ens sembla insuficient.

L'honorable conseller ens explicava d'una visita del molt honorable president de la Generalitat a la comissària Wulf-Mathies, que ens sembla interessant però totalment insuficient, i ens explicava d'unes cartes dirigides al ministre d'Economia, amb el qual en els últims temps no hi han hagut massa bones relacions. Ens sembla que és del tot insuficient davant de la magnitud econòmica del que estem parlant.

El Grup Socialista vol manifestar que en aquests moments, en parlar-se del futur dels fons estructurals i dels fons de cohesió, hem de pensar que a Europa no només hem d'anar a xuclar, sinó que hi hem d'anar a aportar idees perquè la gran Europa, l'Europa forta i àmplia, sigui l'Europa de la pau, del progrés, del dinamisme, de la tolerància, i per això ens n'interessa l'ampliació. I en això també cal que siguem líders, en això sí que cal que siguem dels Quatre Motors de veritat, fent propostes i no estant a la defensiva, perquè és evident que Catalunya encara té dèficits estructurals i, per tant, té necessitat de rebre aquests fons.

Per això presentem una moció amb quatre punts, que coneixen les senyores i senyors diputats. En el primer punt demanem que es convoqui des del Govern de la Generalitat les entitats municipalistes, les institucions econòmiques i centrals sindicals més representatives, per aconseguir un consens que ens permeti defensar amb força les mesures que convindria que recollís la reforma dels fons estructurals i de cohesió del període 2000 al 2006. Bé, aquest primer punt em sembla que és de calaix; es tracta d'escoltar el que pensen els agents socials, de consensuar les propostes, de carregar-nos de força i de raó per intentar negociar i aconseguir que els canvis en el futur dels fons estructurals beneficiïn el nostre país.

En el segon punt demanem que s'elabori una proposta de modificació de les zones elegibles per tal d'optimitzar els recursos europeus, de tal manera que en el futur d'aquests fons les àrees siguin realment ajustades a les necessitats que té el país i a les condicions de cada un dels objectius.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Demanem, en el tercer punt, que s'impulsi un nou sistema de convocatòria de selecció, de tramitació i de gestió dels fons estructurals, per aconseguir que sigui més transparent, àgil i eficaç que els mecanismes actuals, que em sembla que la majoria de senyores i senyors diputats convindran –i si no, consultin els alcaldes i agents locals– que és francament millorable, jo diria que molt millorable.

Per altra banda, ens convé, a través del punt quart, fomentar la presència més activa de les institucions públiques de Catalunya –la Generalitat, però també els ens locals– en les institucions comunitàries i davant de l'Administració de l'Estat pel que fa a l'aplicació dels fons europeus. No fem prou de tenir la veu només aquí, en el Parlament; cal que Catalunya estigui ben representada en totes les institucions a nivell d'Estat i a nivell d'àmbit comunitari.

I en el cinquè punt demanem que es presenti en el Parlament de Catalunya en el termini de tres mesos un informe global sobre els efectes dels fons estructurals i de cohesió per al període 93-97 que s'ha fet a Catalunya. És veritat que cada any s'ha presentat un informe, però no hi ha la suma global del que ha estat l'aplicació d'aquests fons en el nostre país.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta ens sembla que és una moció en positiu.

A Luxemburg, el ministre alemany Theo Waigel ja va amenaçar amb la possibilitat de retallades de fons estructurals o, millor dit, amb la voluntat dels països més rics de retallar la seva aportació a les ajudes estructurals o de cohesió. A Cardiff hem vist ja clarament no només que hi ha les dents esmolades i els ganivets esmolats, sinó que es va per un camí certament dur, i és veritat, Catalunya som petits i hem d'anar carregats de força i hem d'anar carregats de raó. Se'ns anuncien canvis importants: es vol reduir la població del 51% que ara actualment està beneficiada a nivell de tota la Unió Europea, reduir-la al 35-40%; es pensa també reduir els sis objectius a només tres; Catalunya no es beneficiarà segurament de l'objectiu 1 gairebé amb tota seguretat, si es mantenen els nivells de zona elegibles actuals; sí que ens podríem beneficiar del futur objectiu 2, que és una espècie de barreja entre l'actual 2 i el 5.b, i es pensen reduir les catorze iniciatives comunitàries a tres.

Senyores i senyors diputats, si no hi anem carregats de raó, si no hi anem carregats d'arguments, si no hi anem amb prou força, consensuada amb les diverses institucions, la veritat és que ni amb ciris, ni amb altres influències en farem prou per rebre la sotragada del que pot significar per al nostre país una modificació dels fons estructurals i de cohesió que pugui ser perjudicial per als interessos de Catalunya. Siguem líders de veritat, proposem propostes de millora perquè Europa sigui forta, àmplia, solidària i de pau, però al mateix temps també mirem que els euros ens puguin beneficiar en aquelles zones del nostre país que encara tenen dèficits estructurals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per presentar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Enric Millo, Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aprofitaré aquest torn per explicar les esmenes que hem presentat i, alhora, posicionar-nos respecte als cinc punts d'aquesta Moció. L'illustre diputat, el senyor Terradellas, deia en el seu parlament, en la presentació de la Moció, que aquesta és una moció en to positiu. Jo estic totalment d'acord que és una moció en to positiu, la qual cosa tampoc és d'estranyar, perquè conec des de fa temps el tarannà dialogant i positiu de totes les intervencions del senyor Terradellas, i, per tant, li avanço que en l'esperit i en el fons de tot el que vostè planteja el nostre Grup Parlamentari hi coincideix plenament. De fet, és important coincidir en una qüestió tan transcendental com és, precisament, aquesta a què ens referim, aquest tema, l'aplicació, la distribució dels fons estructurals i de cohesió en l'àmbit territorial del nostre país, de Catalunya.

Tot i així, hi ha algunes qüestions que voldria manifestar, que són les que justifiquen aquestes esmenes que hem presentat, i també li avanço que en algun punt concret no podem donar el nostre vot favorable per les raons que tot seguit explicaré, però això no vol dir que no estiguem d'acord en el fons i en l'esperit del que vostè planteja, i a continuació li ho comento.

Concretament hem presentat dues esmenes. Una, molt de matís, al punt número 2 d'aquesta Moció, on vostès proposen elaborar una proposta de modificació de les zones elegibles per tal d'optimitzar els recursos europeus. Entenem que això és positiu, és convenient. L'únic matís que plantejem en aquesta esmena és afegir-hi que això, doncs, el Govern ho faci en el termini de temps més breu possible per tal que aquest disseny, aquesta proposta de modificació es pugui fer, doncs, en el moment que els esdeveniments ho permetin, tenint en compte la informació que cal que tinguem encara de com evolucionin aquests fons de cara al futur. En tot cas, per tant, estem d'acord que és convenient i és positiu fer aquest nou mapa, aquest disseny, i, per tant, si vostès accepten aquesta esmena senzilla, doncs, nosaltres votàrem a favor d'aquest punt.

També presentem una esmena al punt 3, en què es planteja impulsar un nou sistema de convocatòria, selecció, tramitació i gestió dels fons que sigui més transparent, més àgil, més eficaç. Nosaltres entenem que en plantejar-ho globalment, entenent tot el que són fons estructurals de Catalunya, estaríem envaint allò que són competències de la Unió Europea; però, en canvi, sí que comparteixo amb vostè que en aquells projectes, concretament en els projectes adreçats als ens locals en què de fet ja es participa, a través del grup de treball que depèn de la Comissió de Govern Local de Catalunya, en les associacions municipalistes i altres agents socials, doncs, s'ha fet ja una experiència de sistema innovador que afecta bàsicament l'objectiu 2, però no la

resta, ja que entenem, el nostre Grup Parlamentari entén que en aquest camp podríem millorar aquest sistema de convocatòria, i, per tant, estaríem disposats a votar a favor d'aquest punt si vostè, doncs, estigués disposat a acceptar aquesta esmena que, en definitiva, deixaria el punt en la següent redacció; seria: «Aprofundir en el sistema de convocatòria, selecció, tramitació i gestió dels fons estructurals adreçats als ens locals, per tal de fer-lo més eficaç.» Per tant, amb la intenció, com vostè anunciava en la seva exposició, que el procediment i la convocatòria siguin més eficaços i contribueixin més a la consecució dels objectius.

Com deia al començament, aprofito per posicionar-me en la resta de punts. Voldria avançar que al punt 4 nosaltres votarem entusiàsticament que sí, amb entusiasme, i és un punt que, a més a més, per nosaltres, doncs, reforça la política que el Govern de Convergència i Unió ha vingut ja impulsant des del començament. De fet, em permeto aquí fer una breu referència als acords que Convergència i Unió va signar amb el Partit Popular, els anomenats «acords d'investidura i governabilitat», que van permetre a l'actual president ser-ho i formar el seu Govern. I, concretament, en el punt 11.8 d'aquests acords..., concretament només repetiré dues frases, perquè el punt és molt llarg: les frases en què es diu que «es reforçaran els mecanismes d'articulació del procediment de consulta prèvia en totes aquelles matèries pròpies de l'àmbit competencial de les comunitats autònomes» i que «s'ha de garantir la intervenció efectiva de les comunitats autònomes en la fase de formació de la voluntat comunitària, intervenint en la definició de la posició del Govern espanyol en la Unió Europea». Hi ha altres punts, i en llegiré només el darrer, que també em sembla que encaixa molt amb aquest plantejament que vostè fa, en què signaven, els signants d'aquell acord, que «s'articularà la presència de representants autonòmics en les delegacions espanyoles davant dels comitès i grups de treball en el si de la Comissió quan es tracti de matèries d'interès específic o singular per a les corresponents comunitats autònomes».

Doncs bé, en aquest punt en què la Moció planteja fomentar una major presència de Catalunya en les instàncies europees i en l'Administració de l'Estat pel que fa a l'aplicació dels fons, nosaltres votarem que sí, entre altres coses perquè s'han produït ja dos esdeveniments importants en aquesta mateixa línia. El primer, que existeix ja un acord segons el qual vuit d'aquests comitès de la Comissió Europea, a què es refereix el text que abans he llegit, han estat atribuïts ja a Catalunya per al període 88-2001, amb els corresponents representants ja nomenats en cada un d'ells. D'aquests vuit en voldria destacar un, per no llegir-los tots, un d'ells, que és el que fa referència a la presència de Catalunya en el Comitè de gestió per a les iniciatives de la Comissió Europea. I en segon lloc, també penso que és bo recordar en aquests moments que el darrer dia 9 de juny, aquest mateix mes d'aquest any, es va constituir la Comissió bilateral de cooperació de l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya per a assumptes relacionats amb les comunitats europees, integrada per quatre representants de cada part i presidida, cada una de les parts respectivament, pel ministre d'Administracions Públiques, senyor Rajoy, i pel conseller de la Presidèn-

cia, l'honorable senyor Xavier Trias. Per tant, ho repetixo, votarem amb entusiasme que sí al punt número 4 de la Moció.

En canvi, no podem fer-ho en els punts 5 i en el punt primer, per dos motius ben diferents. En el punt 5 jo espero que vostè entengui que nosaltres preferim mantenir el sistema que en aquests moments ve mantenint el Govern de la Generalitat per informar davant d'aquest Parlament quines són les execucions dels fons estructurals a Europa a través de les compareixences del conseller d'Economia i Finances, com va fer el darrer dia 10 de juny en la Comissió d'Economia i Finances, i a través dels informes que el mateix Govern presenta en aquest Parlament anualment. Per tant, entenem que és una manera de retre comptes molt efectiva. I, d'altra banda, també recordar que en tot cas ha de ser al final de l'actual període dels fons europeus, és a dir, a final del període 94-99, quan caldrà, en tot cas, fer un balanç general, i això serà, per tant, a començaments de l'any 2000. Per tant, estem d'acord que cal fer aquest tipus d'informes; de fet, s'estan fent anualment, i entenem, en tot cas, que el del període actual caldrà fer-lo quan el període finalitzi.

I finalment, tan sols dir que en el punt número 1, malgrat que estem d'acord que és bo tenir el màxim consens possible –i això, doncs, penso que en altres àmbits s'està demostrant–, entenem que aquesta voluntat de tenir el màxim consens per poder defensar amb més eficàcia, amb més força, les mesures que més ens convenen a Catalunya per a la reforma dels fons estructurals, el nostre Grup Parlamentari entén que aquesta és una tasca del Govern, que és una tasca que el Govern està fent amb insistència, amb eficàcia, amb rigor, que hi esmerçarà encara més esforços.

Vostè ha esmentat la recent entrevista del president Pujol amb la comissària responsable de política regional, la senyora Monika Wulf-Mathies, una reunió important que va tenir lloc no fa molt de temps, i també ha esmentat vostè mateix les cartes que el mateix conseller d'Economia i Finances ha enviat al senyor Rato i les converses que ha tingut amb ells. Bé, segurament això no és suficient, demostra la voluntat que el nostre Govern té de defensar amb molt de rigor, amb molt de contundència aquests posicionaments, i entenem que això s'ha de continuar fent així, sens perjudici –sens perjudici– que això puguem plantejar-ho més endavant.

Ho repetixo, estem d'acord en el plantejament; entenem que en aquests moments és el Govern qui ha de continuar fent aquesta tasca, òbviament escoltant i consultant tots els agents socials que puguin tenir-hi, d'una o altra manera, una vinculació, però creiem que és el moment aquest en què el Govern ha de continuar fent aquesta tasca, i, per tant, en aquest sentit nosaltres, en aquests moments, votaríem negativament el punt número 1 d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat

esmenes. Pel Grup Mixt, i en primer lloc, el diputat senyor Salvador Morera, des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup ja avança que votarà favorablement tots i cadascun dels punts que presenta la Moció del Grup Socialista, però en qualsevol cas ens agradaria fer alguns comentaris al respecte.

Pel que fa a la preocupació de la reforma dels fons estructurals europeus, el nostre Grup ja l'ha expressada en més d'una ocasió; a la darrera compareixença, per exemple, del conseller d'Economia i Finances de la Generalitat a la comissió corresponent, el passat 10 de juny, aquest diputat va formular precisament aquesta pregunta en concret al conseller, perquè la veritat és que la preocupació que tots plegats hem de tenir d'aquesta reforma anunciada és i ha de ser molt gran. Si les previsions es compleixen, sembla que tot indica que Catalunya encara perdrà més quant a la balança fiscal entre Catalunya i la Unió Europea; per tant, la preocupació, i sobretot les prioritats del Govern de la Generalitat pel que fa a la incidència negativa, per nosaltres, d'aquesta reforma ha de ser màxima i ha de centrar tots els esforços del Govern de la Generalitat en aquest sentit.

És per això que trobem escaient el primer punt d'aquesta Moció, no només per demanar en aquest cas al Govern de la Generalitat que prioritzi aquest tema, sinó el màxim consens de totes les institucions implicades en aquest tema, perquè la veritat és que tots plegats ens hi juguem molt, moltíssim, en aquesta reforma dels fons estructurals.

Pel que fa a la proposta de modificació de les zones elegibles, també és un dels temes que, en aquest Parlament, més n'hem parlat pel que fa al sistema de repartiment dels fons estructurals, tenint en compte que aquestes zones, en la seva globalitat, però també en temes concrets, en objectius concrets i determinats, perjudiquen d'una forma molt especial Catalunya i algunes de les seves zones, que, malauradament, no veuen que puguin ser finançades o cofinançades per fons europeus, precisament per la delimitació d'algunes d'aquestes zones. És per tant també que creiem bàsic i fonamental la seva petició de modificació i de reforma.

Pel que fa als altres apartats, com per exemple, el fet d'impulsar un nou sistema de convocatòria, de selecció, tramitació i gestió de fons estructurals, aquesta també és una vella reivindicació que, tot i reconèixer que en alguns aspectes –per exemple la distribució del Feder en els ens locals– s'ha millorat, en alguns aspectes, no en el seu conjunt, jo diria que és un apartat, és un tema que encara hem de millorar tots plegats, i que s'hi ha de seguir incidint i que suposo que a partir de l'esmena, ni que sigui de Convergència i Unió, alguna cosa, en cas que s'accepti, alguna cosa es podrà millorar.

Pel que fa a la petició d'un informe global de la incidència dels fons estructurals a Catalunya en el període 93-97, aquesta també és una petició que aquest mateix diputat ha fet en més d'una ocasió, tant per escrit com també en aquesta compareixença que abans citava del

conseller d'Economia a la Comissió d'aquest Parlament, perquè la veritat és que el que això provoca, el fet que no tinguem dades globals, i no anuals, senyor Millo, que vostè n'ha parlat, que és molt diferent... És a dir, a hores d'ara, malgrat les previsions o els comentaris que va fer el conseller en la passada Comissió, que la incidència a Catalunya, en el seu percentatge respecte d'altres comunitats, havia millorat –per tant, que ja no era el 6%–, però és que a hores d'ara no sabem quina és la incidència real, en conjunt i global, dels fons estructurals del període, no 93-97, el període 92-97. No hi han dades globals ni conjuntes; per tant, jo diria que és una petició que té més sentit que mai i que no acabem d'entendre per què encara no s'ha acabat de realitzar. Se'ns ha dit que per part de l'Institut d'Estudis Autonòmics es preparen diversos informes en aquest sentit; bé, doncs, dir el que he dit ja en altres ocasions: que estem amatents a l'aparició d'aquests informes. En qualsevol cas, en conjunt, nosaltres hi estem d'acord.

M'oblidava de la major participació de Catalunya en les institucions públiques; aquesta també és una petició que en moltes ocasions s'ha fet. També es va fer en el període en què governava el PSOE a Madrid, que també hem de recordar, senyor Terradellas, que no va estar, precisament, massa sensible en aquesta temàtica, també val a dir-ho, però, en qualsevol cas, jo diria que és la reivindicació de tots plegats, no només dels partits dits «nacionalistes», sinó de tots plegats, que Catalunya ha de tenir una incidència molt més gran, ha de participar d'una manera més decidida a les institucions europees, bàsicament perquè, si no, la nostra possibilitat de millorar la nostra situació respecte a la Unió Europea serà cada vegada més difícil en un horitzó ja de per si –com deia al principi– prou complicat, tenint en compte que la reforma dels fons estructurals sembla indicar que pot perjudicar d'una manera substancial Catalunya.

És per tot això que nosaltres creiem que són de sentit comú els cinc punts que es plantegen i que, per tant, no hi ha d'haver massa problemes a votar-los favorablement, perquè –com he dit– són, bàsicament, de sentit comú i de lògica, i és per tot això que nosaltres, senyor president, hi votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Fa pocs dies vam tenir ocasió, en aquest Ple, de debatre una moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana –jo mateix, en el seu nom–, adreçada, precisament, al tema dels fons europeus. Per tant, seria una mica repetir un debat que vam tenir allà. Em limitaré a concentrar-me en els punts que ha presentat el senyor Daniel Terradellas, sobre les seves propostes en relació als fons europeus.

Hi ha, per un cantó, el punt 1, en el qual es parla de convocar les entitats municipalistes, institucions econòmiques i centrals sindicals per aconseguir un consens que ens permeti defensar amb més força les mesures de

cara als fons estructurals i de cohesió. Qualsevol mobilització o conscienciació de la societat civil catalana i de les institucions locals de cara a prendre consciència que el que ens ve a sobre a partir del 2006 pot ser important, pot ser greu..., no tant pel que deixi de rebre Catalunya –ho vaig advertir en aquesta cambra– com per la pressió que hi haurà, des de comunitats autònomes acostumades als subsidis permanents, sobre Catalunya. Em sembla que aquest pot ser un moment històric en què serà l'hora de la veritat, on se'ns pot demanar que passem del 10% del nostre PIB a Espanya, o l'augmentem encara uns punts més. Això és totalment inaguantable, serà totalment inaguantable, i serà l'hora de la veritat.

Per tant, aquesta és una realitat que tindrem d'aquí a sis anys vista, i és important que se'n prengui consciència. Crec que això..., jo sóc escèptic, crec que és inevitable, inevitable que la Unió Europea destini els seus fons a l'Est europeu, és lògic. Si hem de seguir criteris de nivell de riquesa, andalusos, extremenys i Castilla –la Mancha estaran per sobre de la mitjana de riquesa; per tant, no sé amb quins arguments es podrà defensar a Europa que continuïn arribant fons. Jo crec que el problema no és aquest, el problema és un problema de sobirania, senyor Terradellas, vull dir que en una hora o altra l'hauré de posar sobre aquesta cambra, a la taula, no?, si amb independència podrem aconseguir alguna cosa o no, eh? I amb dependència, al revés, no? Per tant, jo crec que aquest és el problema, perquè quan veus que Dinamarca, Bèlgica o Luxemburg, que tenen més riquesa que Catalunya, obtenen un superàvit fiscal amb Europa, doncs, alguna cosa no quadra aquí, eh? Per tant, aquí podrem fer bona voluntat, i per això estic d'acord amb moure el que sigui, però molt escèptic sobre els resultats. Jo crec que, desgraciadament, el 2006 s'acaba la mamella i, per tant, no pel que ja rebem, que rebem poc, nosaltres, sinó pel que «apretaran» la resta de l'Estat sobre nosaltres. Per tant, aquí ens ve un escenari bonic, en què veurem cada força quina posició prendrà. Serà el moment, ho repeteixo, de la veritat.

En segon lloc, elaborar una proposta de modificació de les zones elegibles. Aquest tema, efectivament, jo el vaig posar sobre la taula; no va ser acceptat en el seu moment, no sé si avui no..., ha estat el cas del moment –que parlava el senyor Millo– d'aquest tema, si el votaran a favor o no, però, en tot cas, em sembla d'una lògica aclaparadora. Un dels problemes que ha sofert Catalunya és, precisament, ésser considerada NUTS 2 sencera. I això ha fet que comarques deprimides, que estarien per sota el nivell europeu, no rebin els fons objectiu 1. Això ja sabem que depèn de Madrid, que depèn de l'Estat central, aquesta classificació. Però em sembla que, almenys, proposar que es revisi o que es tingui present a l'hora de reformar els fons, de poder precisar molt més les zones amb detall, que jo crec que ens beneficia, perquè som l'Estat europeu que té zones més grans en el camp d'aquest objectiu 1. I per tant, això ens perjudica, i ho vaig dir, i ho torno a repetir: això pot portar paradoxes com que petites zones, situades a quinze quilòmetres d'Amsterdam, com el Flevoland, o situades a trenta quilòmetres de Viena, com el Burgenland, siguin zones d'objectiu 1..., i estem parlant

de zones, pràcticament, que són a la zona metropolitana de capitals molt més riques, molt més riques que Catalunya. Es donen aquestes paradoxes gràcies al fet que, precisament, estem parlant d'estats independents, petits estats independents, que poden fer amb el seu territori el que els dona la gana, que això és la sobirania, i per tant, poden classificar els territoris d'una forma molt afinada, que els permet, fins i tot, rebre objectiu 1, petites zones de Bèlgica, petites zones d'Àustria o d'Holanda, eh? Bèlgica també és el cas de Lenau. Per tant, efectivament, jo estic d'acord amb això. En el seu moment potser la redacció no els va agradar, no ho van aprovar; si avui s'aprova, evidentment, tindran tot el nostre suport en aquest apartat.

En tercer lloc, el nou sistema de convocatòria, selecció i tramitació, això és un tema més intern, estem d'acord que sigui transparent, àgil, eficaç; per tant, res a dir, a favor d'això. I el quart, una mica és allà on arribem, que és la mare dels ous, diguem, com parlàvem fa un moment. És a dir, almenys, mentre no tinguem sobirania, el que caldria és que Catalunya, com passa amb altres estats federals, tingués veu directa a Europa, com passa amb els *Länder* d'Alemanya, com passa a les illes Açores i Madeira, en el cas de Portugal, com passa amb Flandes i Valònia i com passarà amb Escòcia, eh? Per tant, em sembla que això és de calaix, que almenys, si realment hi ha una voluntat de concebre aquest Estat com a plurinacional, les nacionalitats històriques tinguin aquest dret de tenir... I jo ho vaig formular d'una forma encara més explícita que el senyor Terradellas: vaig parlar d'estats plurinacionals i federals, doncs, que tinguin dret a accedir directament a les institucions europees i, fins i tot, a nivell d'Estat, si hi hagués un autèntic Estat federal, que això, el que tenim, fa riure, és a dir, si hi hagués el dret a veto, com passa a Alemanya amb el Bundesrat... Aquí no tenim dret a veto ni dret a res, eh? Per tant, comprendrà vostè que estem tan lluny d'això que tindrà tot el meu suport en aquest apartat.

I finalment, l'apartat 5, que és presentar al Parlament, en el termini de tres mesos, un informe global sobre els efectes dels fons estructurals... Nosaltres vam demanar i se'ns va negar—se'ns va negar—que..., bé, això està bé que es faci pel passat: què ha passat el 93-97. A nosaltres ens preocupa molt el futur, eh? Votarem a favor d'això perquè també està bé veure què ha passat fins ara, però vam reclamar, insistentment—i no se'ns va acabar de donar la raó, adduint dificultats tècniques—, que el que ens interessa saber és l'impacte de la futura de distribució, amb les hipòtesis de futur, d'eliminació de fons de cohesió cap a Espanya, què passarà. Això és el que vull saber jo, i volem saber el nostre Grup: què passarà. Perquè aquest és l'escenari maco, eh? D'aquí a cinc o sis anys, aquest serà l'escenari, que, com deia abans, serà l'hora de la veritat. Per tant, vull saber, volem saber què passarà; per tant... En fi, en definitiva, va dir el senyor Mas que això és complicat, però crec que, en fi, si convé hi insistirem un altre dia, també per via parlamentària, que això, aquest estudi es faci, que també es faci comparativament a escala europea, perquè el que té interès és veure quins dèficits fiscals hi ha per regions europees, perquè si no és difícil de comparar; sempre ens comparem a nivell d'Estat espanyol, i això

ens és perjudicial. I, per tant, en fi, en definitiva, creiem que l'estudi aquest seria bo complementar-lo amb l'altre, però per descomptat també estem d'acord que es presenti aquest informe sobre aquests fons estructurals de cohesió en aquest període 93-97, i especialment si es compara amb la resta de l'Estat, que es puguin veure, posar en evidència coses tan flagrants com les que ja vaig anunciar en aquesta cambra, que era que la zona metropolitana de Madrid, que és Castilla - la Mancha, sigui la zona que rep més fons *per capita* del conjunt de l'Estat. Jo crec que si aquest estudi demostra tot això—que ja ho sabem—, doncs, serà benvingut.

I, per tant, el nostre vot serà favorable al conjunt de la Moció presentada pel senyor Daniel Terradellas.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, el nostre Grup donarà recolzament a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur dels fons estructurals de cohesió de la Unió Europea, que ha presentat el Grup Socialista, concretament l'il·lustre diputat senyor Daniel Terradellas. I ho farem perquè, com ja vam anunciar en una anterior moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres entenem que Europa ha de ser quelcom més que una Europa econòmica, també una Europa social i política. I això implica que, a més de la convergència nominal, s'hagi de donar la convergència real. I el que diferencia el procés d'integració europeu d'altres processos d'integració és precisament que Europa ha tingut sempre una política de compensació.

La teoria econòmica, que pot demostrar algunes coses—ja ho vaig anunciar aquí—, però d'altres no les pot demostrar, no ha demostrat encara que quan es fa un procés d'integració tothom hi guanyi; ha demostrat que el conjunt hi guanya, però no que tothom hi guanyi. I precisament perquè hi ha parts que poden perdre, s'estableixen uns mecanismes compensatoris, aquí; al Nafta, per exemple, no hi són, i al Mercosud, tampoc. La Unió Europea ha tingut aquesta gran viabilitat, que és la diferència del model europeu; això és molt important de mantindre-ho. I l'exigència que representava el procés d'integració per als països del sud d'Europa no podia ser sostinguda només si hi havia aquesta compensació. Naturalment, ara hi ha l'ampliació a l'Est, i hi ha que els països més rics diuen que no volen donar més. Això no és cert, els països més rics no donen, els països més rics reben de la Unió Europea; Alemanya guanya amb la Unió Europea, i França hi guanya, amb la Unió Europea. El que donen és molt menys del que guanyen, per tant, el tema s'ha de plantejar des d'altres punts de vista, i en sembla molt important que veiem què passarà amb tot això i que defensem els fons estructurals i de cohesió per a l'any 2000-2006; no només important, sinó necessari. Certament, algunes zones del territori de

l'Estat espanyol han pogut tindre més oportunitats econòmiques mercès a això que arriba d'Europa, a més, amb justícia, amb justícia, perquè la Unió Europea a qui ha beneficiat més és l'arc mediterrani, dintre del qual es troba Catalunya, no d'altres regions de l'Estat espanyol. En aquest sentit, potser dissentim d'alguna altra intervenció, però entenem que els fons estructurals de cohesió són necessaris, que han tingut una bona utilitat per al conjunt de l'Estat espanyol i que s'han de mantindre.

El cas català. En el cas català, nosaltres tenim una balança fiscal negativa, certament, i tenim una mitjana de nivell de vida menor que la mitjana europea. Per tant, no és just que tinguem una balança fiscal negativa, i entre una de les causes que provoca aquesta balança fiscal negativa hi ha com es distribueixen els fons d'acord amb les zones en què s'apliquen. I en aquest sentit, senyor Terradellas, la proposta 2, que vostè defensa, de canviar aquestes zones, penso que beneficiaria Catalunya. És just també, anava en línia amb el que va fer Esquerra Republicana en una altra moció, i també, doncs, és raonable i seria convenient. Per tant, li donarem suport.

Els punts 3 i 4 de la seva Moció el que vénen a dir és: «Escolti'm, volem saber quant és això, volem tenir més transparència i més informació.» Aquest és un tema que des d'aquí contínuament sollicitem al Govern, i em sembla, doncs, també absolutament necessari.

I, per últim, la presència de Catalunya a les institucions públiques europees. Bé, aquest és un estat que s'ha configurat com un estat de les autonomies, no un estat amb les autonomies, i hem de canviar aquesta qüestió. És a dir, dintre d'una idea de federalisme asimètric, que com sap vostè defensa el nostre Grup, hem d'anar donant pes a les autonomies i fent més plurinacional o pluriautonòmic l'Estat. Aquesta qüestió que vostè planteja jo la valoro molt, i vostè..., entenc o espero que no es molesti si dic que la valoro molt en procedir precisament del seu Grup. És a dir, que des del seu Grup ens parlin d'una presència de les autonomies dintre de les institucions públiques europees ho tinc amb gran valoració; nosaltres ho veuríem com una mesura molt positiva, de fet es fa en altres països d'Europa, i, per tant, hi estaríem absolutament d'acord.

Em sembla que el que vostè diu va en tres línies, és a dir, la primera, la defensa que la convergència nominal sigui també real; la segona, intentar eliminar la balança fiscal negativa de Catalunya; la tercera, fer més federal l'Estat espanyol, i a la quarta, vostè el que ens demana és més informació per poder tenir valoracions més precises. La trobem, doncs, una moció sensata i necessària, i hi donem suport.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta en aquesta Moció un total de cinc

punts. El primer punt fa referència a aconseguir un ampli consens per tal de defensar adequadament les mesures que convindria que estiguessin contemplades en la propera reforma dels fons de cohesió i estructurals europeus. El consens ara proposat es fonamentaria en una convocatòria abstracta i àmplia d'institucions econòmiques, entitats municipalistes i centrals sindicals més representatives. Deixant a part una possible manca de concreció, creiem que, en tot cas, els criteris per ordenar aquest consens haurien de basar-se en la territorialitat i l'experiència pretèrita de la gestió d'aquests fons. És a dir, una territorialitat basada en institucions directament lligades a les diferents zones geogràfiques implicades, i coneixedores, per tant, de les necessitats i realitats pròpies, i l'experiència i participació d'aquelles entitats o institucions que gestionen o han gestionat fons de cohesió.

Estem parlant, per tant, d'un consens basat en el coneixement de necessitats i potencialitats, més que un desig pur i simple de participació, diluïda pel gran nombre de representants. Actualment el Govern de l'Estat en contacte amb la Comunitat Autònoma ostenta la representació davant de la Comunitat Europea en temes com, entre d'altres, el que ara ens ocupa. Cal, crec, donar un marge de temps a l'evolució dels fons i, segons aquesta, portar sobre la taula un projecte de participació més acotat en el nombre de participants que el que ara se'ns presenta. Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, en aquest punt el Grup Popular s'abstindrà.

El punt 2 fa referència a elaborar una proposta de modificació de les zones elegibles. Estem totalment d'acord en aquest punt i d'acord que es necessita un canvi, perquè interessa que la redistribució es faci d'una altra forma si volem un verdader reequilibri territorial. Imaginem, per exemple, una zona d'objectiu 2, que són les que necessiten reconversió industrial, al costat i a prop d'una zona que fos d'objectiu 5.b, que són les que necessiten foment de la vida rural, i que la reconversió industrial es portés a terme amb els habitants de la zona en la qual es volia fomentar precisament la vida rural, i quedaria aquesta despoblada, la qual cosa fóra absurda. S'entén que queda despoblada perquè se'n van a treballar a la zona del costat, on es tractava de fomentar precisament la indústria.

Per tant, estem a favor d'un canvi o modificació d'aquestes zones i que aquesta modificació es prengui el temps adequat, raó per la qual nosaltres votaríem en aquest cas el punt de l'esmena que, en definitiva, el que ve a dir..., diu: «en el termini de temps» —afegeix l'esmena de Convergència— «que sigui més breu possible». Bé, nosaltres creiem que allò adequat és que precisament aquesta reforma, aquest canvi es dugui a terme; per tant, tampoc ens sembla que, que se'ls doni un temps suficient, sigui demanar massa en aquest sentit. Nosaltres votaríem «sí» a l'esmena presentada per Convergència.

En el punt número 3 parla d'impulsar un nou sistema de convocatòria, tramitació i gestió dels fons estructurals. Aquesta proposta no enumera un sistema concret i, per tant, queda redactat en termes d'expressar la voluntat d'estudiar un sistema alternatiu més clar. Lo cert

és que tot arriba bastant tancat des de Brusselles i els projectes amb unes directives bastant concretes. Lo desitjable seria un sistema que potenciés les administracions més properes al territori, que tenen determinats uns fons, per exemple, diputacions i ajuntaments, etcètera; és a dir, les institucions properes a l'administrat i controlades per la Generalitat i/o el Parlament. L'esmena presentada va en aquest sentit i parla, tinc entès aquí, de..., fa o afegeix: «adreçat als ens locals». Per tant, també va en el sentit nostre d'apropar precisament les necessitats a l'administrat, als administrats, i, per tant, a nosaltres ens semblaria adient. Votaríem, també, que sí a l'esmena.

El punt número 4: fomentar una presència més activa de les institucions públiques de Catalunya en les institucions comunitàries i davant l'Administració de l'Estat, pel que fa a l'aplicació dels fons europeus. Estem d'acord amb aquest punt per dos motius. El primer, perquè ho entenem com una definició circumscrita en els acords d'investidura i governabilitat que van signar el Partit Popular i Convergència l'any 1996. I, en segon lloc, des de i per a l'eficàcia que representa informar millor de les necessitats a cobrir des de l'Administració més propera al territori. Votarem afirmativament aquest punt 4.

I en el punt número 5, que fa referència a presentar al Parlament en el termini de tres mesos un informe global sobre els efectes dels fons estructurals i de cohesió en el període 93-97, bé, respecte a aquest punt, nosaltres el que teníem entès és que aquest període està comprès dins del bloc 94-99, o bé quasi comprès, perquè comença l'any 93. Sembla ser que, per tant, està en vigència, i la informació global en definitiva s'hauria de donar quan acabés el cicle, i toca precisament donar aquesta informació global a començaments de l'any 2000. Nosaltres també tenim entès –i em corregiran, en tot cas–, tenim entès que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, fa un informe anual sobre com s'han utilitzat aquests fons. Per tant, nosaltres aquest és un punt que ens interessa relativament, i nosaltres, per tots aquests motius, ens abstindríem a l'hora de votar.

Res més, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Honorable president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, evidentment, celebrar les coincidències que hem tingut amb els portaveus dels altres grups; agrair-los l'esforç per intentar trobar oportunitat de coincidir, per tant, de votar junts; lamentar aquells temes en els quals no ens posarem d'acord, i, per tant, que hem vist que no hi haurà possibilitat d'una votació conjunta; puntualitzar, al meu entendre, que no és una qüestió indispensable una sobirania de Catalunya per tenir objectiu 1, al meu entendre, si es canvien els NUTS i els mètodes de distribuir les zones elegibles, pot haver-hi parts de Catalunya que siguin zones d'objectiu 1, i pun-

tualitzar que, si en aquests moments Catalunya fos sobirana, no tindríem fons de cohesió, amb la qual cosa perdríem bastants recursos.

Hi ha dues esmenes presentades, com s'ha anunciat. La primera esmena la celebrem i la compartim, i, per tant, nosaltres la votarem favorablement, perquè és tracta d'això, d'intentar canviar l'àmbit de les zones elegibles per tal d'ajustar-les als nous criteris que surtin de l'Agenda 2000.

No compartim la segona esmena. No la podem compartir perquè no la creiem suficient per intentar capgirar la situació que ens ha portat a presentar aquesta interpellació i aquesta Moció. Al nostre entendre, a l'entendre del Grup Socialista, cal, senyores i senyors diputats, carregar-nos de raó per defensar les postures, els interessos de Catalunya davant de Brusselles. I, per tant, cal, ens és necessari corregir fins i tot els déficits dels funcionaments propis en el nostre país. Amb el Grup de Convergència i Unió, com tantes altres vegades, podem coincidir en el discurs i segurament en temes de forma, però, per allò que veig, en el fons no. I ens hem de carregar de raó –com dic– a l'hora d'intentar defensar els interessos del país davant de la modificació dels fons estructurals i del Fons de cohesió. I amb quines eines ho hem de fer? Primer de tot, amb arguments. Ja costarà que tinguem els arguments prou ben assentats si no volem escoltar i fer cas –com deia la Moció en el punt 1– del que demanen o el que pensen els ajuntaments, entitats municipalistes, sindicats, sectors econòmics.

Però amb quina força podem defensar les nostres postures d'aquesta modificació dels fons estructurals, amb quins *lobbies*, amb quins aliats? Amb el Govern de l'Estat en farem prou amb les negociacions que hi ha? A nivell del Parlament, on el Grup de Convergència i Unió va dividit, o amb grups diferents? Al Patronat Català Pro Europa, que on és pas precisament un *lobby* ni potent...

El president

S'ha de pronunciar sobre les esmenes, senyor diputat. (*Remor de veus.*)

El Sr. Terradellas i Redon

Ho estic fent, senyor molt honorable president. Ho estic fent argumentant que, al meu entendre, és insuficient l'esmena que ens proposa Convergència i Unió per aconseguir la finalitat d'una postura forta de Catalunya davant de la modificació d'aquests fons europeus i dels fons estructurals.

En definitiva, senyores i senyors diputats, continuarem, si les coses no canvien, com érem fins ara, i tindrem pocs aliats i poca raó i poca força. No crec, per altra banda, que puguin millorar si les coses van en la línia que ens explicaven anteriorment. Per això acabo, senyor president, celebrant els punts de coincidència, lamentant que hàgim perdut una oportunitat de fer més forta Catalunya a través d'una major coincidència de plantejaments per aconseguir majors fons europeus de cara al 2000-2006.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Perdó, senyor diputat. Cap esmena queda acceptada, no?

El Sr. Terradellas i Redon

He anunciat, senyor president, que la primera esmena sí que l'acceptem. No acceptem la segona.

El president

La primera sí, la segona no. Moltes gràcies.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta Moció. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*) Petició de votació separada: el senyor Millo té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Si m'ho permet, senyor president... Tenint en compte, doncs, que s'accepta l'esmena primera i no la segona, jo demanaria votació separada dels punts 2, 4, que es podrien votar conjuntament, i la resta, l'1, 3, 5, en una segona votació.

El president

Alguna altra petició de votació separada? (*Pausa.*) Votaríem, per tant, primer els punts 2 i 4 i després l'1, 3 i 5. Preparin-se per a les votacions.

Iniciem la votació dels punts 2 i 4.

Iniciem la votació.

Els punts 2 i 4 han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Procedirem a votar els punts 1, 3 i 5.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 41 vots a favor, 48 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

Passem a tramitar conjuntament, tal com ha sigut aprovat abans, els punts dinovè i vint-i-dosè de l'ordre del dia. El primer d'ells presentat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) De fet els haig de confessar que surto...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. Ho repeteixo...

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Deia que de fet surto amb poca fe, avui. Amb poca fe perquè, amb tot aquest embolic que s'ha muntat, doncs, vaja, ja sé què em passarà. Llavors, jo, és clar, ara, per molta raó que tingui, amb la raó em quedaré, perquè, és clar, ja s'ha vist per on van (*veus de fons*)... Sí, que el que passa és que no mou vots, sobretot de la majoria.

En qualsevol cas, el que és cert és que, pel procediment que ha seguit tot plegat, aquest tema, doncs, tinc la sensació que aquí, bé, d'alguna manera, evidentment, reglamentàriament tothom pot fer el que li sembli, dintre del Reglament, i, per tant, no hi ha res a dir, però sí que, des del punt de vista de debat parlamentari, aquesta Moció, amb l'operació que s'ha muntat anteriorment, sobretot amb la intervenció d'algun grup parlamentari, doncs, pràcticament, insisteixo que no sé si té massa sentit que ara m'esforci massa a defensar-la. En qualsevol cas, com que és la nostra obligació, ho farem, i expressar-los aquest decensís.

Vam substanciar en el darrer Ple una interpellació..., diverses interpellacions, de fet, sobre el tema del finançament de la sanitat. Eren promogudes per un tema que en aquells moments era candent, i que de fet encara ho és, que era la por –o el pànic, fins i tot, podríem dir– dels centres concertats en relació amb el seu finançament.

Una de les funcions que tenim els grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris, és estar amatents al que passa al carrer, saber quins són els problemes de la gent i, sobretot, quina manera hi ha o com es poden resoldre, i també tenir una certa sensibilitat en relació amb els problemes estructurals de la societat. Quan els centres concertats, i concretament el Consorci Hospitalari de Catalunya i la Unió Catalana d'Hospitals, fan un crit d'alerta, ens estan plantejant en el fons un problema estructural, i un problema estructural greu. Aquests centres, en aquests moments, tenen un ofec econòmic important, tenen dificultats greus des del punt de vista econòmic, des del punt de vista, gairebé, del dia a dia, i tenen problemes especialment greus si fem un plantejament de futur amb relació a com han de, d'alguna manera, tirar endavant. Pràcticament estem parlant, en molts casos, de la supervivència d'alguns centres hospitalaris. Per tant, estem davant d'un problema estructural greu.

Què passa? Que aquest problema estructural greu té com a conseqüència problemes directes a la gent, que afecten molt directament la qualitat de vida de molts i moltes ciutadans i ciutadanes del nostre país. És evident que tota la problemàtica econòmica que s'ha plantejat hi té unes conseqüències directíssimes. Una, per exemple, és les llistes d'espera, tema que es va debatre llargament ahir, que se n'havia parlat anteriorment, i jo, francament, m'estalviaré de fer-los una altra vegada el llistat de temes, entre altres coses perquè n'hem parlat sovint, n'hem parlat molt i, a més a més, doncs, en definitiva, del que es tracta és d'intentar buscar solucions.

Quan nosaltres vam plantejar la interpellació, ho fèiem en un doble sentit. Per una banda, per intentar trobar solucions al problema immediat que es planteja. És a

5840

dir, el que està molt clar és que damunt la taula hi ha una proposta d'increment del 2,1% als centres concertats, de manera que aquesta proposta, a la pràctica, tenint en compte els centres recurrents que hi ha de l'any anterior i tenint en compte l'increment del nivell de vida, és absolutament insuficient. Per tant, això implica conflictes laborals amb el personal dels centres concertats, implica les llistes d'espera encara més llargues, implica tot un seguit de qüestions amb les quals, com he dit ara, tampoc els cansaré. I aquest era un problema greu i evident.

Proposem solucions al problema. Quines solucions? Home, doncs, que tingui una actuació el Govern, d'entrada, amb la presentació d'un pla d'estalvi –i dèiem de fer-ho aquí al Parlament, perquè, en definitiva, doncs sempre és bo de poder contrastar i debatre– on es preveïés una racionalització i una reducció de la despesa del transport sanitari. D'aquí, si es fa una política clara i concreta en aquest àmbit, es poden estalviar molts diners.

Per altra banda, sabem que és competència de l'Estat, però aquí a Catalunya hi ha possibilitat de tenir una política pròpia, amb criteri propi, en relació amb la despesa farmacèutica. La despesa farmacèutica és una partida molt important del Departament de Sanitat, i, per tant, aquí també hi ha, claríssimament, un àmbit d'actuació molt important.

Nosaltres proposàvem que es negociés amb el Govern de l'Estat l'elaboració d'un pla de reducció de la despesa farmacèutica, específic per a Catalunya, a partir de la confecció d'una llista positiva de medicaments finançats pel sistema públic, de la promoció real de medicaments genèrics i de la implantació de preus de referència en els productes farmacèutics. En definitiva, és dir: escolti, la política que en aquests moments s'està fent al Govern de l'Estat en aquesta matèria, no només creiem que sigui insuficient, sinó que creiem que a més a més és injusta i dolenta, i, per tant, donem la vota al mitjà i intentem tenir una política pròpia en aquest sentit.

Per tant, el que és clar és que, si podem fer estalvis importants en matèria de transport i podem fer estalvis importants en matèria de farmàcia, com a mínim podem plantejar que l'increment per als centres concertats de la XHUP per a l'any 98 es faci, com a mínim, a partir de, per una banda, les recurrències de l'any anterior, i per altra banda, la globalitat dels centres concertats, i, d'alguna manera, no ens basem en, senzillament, el 2,1%, sinó que ens basem –com a mínim, com a mínim, hauríem de dir– en el marc en què es va negociar l'augment de la partida corresponent a sanitat amb el Govern de l'Estat. I entenem, a més a més, que és indispensable que aquesta actuació, d'alguna manera, aquest increment amb els centres concertats de la XHUP, es pacti al més aviat possible, perquè això també ens estalviaria tot un seguit de problemes, i problemes que al llarg d'aquests mesos tindrem ocasió de parlar-ne aquí, perquè, en definitiva, seran problemes que existiran, i –com he dit abans– els grups parlamentaris hem d'estar no només amatents, sinó ser sensibles a allò que passa a la societat.

Plantejàvem aquesta solució com a primera solució, com a solució immediata, com a solució d'urgència, diguem-ne, així, si em permeten, doncs, l'expressió, com a pedaç, per, d'alguna manera, salvar un problema que hi ha en aquests moments.

Però plantejàvem un segon tema, un segon tema en el qual hem vingut insistint molt sovint en aquests darrers mesos, diria, en aquests darrers anys, i en el qual sempre hem tingut la mateixa resposta –suposo que la tornarem a repetir; d'alguna manera, ja ens l'han insinuat. Nosaltres entenem que en aquests moments el Departament de Sanitat és un dels departaments que té més pressupost del conjunt del Govern de la Generalitat; és un dels departaments que afecta d'una manera més important la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes del nostre país; és un dels departaments, al mateix temps, que té un sistema de finançament específic propi i diferenciat; és un dels departaments que té més conflictes, a tots nivells: a nivell assistencial, a nivell de personal, a nivell econòmic, etcètera. Per tant, hem ofert reiteradament, pel dret i pel revés, el diàleg entre tots els grups parlamentaris com a eina per intentar trobar solucions, per intentar trobar un clima de diàleg que afavoreixi, doncs, trobar aquestes solucions, i, sobretot, que d'alguna manera aquesta cambra, aquest Parlament, fos l'escenari d'un debat imprescindible per al futur de la societat, de la sanitat catalana i del conjunt de la societat, i que ens permetés d'alguna manera als grups parlamentaris tenir un diàleg amb el Govern, però al mateix temps també tenir un diàleg amb els agents socials: amb els agents empresarials, amb els sindicats, amb els mateixos usuaris, que, en definitiva, segurament que poden aportar, diguem-ne, alguns elements innovadors, tant d'anàlisi, com de reflexió, com de propostes de futur.

Això, que té tant de sentit comú i que, d'alguna manera, doncs, seria fins i tot una solució per al mateix Govern, topa constantment amb la negativa, no només del Govern, sinó dels grups que li donen suport. I, per tant, en aquest sentit, lamentàriem que se'ns tornés a donar una altra vegada la mateixa resposta.

Jo voldria acabar la meua intervenció fent un anunci o fent un avís; un avís no pas en el terme amenaçador de la paraula, sinó en el terme de comunicació. Ho hem dit massa vegades, ja; hem dit massa vegades que era necessari que hi hagués aquest diàleg, i hem dit massa vegades que el marc perquè hi hagués aquest diàleg era aquest Parlament. Si aquest diàleg no és possible, segurament que haurem de canviar d'estratègia, i segurament que l'estratègia no agradarà al Govern, ni agradarà als grups que li donen suport, però no serà perquè no s'hagi tingut paciència. En aquest sentit, hi insisteixo, el que estem oferint és diàleg, parlar, i això, en una democràcia, diguem-ne, és el que hauria de ser més normal. Si vostès creuen que no és necessari aquest diàleg, que no és necessària aquesta manera de fer, d'alguna manera, aquesta complicitat, doncs, segurament que haurem de triar o anar per altres vies. El que és cert és que el discurs que hem vingut fent fins ara l'haurem de canviar; el que és cert també és que l'actitud que, d'alguna manera, hem pres fins ara en molts temes l'haurem de canviar. I, per tant, ja els avanço que el

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en matèria de sanitat, tindrà una estratègia totalment i radicalment diferent de la que ha tingut fins ara; entre altres coses perquè vostès, amb la seva actitud, ens hi estan abocant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes a aquesta Moció. Pel Grup Socialista, per presentar les esmenes, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras. (*Veus de fons.*) És que l'altra moció no té esmenes. (*Pausa.*) Ah!, per posicionar-se? D'acord. Doncs, que defensis la Moció la senyora Imma Mayol, i després podrà defensar les esmenes i posicionar-se. D'acord.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmicofinancera de la Generalitat de Catalunya

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que presento en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds planteja la mateixa problemàtica que acaba d'expressar el senyor Benach; comparteixo les seves reflexions, i comparteixo la seva funció política. Explicaré, a la nostra manera d'entendre, exactament què volem plantejar i quina és la proposta que fem al Govern.

Jo penso que aquí estem parlant d'una qüestió de fons i d'una qüestió conjuntural. La qüestió de fons és que estem en una tessitura on hi ha la preocupació pel finançament de la sanitat, pel sistema sanitari, a partir de dues premisses que em sembla que són contradictòries entre si, per part del Govern de la Generalitat i per part dels grups polítics que li donen suport tant aquí com a Madrid. Es parteix d'una premissa que és: l'Estat ha de tenir un paper menys important a la societat; per tant, hi ha d'haver una reducció del que serien els ingressos públics, del sector públic. I a partir d'aquesta premissa, que és una premissa que té a veure, per exemple, amb la reforma actual de l'IRPF o té a veure amb la política fiscal global que es fa no només en relació amb l'IRPF, no va acompanyat en aquest cas d'un plantejament rigorós de, llavors, tenir, diguem-ne, la valentia de dir: hem de canviar el model assistencial sanitari, i l'hem de reduir; l'hem de retallar, però, des d'una decisió política presa conscientment, consistentment, evidentment amb la nostra oposició i amb l'oposició dels sindicats i de molts sectors socials.

Per què dic això? Dic això perquè no és possible la quadratura del cercle; no és possible estar defensant un estat que tingui menys pes –des del punt de vista econòmic, em refereixo, no des del punt de vista directe de gestió: des del punt de vista econòmic– i al mateix temps no fer una reflexió de fons de com es financen les prestacions del sistema sanitari. És a dir, el pastís és un; el que no podem fer és, sense modificar el

pastís –per tant, la quantitat de diners que hi destinem–, no fer un plantejament seriós sobre les prestacions.

En aquest sentit, nosaltres plantejem, tal com feia el senyor Benach, la necessitat de reflexionar i d'anar més a fons del que seria el debat conjuntural, que després explicaré. Defensem la necessitat que aquest Parlament, mitjançant l'instrument que es cregui oportú –segurament seria una comissió d'estudi–, dialogui entre tots els grups polítics i plantegi quin futur volem per al que són les respostes a les necessitats del sistema sanitari, de la salut de la població, i per al sistema de finançament d'aquestes necessitats.

S'ha desaprofitat una oportunitat immillorable, que va ser la Ponència del Congrés dels Diputats, on Convergència i Unió, seguint una estratègia política que ha estat molt característica seva, va preferir uns acords amb el Partit Popular petits, escadussers, que avui veiem que tan sols han significat una part de la reducció del dèficit, en comptes d'arribar a un acord global polític de l'envergadura que haurien pogut tenir els pactes de Toledo, similar als pactes de Toledo, o els pactes de pensions globals que hi ha hagut..., de reforma laboral –perdó. Clar, aquesta visió escadussera és la mateixa que va fer pactar un sistema de finançament sanitari del qual ara tothom s'exclama i que nosaltres ja ho dèiem en el seu moment.

Avui el que demanem és que vostès vagin una mica més enllà d'aquesta visió escadussera; que siguin capaços de crear, en el context del Parlament de Catalunya, un espai de debat que permeti visualitzar d'aquí a vint anys què volem fer amb aquest nostre sistema sanitari.

La segona qüestió és la qüestió conjuntural. Mirin, ahir hi va haver una manifestació a Barcelona. Aquestes manifestacions s'aniran repetint. Ahir es van entregar al conseller de Sanitat deu mil signatures de professionals dels sectors de la XHUP, amb les quals se li demana que hi hagi una negociació amb el sector de la XHUP de cara no només –com deia aquest matí el conseller a la ràdio– a reivindicar un increment salarial –que també, i és just–, sinó perquè no hi ha dret –amb aquestes paraules, no hi ha dret– que el sector sanitari disposi de 4.000 milions de pessetes menys per a l'any 98 per atendre les necessitats de salut de la població, no hi ha dret! No és creïble, no és just, que la Conselleria de Sanitat posi 4.000 milions de pessetes menys en el sector concertat, que, com vostès saben, són el 70% dels llots de sanitat d'aquest país, aquests anys. Perquè, llavors, la pregunta que jo feia, i que no quedava resposta en la interpellació, és: si posem 4.000 milions de pessetes menys en el sector concertat, què volem que succeeixi? Que s'incrementin les llistes d'espera? Ahir en vam parlar molt, el Grup Socialista va posar aquest tema sobre la taula en una interpellació, ahir. Què estem dient? Volem que s'incrementin les llistes d'espera? Volem que el sector concertat no pagui la Seguretat Social, i contribueixi així a aquesta perversió tan brutal que és que no anem pagant la Seguretat Social, i després diem que la Seguretat Social té dèficits i no pot finançar qüestions essencials? Què estem dient? Que s'endeutin, el sector concertat s'endeuti, i assumeixi així la part d'endeutament que hauria de ser pròpia de la Generalitat? És a dir, quina alternativa hi ha? Perquè,

5842

escolti'm, no quadren els números. El que és segur és que les mateixes prestacions no es poden fer amb 4.000 milions de pessetes menys, sobretot tenint present que hi ha uns acords, que la Conselleria va donar suport al sector concertat, que eren de 4.000 milions de pessetes, és a dir, l'increment que significaria la carrera professional i l'increment que signifiquen, òbviament, els salaris, d'una manera idèntica, similar al 2,1% del sector públic. Per tant, jo, aquell dia, en el debat, l'únic que vaig percebre com a positiu va ser un intent de negociació que explicava el conseller Mas, i no tinc la sensació que s'estigui produint en aquests moments.

Per tant, el que plantejem nosaltres és que, per un cantó, hi hagi aquest debat de fons en el Parlament, i per altre, hi hagi la voluntat de negociar amb el sector concertat per tal que aquest pugui fer front a la necessitat..., com s'hi ha compromès, amb el suport de la Conselleria de Sanitat.

Per altra banda, aquí hi ha algunes altres qüestions de fons també, que tenen a veure amb la situació conjuntural, però que arrenquen de lluny, que és la necessitat que s'introdueixi la racionalització en el que és la despesa farmacèutica. D'això n'hem parlat molt en aquest Parlament aquest any. No és acceptable políticament que les úniques mesures que porti la Conselleria en relació amb el que s'hauria de fer per reduir la despesa farmacèutica siguin no tant reduir la despesa farmacèutica, com contribuir des de les persones jubilades al seu finançament. Aquí el que plantejem –i jo no hi insistiré molt, perquè ha estat un tema molt debatut– és que hi hagin mesures veritables de racionalització de la despesa farmacèutica, que passen –i ho hem esmentat– pels preus de referència, llistes positives... I no em diguin la dels preus de referència del Decret del juliol, perquè només s'estan referint als preus de referència dels genèrics que s'implantaran, i són molt poqueta quantitat, quan les llistes de referència es podrien fer del conjunt dels medicaments. I, en canvi, no estan agafant el toro per les banyes, per exemple, del que és la negociació amb la indústria catalana de cara a excloure medicaments que són d'eficàcia no demostrada. En això no estan agafant el toro per les banyes. I vostès saben que estem parlant –sempre poso la mateixa xifra, que és una xifra seva– de 10.000 milions de pessetes l'any, que gastem a Catalunya en medicaments que són d'eficàcia no demostrada, i els paguen vostès, i els paguem tots.

En aquest sentit, jo voldria acabar la defensa de la Moció dient que hi ha una qüestió que explica el perquè d'aquesta posició política seva, i és que vostès no es creuen el que estan fent –no es creuen el que estan fent. I això és quelcom profund. O sigui, vostès, avui, si poguessin fer el que pensen –iestic parlant, evidentment, de Convergència i Unió–, imposarien un model sanitari –com vostès defineixen al seu programa electoral, com vostès defensen a Madrid quan es fan plantejaments de futur– en què la gent pogués triar entre si la quota de la Seguretat Social la paga a la Seguretat Social o la paga a una mútua privada. Per tant, vostès estan defensant un model, un sistema d'assegurança nacional que es diu a nivell internacional, on la gent faci l'opció. I fonamentalment vostès, que pertanyen a sec-

tors benestants de la societat, farien l'opció de les mútues privades, i la gent que no pugui tenir mútues privades, el que farien seria tenir la sanitat pública per fer allò que en diem «la professionalització de la beneficència».

Aquest model vostès el tenen escrit, el tenen teoritzat, no me l'invento jo. El tenen al seu programa electoral i el defensen a Madrid. Vostès defensen el trencament de l'assegurament únic, vostès defensen que hi hagi un finançament del sistema que sigui diferent: les mútues privades, per un cantó, que la gestionin, i, per altra banda, que hi hagi la possibilitat de la gent que no va a mútues de poder tenir sistema públic. Aquest model no és el que vostès estan aplicant, és veritat, i no l'estan aplicant perquè no poden aplicar-lo, perquè saben que si vostès, aquest model, l'estiguessin aplicant des de Madrid, amb l'acord amb el PP, generaria un rebuig social que avui vostès no poden suportar. Saben perfectament que no guanyarien les eleccions, si vostès això ho defensessin més enllà del que és el programa electoral o hi hagués l'intent de fer-ho a Madrid. Per tant, això explica que vostès avui no estiguin posant tota la llenya al foc per intentar, veritablement, bastir un sistema públic de futur pel que fa a la sanitat, i, evidentment, aquí incloc tot el que és el sector concertat perquè, en aquest moment, és un sector públic, des del punt de vista de la prestació de serveis.

Per tant, evidentment, hi ha una explicació de fons, però nosaltres el que els demanem és que, ja que vostès no estan en condicions d'aplicar el seu model, perquè no hi hauria societat que ho pogués resistir, com a mínim, facin l'esforç de dialogar en el Parlament i intentar arribar a una solució per a la situació conjuntural que vivim.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per presentar esmenes a la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, en primer lloc, faré esment de les dues esmenes que ha presentat el Grup Socialista. La primera esmena es refereix, quant a la Moció d'Esquerra Republicana, més que res, pel que fa al tema del transport, a la despesa en transport sanitari, a poder treure la paraula «reducció» de la despesa en transport, perquè creiem que, d'alguna manera, el que cal és un pla de racionalització amb criteris d'eficiència i d'eficàcia, i en aquest sentit és la nostra esmena. Jo crec que el criteri d'eficiència ja vol dir fer allò més adient al menor cost possible, i, d'alguna manera, això també no limita el fet d'haver de reduir la despesa en transport sanitari, que crec que en molts llocs, possiblement, això no és possible.

La segona esmena ja fa referència al punt 1.2 de la mateixa Moció d'Esquerra Republicana, que, pel que fa a la despesa farmacèutica, parla de negociar amb el

Govern de l'Estat l'elaboració d'un pla de reducció de la despesa farmacèutica. Creiem que a Catalunya –i això ho hem dit diverses vegades i ho hem reclamat diverses vegades– el que cal és fer un pla de reducció de les despeses farmacèutiques, perquè hi han moltes competències pel que fa a l'organització, els llistats, els protocols, que són de la mateixa Conselleria de Sanitat; és evident que hi han coses que són competència del Govern de l'Estat, però, en tot cas, ja s'entén que si es fa un pla de reducció de la despesa farmacèutica, s'haurà de contemplar quines són les competències del Govern de l'Estat i negociar-ho amb ells. Però creiem que hi han moltes coses que no s'aborden i que les hauríem d'abordar.

En concret, ja pel que faria al posicionament del Grup Socialista en relació tant amb el conjunt de la Moció d'Esquerra Republicana com del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el posicionament del Grup Socialista és favorable en tots els seus continguts, i, en tot cas, voldríem remarcar el que significa aquest anunci que han fet el Departament de Sanitat i el Departament d'Economia de la Generalitat –perquè sembla ser que, bàsicament, qui força aquestes actituds per part del Departament de Sanitat és el Departament d'Economia–, doncs, de no incrementar en absolut, deixar un nivell zero l'increment de l'activitat que es fa a través dels hospitals concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i tampoc incrementar el preu que es paga per l'activitat. Lògicament, això no vol dir un punt zero ni tan sols, sinó que vol dir en realitat una reducció dels ingressos i dels recursos de què disposaran els hospitals concertats l'any 98, perquè, per una banda, si tenim en compte que els sous de l'Institut Català de la Salut, per Llei de pressupostos de l'Estat, s'incrementen un 2,1%, és molt difícil que en una negociació col·lectiva com la que s'està portant a terme ara amb el personal dels hospitals concertats es pugui pactar un increment zero en els sous, quan el greuge comparatiu seria molt alt respecte del personal de l'Institut Català de la Salut.

Això per una banda, però és que, a més, el fet que es vagi pactar en negociació col·lectiva una carrera professional pel que fa als professionals dels hospitals concertats, doncs, també obliga a una sèrie de compromisos que tenen adquirits els hospitals concertats, i complir-los vol dir restar-ne d'una altra banda, hauran de restar probablement d'un altre tipus de recursos assistencials, i això és el que creiem que és perillós. I val la pena dir, i tornar-ho a remarcar, encara que ja ho hagin fet els diputats que m'han precedit, que la carrera professional pactada es va pactar amb el visticplau i el consentiment i tot el coneixement de la Conselleria de Sanitat, amb el seu visticplau. I aleshores, ara, d'alguna manera, es deixa els hospitals concertats amb el problema quan en realitat se'ls ha dit que tindrien garanties de poder complir aquests compromisos.

Per tant, el que vol dir aquesta situació en realitat és un decrement dels recursos dels hospitals concertats en un 3%, i això vol dir una sèrie de conseqüències, que jo crec que algunes ja les han esmentat els diputats que m'han precedit, com és un increment més gran de les llistes d'espera. Si ahir parlava amb el conseller, i ell

mateix reconeix, doncs, que la situació és bastant..., bastant alarmant, el que vol dir també és una aturada en les inversions previstes, en les inversions necessàries per anar incidint en l'eficiència d'aquests centres concertats, d'aquests hospitals, i evidentment –com deia abans– una minva de la qualitat assistencial, perquè, en definitiva, d'una banda o altra hauran de sortir els diners, i això jo crec que és molt preocupant, que, a més a més, s'està posant a un sector que ja té uns dèficits, que, d'alguna manera, són dèficits –creiem– centrifugats des del Servei Català de la Salut cap a aquest sector.

Nosaltres sempre hem dit que quan calculem i fem esment del dèficit de la sanitat catalana, hem de tenir en compte quins són els dèficits dels hospitals concertats, perquè si més del 95% de la tasca que fan els hospitals concertats és tasca que fan a càrrec del Servei Català de la Salut, en concert amb el Servei Català de la Salut, lògicament, doncs, aquests dèficits s'han de tenir en compte, perquè són part dels dèficits de la sanitat catalana. I aquí l'únic que estem fent és dir: «Doncs bé, aquest dèficit no volem que compti per al Servei Català de la Salut, generarem més dèficit amb aquesta situació, però que sigui un dèficit dels hospitals concertats, i aquest és un dèficit d'ells i que s'espavilin.» I això, això té un..., no té una solució fàcil, realment, després, algun dia el tema ha d'explotar.

I m'agradaria aprofitar la meua intervenció per, també, fer esment d'un comentari que ha fet abans en la seva intervenció la diputada Meritxell Borràs, que va del tema –per no tornar a intervenir en aquest tema– que estem parlant ara, pel que seria el que deia que és un fet imperdonable la utilització que es fa de la sanitat, que des dels grups de l'oposició –ha dit això, exactament, a la resposta, a la Moció del diputat del nostre Grup Martí Carnicer–, que nosaltres fem catastrofisme, que des dels grups de l'oposició fem catastrofisme. Jo, la veritat és que, en aquest plenari i en la Comissió de Política Social, ja he perdut el compte de quantes vegades hem fet la proposta d'una comissió, d'una ponència que estudiï –perquè hem fet una oferta de diàleg i de consens– el tema del finançament de la sanitat, les reformes necessàries, i sabem que cal un consens per a aquest tema; doncs, ho hem fet perquè ens preocupa la situació. El que ens preocupa és que el Grup de Convergència i Unió en el Parlament i el Govern de la Generalitat amaguin el cap sota l'ala i facin com si això no existís, i que aquí, doncs, anem tirant, qui des passa anys empeny, però el que passa és que, en definitiva, el que està fent és que la bola cada vegada és més gran i la qüestió es fa cada vegada més alarmant. I si ho fem és perquè volem una sanitat sostenible, i perquè nosaltres sí que creiem en la sanitat pública; per això ho denunciem, per això volem que s'arregli i per això oferim el consens i el diàleg, consens i diàleg que vostès en cap moment han acceptat, perquè aquesta ponència o aquesta comissió d'estudi en cap moment l'han volgut acceptar ni contemplar. I creiem que això és, és..., és un problema, i creiem que l'actitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el suport del Grup Popular en aquest tema no estan sent responsables, que la irresponsabilitat és la del seu Govern i la del seu Grup en no haver fet i no haver acceptat aquest consens i aquest diàleg.

5844

Denunciar, una vegada més, una altra cosa –i se'n fa esment en una de les mocions, en concret la d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, que és el tema de la central de resultats. Demana la constitució d'una central de resultats més àmplia, en el sentit, doncs, que contempli i estudiï, faci un seguiment dels objectius dels sistemes de gestió i dels resultats dels centres sanitaris. Hi ha una central de resultats, que és la Central de Balanços, que jo denuncio una vegada més que estem a finals del mes de juny i encara no coneixem els resultats de l'informe, l'informe agregat de la Central de Balanços, dels resultats dels centres concertats, les dades agregades... Repeteixo i no em cansaré de repetir que nosaltres parlem de dades agregades, però que creiem que és important; són diners públics dels quals hem de conèixer, hem de saber la situació real, i hem de conèixer quins són els seus resultats d'una manera agregada. I precisament per aquesta ocultació d'informació de la qual fan vostès bandera, d'alguna manera, perquè..., doncs, al que ens està portant és que en aquests moments han passat tres o quatre mesos del termini habitual per presentar els resultats, i en aquests moments encara no coneixem els resultats de la Central de Balanços respecte als comptes a finals del 96. Hi ha hagut temps de sobres; sabem que els treballs en el si de la Central de Balanços s'han fet, però no es dona a conèixer quins són els resultats del 96, suposo que per por que els grups de l'oposició ho utilitzin, quan en realitat el millor que poden vostès fer, el millor que pot fer el Govern de la Generalitat és ser transparents amb la situació real i posar remei a aquesta situació, i per això, una vegada més, els oferim diàleg i consens, més que res perquè a nosaltres també ens interessa, perquè, el dia que governem Catalunya uns altres que no siguin el Grup de Convergència i Unió, el que ens interessa és una sanitat pública sanejada, una sanitat pública sostenible...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el temps.

La Sra. Figueras i Sñol

Perdoni, senyor president. En teoria, com que tinc dos torns, de posicionament i d'esmenes...

El president

Sí, acabi, acabi...

La Sra. Figueras i Sñol

...necessito acabar una frase, però en realitat tinc vint minuts.

El president

Acabi, acabi...

La Sra. Figueras i Sñol

Doncs, aquesta situació sanejada ens interessa a nosaltres tant com a vostès, perquè nosaltres, sobretot –i els ho repeteixo–, creiem en la sanitat pública i volem una sanitat pública sostenible, i per això reivindicuem totes aquestes qüestions de les quals he fet esment.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la posició sobre les dues mocions, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Certament, per posicionar el nostre Grup respecte a les dues mocions que es presenten. Bé, centrant-me estrictament en el que és el text, i no fent com algun altre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que s'ha parlat de molts temes i en alguns casos poc del que es diu exactament en les mocions, dir que les dues mocions coincideixen en algunes peticions o en algunes demandes que estan reflectides en les dues mocions; per exemple, la possibilitat de l'estalvi en el sistema sanitari, en el finançament sanitari, a partir de les reduccions en despeses farmacèutiques. Nosaltres hi estem absolutament d'acord; ho varem dir en el debat de pressupostos, en el pressupost del Departament de Sanitat, ho hem dit en reiterades ocasions, i som del parer que és absolutament indispensable no només millorar el finançament públic de la sanitat quant a més aportació de recursos, sinó que també es pot millorar el finançament de la sanitat amb la reducció d'algunes de les despeses que s'hi fan, i en especial les farmacèutiques, que, com tothom sap, representen un percentatge altíssim de la despesa general en sanitat.

Nosaltres veiem interessant el fet que es faci i s'apliqui això a Catalunya, dintre les nostres competències, però, en qualsevol cas, recordar, en alguna altra comunitat autònoma, en aquest cas l'andalusa –i, per tant, ho observem amb especial preocupació–, la decisió que s'ha pres d'incorporar més fàrmacs d'aquells que la retallada del *medicamentazo* va provocar. És a dir, que a Catalunya podem estalviar-nos diners a partir d'un pla propi de racionalització de la despesa farmacèutica, mentre que hi haurà d'altres comunitats autònomes, en aquest cas l'andalusa, que l'augmenti a càrrec d'uns pressupostos generals –els seus propis, però que van a parar als generals–, on els catalans també intervenim, i, per tant, que puguem pagar allò que a nosaltres ens és privat. Sigui com sigui, aquesta és una reflexió que ens semblava absolutament necessària de fer.

Pel que fa a la necessitat d'establir una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat a Catalunya, també d'acord; aquesta era una demanda que s'ha fet en més d'una ocasió, i, per tant, creiem del tot imprescindible que es faci, i més tenint en compte que des de la mateixa Conselleria s'ha reconegut el muntant del deute que té la sanitat catalana, que per cert és molt gran.

Un altre aspecte, que és la realitat actual dels centres concertats, dels hospitals concertats, ja he dit en una moció anterior que aquesta és una preocupació que tenen tots o la major part dels hospitals de Catalunya, perquè la major part són concertats, i que han vist com, a partir d'una aportació pública de la Generalitat més reduïda, tenen molts problemes pel que fa al tancament dels seus pressupostos.

Les dues mocions fan referència a l'exercici de l'any 98. En qualsevol cas, jo diria que està dins de la tònica global de millorar el seu finançament bàsicament a partir dels diners provinents de la Generalitat. En conjunt trobem les dues mocions interessants, no coincidim al cent per cent probablement amb alguna d'elles, com per exemple el punt 2.5 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, però, sigui com sigui, com que en el que coincidim plenament és en la filosofia i en l'orientació general, això farà que si més no el nostre Grup voti favorablement les dues mocions que es presenten.

Res més, i molts gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La diputada senyora Imma Mayol vol pronunciar-se sobre la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; des de l'escó.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, molt breument, perquè m'he oblidat de dir que donàriem suport íntegre a la Moció, tot dient que estava d'acord amb el discurs que s'havia fet, però no he dit formalment que donàriem suport a la Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El Grup Popular ha fet les intervencions en un anterior debat, i, per tant, correspon ara intervenir al Grup de Convergència i Unió. Té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs. I finalment intervindrà el diputat senyor Benach, per posicionar-se sobre l'esmena de l'altre Grup i si accepta o no les esmenes presentades a la seva Moció. Té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la sanitat és important, és evident, i no calen aquestes dues mocions ni segurament, doncs, constatar l'ímpetu... No, no calen en el sentit de demostrar que la sanitat és important; no és que calguin aquestes dues mocions, sinó en la línia, doncs, de veure que la sanitat és un tema de relleu. Ni cal, segons com, per això mateix, veure l'ímpetu, l'energia amb els quals es van produir les interpellacions, i de fet avui hem tingut un to més moderat, no? És evident que la sanitat és cabdal per a les persones; és evident que la gent està, doncs, pendent del que es diu, i pendent també del que es fa.

I em sembla que aquí ens correspon dir el que es fa, la feina feta, el treball fet pel Govern, també lògicament per part de la societat, però em sembla que és de justícia dir que hi ha un model sanitari propi, que ens hem atipat de dir-ho, però que ho direm tantes vegades com faci falta, que hi ha un model català, un model diferencial –deia el senyor Benach l'altre dia–, però és evident que existeix un model propi, un model reconegut.

I, miri, nosaltres som, lògicament, una part important dels que hem ajudat a construir aquest model sanitari

propi, i em permetran que els digui que ningú ha de qüestionar si nosaltres creiem o no creiem en la sanitat pública; em sembla que els fets ho demostren i que, per tant, aquí està la realitat.

I en el tema, doncs, que comentaven des d'Iniciativa per Catalunya, que nosaltres no defensem un model sanitari únic, escoltin, no s'enganyin: és que no existeix. Que no saben que hi ha la Muface, també? Que no saben que hi ha gent que té doble cobertura, que hi ha uns funcionaris públics, que hi han mestres que tenen una doble cobertura? És clar, nosaltres, és això el que hem manifestat sempre, i no una altra cosa.

Les mocions que aquí s'han presentat insten el Govern a fer diverses coses. Unes que –ja els ho explicarem– jo crec que s'estan fent, que s'estan produint, que s'aniran fent més coses; unes altres en les quals, sota el nostre criteri –i crec que ja no només sota el nostre criteri, sinó tal com és–, no ens correspon a nosaltres tirar endavant, i hi han altres temes, doncs, en què simplement els mostrarem el nostre desacord.

Esquerra Republicana, respecte als concerts hospitalaris, demana el fet que no s'estableixi activitat marginal. Aquest és un tema que em sembla que és –i així ho manifesto– consensuat, i que la voluntat d'aquesta és incentivar una gestió més eficient per part dels hospitals.

Hi ha un tema que està en les dues mocions, tant en la d'Iniciativa per Catalunya com en la d'Esquerra, que és el de promoure una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat, no? I aquí, doncs, se'ns ha dit que ofereixen diàleg, que ofereixen diàleg i que nosaltres no el recollim. Mirin, nosaltres entenem que aquest diàleg hi és, i no veiem..., potser és que no veiem el diàleg de la mateixa manera, i intentaré explicar-me.

Aquest tema, concretament, va ser discutit en una anterior iniciativa, i, per tant, les motivacions seran molt semblants a les que vam dir en aquella ocasió, però vull fer-ne un especial esment, perquè vostès també s'hi han entretingut força. El Parlament em sembla que està informat..., em sembla, no: el Parlament està informat de quina és la situació actual del finançament de la sanitat, estan informats de les negociacions, de quines negociacions s'han dut a terme, de quines han sigut les millores que s'han aconseguit, i nosaltres també entenem que aquest diàleg existeix, i que existeix en el marc de la Comissió d'estudi del concert econòmic –ho vam dir aquella vegada i hi insistim ara–; que en la Comissió del concert econòmic existeix un capítol específic sobre la sanitat, i, a més a més, entenem –i també ho vam dir llavors– que en el temps es produeix una confluència entre els dos finançaments: el finançament de Catalunya, per una banda, i el finançament sanitari, per una altra, que es produeix a l'any 2001. I nosaltres dèiem i diem que és bo aprofitar aquesta confluència per pensar en un finançament global, i, per tant, per això entenem que és aquesta Comissió d'estudi del concert econòmic que pot pensar en tot això. Per tant, hi insisteixo, entenem que el diàleg existeix aquí en el Parlament i que el marc en el qual s'ha de produir, doncs, hi és.

5846

Miri... De tota manera, voldria estendre'm una mica més i dir, doncs..., per part d'Esquerra Republicana, jo li he de dir que sort que no és un avís en to d'amenaça, no?, i els agraeixo que ens ho adverteixin, perquè, si no ens ho haguessin advertit, nosaltres potser ens ho haguéssim pres d'una altra manera, perquè, francament, el to..., era molt moderat, però es podia entendre de moltes maneres.

I, per una altra banda, he de dir que per part d'Iniciativa, i per part també del Grup Socialista, que ens demanin diàleg, doncs, escolti'm, segons com, no deixa de tenir la seva gràcia, no? No deixa de tenir la seva gràcia que vostès demanin diàleg, que reclamin diàleg, perquè vostès, escoltin, quan els convé, quan existeix diàleg, agafen..., de la subcomissió, s'aixequen i se'n van. Quan els convé, en una subcomissió, doncs, de no tirar els temes endavant, vostès agafen i s'aixequen i se'n van. I llavors ens poden explicar sopars de duro de per què se n'han anat, no? Però la realitat és que no interessa, no els interessa un pacte en matèria sanitària, no els interessa perquè impossibilita utilitzar políticament la sanitat, que és el que estan fent, i llavors, doncs, ens vénen aquí donant lliçons del que és el Pacte de Toledo, de per què és important en sanitat aconseguir un pacte tipus el Pacte de Toledo, però jo els he de dir i els he de fer memòria que lliçons respecte al Pacte de Toledo, doncs, miri, no ens les poden donar, perquè les lliçons amb el Pacte de Toledo..., un dels iniciadors d'aquest camp varem ser precisament nosaltres. I, per tant, en aquest to, en aquesta línia, doncs, no els podem acceptar el que ens han dit.

Reducció de despesa farmacèutica. Escoltin, reducció de despesa farmacèutica, doncs sí, creiem que s'ha de produir, i creiem que s'ha de fer, i intentaré concretar els temes que vostès han dit.

Esquerra Republicana de Catalunya insta, concretament, el Govern a negociar amb el Govern de l'Estat elaborar un pla de reducció de la despesa farmacèutica específic per a Catalunya. Escolti'm, en alguns àmbits, sí, però en alguns altres, malgrat que em pesi a mi –i em consta que a vostès també–, doncs, la competència no és nostra, i, per tant, no ho podem fer. El tema molt concret és el tema de la implantació de preus de referència en els productes farmacèutics. Escolti'm, doncs, no ho podem fer nosaltres; aquesta és una facultat exclusiva de l'Estat, i, per tant, això és així.

La confecció de la llista positiva dels medicaments de finançament pel sistema públic. Mirin, podem dir que no estem d'acord amb la llista positiva, però la llista positiva existeix, perquè hi han medicaments que no estan finançats per la Seguretat Social; per tant, una llista estrictament positiva existeix. I després diran que no és la mesura més adequada..., el que vulguin; però quan es fa un plantejament de treure alguns productes de la llista positiva, vostès saben el rebombori que s'organitza. Per tant, tinguem-ho clar això també. I vostès saben que la confecció de la llista positiva també, la modificació, a partir d'ara, es fa a través de l'Agència espanyola de medicament, una agència que està en fase de creació –com vostès saben bé– i que Catalunya hi tindrà el seu representant. I sí, en aquesta Comissió, no

dubtin que nosaltres, doncs, lògicament, també hi direm la nostra.

Vejam, se sollicita també una promoció real de les especialitats farmacèutiques genèriques, i hem de dir, doncs, que ja –com es va dir– s'ha iniciat una política de genèrics, que podem estar d'acord que és modesta, però per fi s'inicia, i el Govern té interès a promoure aquesta promoció real de genèrics, i hem de dir que en aquest sentit hi ha una incentivació, lligada a l'assignació de pressupostos de farmàcia a l'atenció primària, i això, bàsicament, amb quin objectiu? Doncs, molt senzill: d'aplicar mesures d'eficiència en utilització de recursos. Això portarà, lògicament, a la utilització de genèrics i a utilitzar productes medicament equivalents..., bioequivalents a menor cost.

Per potenciar la utilització, bàsicament, doncs, es faran tres línies d'actuació: una sobre els metges d'atenció primària, on hi hauran campanyes de formació i d'informació de la utilització dels genèrics; l'altra a través dels farmacèutics, que es farà una informació als farmacèutics a través de la col·laboració amb les corporacions farmacèutiques, i també, doncs, es farà informació a l'usuari, una informació a l'usuari que, per una banda, serà passiva, a través de fulletons, etcètera, i per una altra banda, activa, a través del que són els metges d'atenció primària i els farmacèutics.

Vejam, hi ha també un altre punt d'Iniciativa per Catalunya que demana aplicar en l'àmbit competencial propi mesures de racionalització de la despesa farmacèutica. Bé, això em sembla que, en algunes ocasions, ja hem sentit aquí el mateix conseller explicar-ho, si més no en la Comissió de Política Social. Això s'ha explicat, s'ha explicat que hi han mesures adreçades als prescriptors, mesures adreçades a la dispensació, mesures adreçades a la identificació d'usuaris i..., bé, seria molt llarg; em sembla que ho hem debatut en altres ocasions.

Mirin, jo, per acabar, només voldria dir..., ser molt breu, però deixar les coses clares, des del nostre punt de vista. El Govern ha prioritzat la sanitat; això ho va dir el conseller Mas, això ho va dir el conseller Rius en la interpellació, i això nosaltres ho hem demostrat en les negociacions fetes recentment amb el PP, però també en les negociacions fetes amb el PSOE. El Govern ha prioritzat la sanitat, el Govern ha prioritzat una política social, en el sentit que en aquests moments ningú pot dir... –així ens era reconegut, i perquè és evident–, que hi ha un hospital a menys de trenta minuts de qualsevol ciutadà de Catalunya; que el país està dotat d'una xarxa sanitària de qualitat. Malgrat que els traspassos es van fer amb infradotació financera, malgrat que la infradotació financera ha durat fins a l'eternitat, malgrat tot això, el Govern ha prioritzat la sanitat, perquè el nostre –ja sé que el que els vaig a dir no els agradarà, però és així–, el nostre és un Govern de progrés. Perquè, escoltin (*remor de veus*), fer això... Sí, sí, poden riure tant com vulguin (*remor de veus*), però fer això...

El president

Silenci!

La Sra. Borràs i Solé

...escoltin, fer això, prioritzar la sanitat, prioritzar la política social, és d'un Govern progressista. Això és fer política progressista. I només els hem de dir que el Govern ha demostrat que per nosaltres és una prioritat la sanitat; és una prioritat fins i tot assumint en molts casos el deute degut a un mal finançament. Per tant, nosaltres hem fet una política social avançada, hem dotat el país d'una xarxa sanitària de qualitat, i, per tant, el mateix Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya, en aquest moment, els agradi o no, és un Govern de progrés.

Per tot l'exposat, nosaltres hi votarem en contra. (*Per sisteix la remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició sobre la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i defensada per la diputada senyora Mayol, i pronunciar-se sobre les esmenes presentades a la seva pròpia Moció, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo, de fet, després de sentir que el Miguel Ángel Rodríguez era de centreesquerra, ja m'ho crec tot, també. (*Rialles. Pausa.*)

Bé, en relació amb les esmenes presentades pel Grup Socialista, doncs, en principi, diguem-ne que pel que fa a la primera, cap inconvenient; al contrari: segurament que és molt més explícit i més clar el seu redactat. Per tant, l'acceptarem amb molt de gust.

I en relació amb la segona, fixi's el que passa, no? Nosaltres plantejem precisament negociar amb el Govern de l'Estat l'elaboració d'un pla de reducció de la despesa farmacèutica, precisament perquè no ens diguessin el que ens han dit. És a dir, l'argument fàcil, si fèiem el redactat que vostè ha posat, que seria el desitjable, hauria estat: «Home, això no és competència nostra.» Doncs, molt bé, si no és competència nostra, negociïn, que és el que diem. Però és el que no volen fer –és el que no volen fer, en qualsevol cas.

I, per tant, lamentar un cop més aquesta sensació de frustració permanent quan estàs parlant de temes de sanitat, perquè, és clar, sí que és evident que el diàleg hi deu ser en alguns camps, en alguns aspectes, però una cosa és estar informats –que segurament en podríem estar més, però en qualsevol cas n'estem–, i l'altra cosa és trobar un marc de debat adequat, que, en definitiva, és el que hem plantejat, el que ha plantejat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en la seva Moció i el que vostès no volen entendre de cap de les maneres. I, per tant, d'alguna manera... Jo he dit abans que no era en pla d'amenaça, ni molt menys, però sí que vostès han d'entendre que això ens provoqui una reflexió, sobretot després de sentir el que hem sentit.

Per tant, senyor president, el nostre Grup Parlamentari acceptarà la primera esmena; fins i tot, a efectes pràctics, jo crec que es pot acceptar la segona, perquè, en definitiva, ja s'ha dit claríssimament que s'hi votaria en

contra..., tot i que, hi insisteixo, la gràcia precisament era aquesta. És a dir, no és una competència directament del Govern. És dir: escoltin, negociem amb el Govern de l'Estat la possibilitat que aquí fem una cosa diferent.

I en relació amb la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, doncs, evidentment, hi votarem a favor, perquè planteja tot un seguit de mesures que són, evidentment, efectives, perquè segurament que parteix d'una realitat, com la nostra Moció mateixa, contrastada... Mirin, ara estem buscant un dia com a bojos per veure quin dia podem rebre el president del..., no el president; és igual: el gerent, el president –tant se val– del Consorci Hospitalari de Catalunya i la Unió Catalana d'Hospitals, i ho hem de fer d'amagat, pràcticament. No té sentit –no té sentit. Ves què costaria poder tenir el marc adequat per fer-ho, poder parlar amb aquests..., poder parlar amb els sindicats, poder parlar amb els usuaris... És que no, no s'entén; sincerament, no s'entén.

Per tant, vostès han triat un camí; nosaltres també, donarem suport a la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa... I, en tot cas, senyor president, per ser precisos i rigorosos, acceptem la primera esmena del Grup Socialista, i la segona la mantenim, per allò que no sigui dit. I, en tot cas, a la consciència del Grup majoritari el que hi posa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat de les dues mocions, procedirem a votar separatament una i altra moció.

Votarem, en primer lloc, la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i defensada pel diputat senyor Benach, en la qual s'incorpora l'esmena número 1 presentada pel Grup Socialista i que ha sigut acceptada. Alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) No?

Doncs, iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 44 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

I seguidament votarem la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, defensada per la diputada senyora Imma Mayol. No hi ha cap petició de votació separada? (*Pausa.*) Tampoc?

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 43 vots a favor, 58 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments

Seguidament passarem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació

amb el règim local i la situació dels ajuntaments. Presentada pel Grup Socialista, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple i en la presentació i debat de la interpellació, vaig tenir ocasió de posar de manifest alguns aspectes preocupants, al nostre entendre, de la gestió i de la política del Govern de la Generalitat en relació amb els ajuntaments. No tinc interès a tornar de nou a desenvolupar aquelles idees, però sí que penso que val la pena recordar en uns pocs segons algunes d'aquelles reflexions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Per una banda, i en primer lloc, posar de manifest una gestió d'un cert favoritisme polític en la distribució de les subvencions, sobretot, del Pla únic d'obres i serveis. I illustrava aquesta apreciació amb una sèrie de dades que, al nostre entendre, la demostraven de forma evident.

També es posaven de manifest algunes deficiències en la gestió d'aquest mateix Pla únic d'obres i serveis, com pot ser un retard excessiu en el pagament de les subvencions als ajuntaments, i altres deficiències en altres àmbits, que havien donat peu a diverses sentències condemnatòries de l'Administració de la Generalitat en aspectes de la seva política envers el món local, sentències que, per altra banda, en molts casos no havien estat encara executades.

També es posava de manifest en aquella interpellació la intervenció o, a vegades, manca d'intervenció, amb criteris a vegades partidistes, en casos de conflictes polítics a nivell local per part de la Direcció General d'Administració Local.

I també recordo haver esmentat un episodi de pressions de la Direcció General d'Administració Local a la Diputació de Barcelona perquè retirés un recurs contenciós administratiu interposat contra una disposició en temes de cooperació local.

Bé, ara el que toca és, a partir d'aquelles, al nostre entendre, deficiències o aspectes preocupants en la gestió dels temes d'Administració local, tocaria plantejar a la cambra, a través de la Moció que ara els presento, iniciatives o requeriments al Govern per paliar aquelles deficiències esmentades o per posar de manifest el rebuig de la cambra a plantejaments o actituds que no creiem correctes.

Bé, la Moció que els presento ara té quatre punts. El primer d'ells el que demana és una nova regulació del Pla únic d'obres i serveis, que garanteixi la suficiència de les subvencions, la seva distribució equitativa entre els ajuntaments i més eficiència i transparència en la seva gestió. Si la realitat de les subvencions donades, si l'anàlisi de les subvencions donades posa de manifest casos de gestió clarament partidista d'aquelles subvencions, creiem que val la pena revisar la legislació, revisar la normativa en virtut de la qual aquelles es tramiten, i revisar aquesta normativa a fi i efecte de fer-la

plenament adequada als principis d'objectivitat, de neutralitat, de transparència, d'eficiència, que deriven clarament del nostre marc constitucional.

En segon lloc, i també en aquesta mateixa línia, plantejament, demanem instar el Consell Executiu a una major puntualitat en la liquidació dels plans únics d'obres i serveis. Francament, causa una certa vergonya veure com l'any 98 encara estan pendents de liquidar els plans d'obres i serveis des de l'any 92; portem més de sis anys de retard en les liquidacions d'un instrument important de cooperació i d'un paquet molt important de recursos públics. Creiem que aquesta situació s'hauria de resoldre de forma clara, per criteris elementals de transparència i per fer possible el control de la gestió d'aquests recursos.

També demanem, en tercer lloc, instar el Govern que executi amb celeritat les diverses sentències condemnatòries de la Generalitat com a conseqüència dels recursos interposats pels ens locals i les seves entitats representatives. Els últims mesos hi han hagut com a mínim sis o set sentències d'aquestes característiques, i moltes d'elles –per no dir pràcticament totes– encara no han estat executades. Sentències tan importants com les que anul·len la distribució del Fons de cooperació local de Catalunya entre els consells comarcals corresponents als exercicis del 92 i del 93; sentències que reconeixen uns drets dels ajuntaments que tenen dipòsit municipal de detinguts a rebre compensacions per cobrir el cost efectiu d'aquests dipòsits, o sentències que diuen que els ajuntaments no tenen obligació de pagar el padró de beneficència quan l'Administració de la Generalitat els exigeix aquestes aportacions. Aquestes sentències són importants, aquestes sentències donen la raó als ajuntaments en uns conflictes, molts d'ells, que vénen de molt lluny, i creiem que el que ara urgeix és que el Govern les executi de forma clara i com abans millor.

I finalment, en aquesta Moció també es demana de la cambra que reprovi l'actitud del director general d'Administració Local, sobretot per dos motius: per una banda, perquè en el decurs de la darrera sessió de la Comissió de Cooperació Local de Catalunya va pressionar –i això està documentat– la Diputació de Barcelona perquè retirés un recurs jurisdiccional, i també demanem aquesta reprovació de l'actitud del director general d'Administració Local per la seva intervenció amb criteris partidistes en diversos conflictes polítics interns en alguns ajuntaments de Catalunya. Entenem que no és de rebut ni la utilització en sentit partidista d'un càrrec que ha de ser exquisidament institucional, ni tampoc creiem que sigui de rebut pressionar amb la suspensió de subvencions per obtenir la retirada d'un recurs amb la corresponent limitació del dret constitucional d'accés a la justícia; creiem que són dos motius prou clars que justifiquen sobrerament la reprovació d'aquesta actitud i d'aquesta pràctica.

Bé, i res més, demano per últim el seu vot, per descomptat, als quatre punts d'aquesta Moció, tant per garantir un millor servei als interessos de l'Administració Local i una actitud més correcta per part dels nostres governants.

Res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Aymerich.

El Sr. Aymerich i Aroca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, jo, senyor Mir, no entraré en el que ja li va contestar el senyor conseller el Ple passat perquè... Per tant, doncs, em limitaré a explicar o presentar les esmenes que nosaltres hem presentat i que..., a més a més, en el punt primer proposem una modificació al redactat per suprimir el que jo ja en aquesta mateixa tribuna –i vostè ho recordarà perfectament–, en una moció que vostè va presentar el 20 de març de l'any passat, ja li vaig manifestar en aquella ocasió quant a la distribució equitativa que vostè demana entre els ajuntaments i més eficàcia i transparència en la seva gestió. Doncs, òbviament, aquell dia jo li vaig comentar: com es pot demanar més transparència i control del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya quan passa precisament per la Comissió del Fons de Cooperació Local, quan té el control de la Comissió, o almenys informació de la Comissió de Govern Local de Catalunya, amb representació –com vostè sap– municipalista, tant de la Federació de Municipis de Catalunya com de l'Associació Catalana de Municipis?

La nostra esmena en aquest primer punt fins i tot respecta la primera part de la seva Moció, o sigui de la proposta que vostè presenta, quant a consensuar –i, evidentment, creiem que això és bo– amb les entitats representatives dels ens locals quant a una nova regulació del PUOSC –que vostè també s'hi ha referit–, i afegim, en aquesta esmena, «per als propers períodes de convocatòria», vull dir que quedi clar que el que està fet ja està fet, i que a més a més –que això vostè tampoc ho posava–, «d'acord amb la Llei 23/87, del 23 de desembre», que a més li vull recordar que precisament, ara precisament, ha estat declarada constitucional.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Quant al segon apartat, l'esmena que proposem és totalment un nou redactat que permet complir-lo, senyor Mir. O sigui, la Moció que vostè presenta, òbviament, doncs, no es podia complir per diverses raons, i intentaré explicar-les-hi. La primera raó: vostè demana la liquidació de les anualitats 92-96, quan els plans –i vostè suposo que això ho coneix– són de quatre anualitats, i per tant, en aquest moment s'està tramitant la liquidació del Pla 92-95; per tant, el 1996 correspondrà al Pla 96-99, i per tant, no seria procedent parlar d'una liquidació 92-96. El segon aspecte és que és impossible presentar liquidacions del Pla dins dels dos anys –com vostè demana– següents, atès que el mateix pla de cada any té un termini de contractació fins al 30 de setembre de l'any següent, i al mateix temps un termini d'execució fins al 31 de desembre de l'altre any. Vol dir que, per tant, la liquidació de les aproximades cinc-centes –en aquest cas– actuacions que componen cada anualitat sols pot ser iniciada –com vostè comprendrà– quan totes elles han estat executades i rebudes sense repara-

ments i abonaments de certificació i etcèteres, doncs, que dins d'aquest procés del PUOSC, lògicament, es presenten. El tercer argument d'aquesta segona esmena, lògicament... –i que això encara ho complica més, i això li ho dic com a alcalde, però que, lògicament, si vostè parla amb companys del seu Grup alcaldes, veurà que això és així de realitat, i que això també li ho vaig comentar en la primera Moció de què parlàvem abans–, doncs, molts ajuntaments sol·licitem pròrrogues d'execució del propi pla que presentem en el seu moment per raons tècniques o fins i tot econòmiques, o que han sortit litigis sobre l'obra, les certificacions..., en fi, això només cal que ho preguntí a companys seus –alcaldes, òbviament–, i li podran contestar.

En el tercer punt també proposem un nou redactat en el qual nosaltres instem també el Govern a cercar les solucions més adients per tal de donar resposta a les problemàtiques derivades de les sentències dictades –tal com vostè ho diu–, i que em sap greu no tenir el temps que lògicament comporta, doncs, aquest temps que tinc per presentar les esmenes, per demostrar-li, fins i tot, que algunes de les sentències que vostè dona per fetes no són ben bé així.

Quant al quart punt, senyor Mir, aquí sí que demanem la supressió total d'aquest quart punt, i fins i tot jo li he demanat –i vostè ho sap– si podia ser que el retirés, retirés aquest quart punt, perquè penso que reprovar l'actitud del director general d'Administració Local pels motius que vostè exposa és..., o jo diria que no és just, no és just. Jo m'he llegit l'esborrany de l'acta de la sessió de la Comissió de Cooperació Local a què vostè s'ha referit fa un moment, que es va celebrar precisament el passat 7 de maig... Suposo que en el Ple passat vostè no se l'havia llegit encara, aquesta acta; ho dic precisament pel to i les expressions que va utilitzar en aquell moment i que li agraeixo que avui precisament no ho hagi fet. Però no és acceptable –com deia– l'intent de reprovació del director general, perquè vostè ha parlat de pressionar, que va pressionar o va intentar pressionar la Diputació, i això en cap sentit ho recull l'acta ni ha estat així. Doncs, el que va fer el director general, i fins i tot amb l'aquiescència dels representants tant de la Federació de Municipis de Catalunya com de l'Associació Catalana de Municipis..., deixar en suspens la proposta d'acord que es duia a la reunió i sol·licitar un informe jurídic sobre la possibilitat legal d'acceptar el finançament de les obres de la Diputació de Barcelona, tot i haver recorregut contra el Reial decret de l'Estat dins el qual es preveia aquesta possibilitat de cooperació. També val la pena fer-li constar, senyor Mir, que avui precisament –suposo que a hores d'ara ja s'haurà acabat– hi havia una reunió de la Comissió de Cooperació Local, en la qual, si no ha passat res, doncs, s'aprovava allò que aquell dia va quedar en suspens.

Ja per acabar, i en aquest mateix punt, el quart punt, quan parla de «criteris partidistes en diversos conflictes interns d'alguns ajuntaments», nosaltres, la veritat és que no sabem què és el que estem reprovant o què és el que intenta reprovar; no sabem ben bé quines accions o omissions en certs municipis... Quins municipis? Quines mancances? Analitzem-les, en tot cas, si és que

5850

n'hi han. Però el que no es pot fer és allò, dir: «La Direcció General d'Administració Local ha fet o no ha fet», si no sabem el que vostè vol dir que ha fet o que no ha fet. No fem enunciats genèrics sense precisar ni sense concretar els fets. Jo preguntaria: aquesta reprovació sorgeix per part dels alcaldes? No. Per part de les entitats municipalistes, fins i tot aquella a la qual vostès se senten propers? Tampoc. Llavors, de qui parteix això? Òbviament, del Grup Municipal Socialista; molt bé.

Li demano –i amb això acabo, senyor president– que accepti les esmenes presentades, òbviament; li reitero que, si és possible, retiri aquest quart punt, fins i tot per evitar votacions complicades o compromeses a altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, i, a més a més, això li ho suggereixo com a alcalde, i li puc dir, i de ben segur, que alcaldes del seu mateix Grup li agrairien que si retirés aquest quart punt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, alguns dels punts que planteja la Moció del senyor Mir són reiteracions d'altres que es van presentar ja en el seu moment o són reiteracions de propostes d'altres grups que també han tingut lloc en aquest Parlament en algun moment o altre d'algun tipus de debat. Jo mateix, en més d'una ocasió, he demanat la modificació legal, per tant una nova regulació, del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, en el sentit d'aconseguir millores substancials en alguns apartats, en la forma de tramitació, en alguns temes que ajudessin a aconseguir més transparència pel que fa, diguem, a la seva tramitació. Jo espero i desitjo que, si més no, amb l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, si en aquest cas és acceptada pel proponent, es pugui millorar i es pugui avançar en aquesta línia. Però, sigui com sigui, nosaltres el que podem dir d'entrada és que el punt aquest és indicat i és interessant, i, per tant, que el votarem favorablement.

També votarem favorablement el segon punt, si bé hem de fer un recordatori: la liquidació dels exercicis presupostaris del PUOSC, senyor Mir –i vostè també ho sap–, no és fàcil. No és fàcil perquè la seva composició, la seva gestió, el seu exercici..., sobretot la seva liquidació és complicada, en el sentit que sempre queden obres, sempre queden romanents, sempre queden objeccions de tipus bàsicament administratiu i de control financer que impossibiliten que es pugui produir la seva liquidació total, global, del PUOSC anual aquell, corresponent, doncs, amb certa facilitat, i que s'allargui exercici rere exercici. Ara bé, això no treu que, malgrat aquesta complexitat de tipus, podríem dir, administratiu, aconseguim d'ara endavant que les liquidacions definitives anuals del PUOSC no siguin d'una durada tan extensa com l'actual. Per tant, el que hauríem de

cercar és un punt mitjà entre el que seria una pretensió excessivament accelerada d'algun grup i els plantejaments amb què fins ara s'ha pogut actuar malgrat aquesta complexitat que ja he dit.

Al tercer punt, nosaltres, malgrat presentar, plantejar algunes objeccions –no d'això que es presenta o que es planteja escrit, sinó d'alguns dels comentaris que s'han fet–, no ens queda cap altre remei que votar-hi favorablement. Només faltaria que les sentències fermes no es poguessin executar; estem en un estat de dret, la qual cosa implica que necessàriament..., a part de si alguna execució s'ha de demanar d'ofici per alguna de les parts, però, independentment que això sigui així o no, el que sí que és evident és que les sentències són per complir. Tot i reconèixer també, en aquest cas, que en algun apartat, per exemple l'apartat *a*, hi ha una certa impossibilitat pràctica que això es pugui dur a terme; no així en el *b*, el *c* i en d'altres sentències fermes, que també hi ha fet referència el senyor Mir, que s'haurien, evidentment, de complir. Per tant, que a nosaltres no ens queda cap altre remei que votar-hi favorablement.

Una altra cosa és el punt quart, punt que a mi no m'agradaria estendre-m'hi massa, però, en tot cas, sí fer alguns comentaris. El primer comentari que he de fer és que la redacció i el sentit d'aquest punt quart, des del nostre punt de vista, si més no, la redacció és poc afortunada. Se'ns demana la reprovació d'un càrrec important de la Generalitat quant a Administració local per dues coses diferents, les dues –jo diria– exposades amb poc rigor, i, en qualsevol cas, sí que la seva lectura literal permet, doncs, si més no, una opinió més que subjectiva pel que fa a la seva valoració. És clar, demanar que reprovem el director general perquè aquest va pressionar la Diputació de Barcelona en una reunió a la qual nosaltres, doncs, no vam assistir, però que sí que he tingut la possibilitat, no de llegir l'acta, sinó la possibilitat de comentar-ho amb algun dels assistents d'aquesta reunió..., i li he de dir, senyor Mir, que aquesta persona amb què jo he parlat, que no és de Convergència i Unió –per deixar-ho més clar–, doncs, home, em va dir que ell no considerava que allò haguessin estat pressions, sinó que més aviat eren comentaris. Per tant, aquesta és una valoració molt subjectiva, que, la veritat, és poc fonament per demanar una reprovació.

Però és que, a més a més, a la segona part se'ns diu que la reprovació també s'hauria de fer per les intervencions amb criteris partidistes en diversos conflictes polítics interns en alguns ajuntaments de Catalunya. A mi no m'agradaria reproduir les paraules que s'han dit aquí per part del ponent de Convergència, però és que, sincerament, em sembla que té raó en alguns dels comentaris que s'han fet. No sabem ni quins casos, ni en quines situacions, ni en quins ajuntaments, ni com, ni què, ni de quina forma, i, per tant..., és clar, una inconcreció total i absoluta.

En definitiva, nosaltres –com he dit– trobem poc afortunat aquest punt número 4. Si el retira o no el retira, per la petició de Convergència, evidentment que això ja li pertoca a vostè, però el que sí que li puc assegurar és que, en el cas de mantenir-lo, el nostre vot, sense cap mena de dubte, no serà positiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari votarà a favor la Moció presentada pel Grup Socialista, llevat del punt quart, que en tot cas en parlarem després.

En qualsevol cas, és evident que els tres primers punts, doncs, plantegen temes d'absoluta racionalitat i que, d'alguna manera, són gairebé denúncies de temes que ja fa temps que haurien d'estar resolts, no?, i algun d'ells que afecta d'una manera molt important el funcionament quotidià de molts i molts ajuntaments. Per tant, en aquest sentit, no m'allargaré massa més, perquè, entre altres coses, les argumentacions ja s'han donat, es van donar en el moment de la interpellació, s'han donat avui, i, per tant, anunciar-hi el nostre vot favorable.

Pel que fa al quart punt, segurament que, tot i compartint que l'actitud del director general d'Administració Local en aquella reunió –que en definitiva és el que es planteja avui aquí–, si més no, és qüestionable, entenem que la redacció que ha presentat el Grup Socialista en la seva Moció segurament no és la més afortunada. És a dir –i en això coincidiria amb el que s'ha dit abans–, si hi ha intervenció amb criteris partidistes, s'ha de denunciar, i s'ha de dir clarament qui ho ha fet –i s'ha de dir clarament qui ho ha fet. D'altra banda, tenim la sensació que estem assistint a una certa guerra, soterrada o no –tant se val–, però una certa guerra, que precisament no és entre institucions, sinó entre partits, i aquí, és clar, hi ha protagonisme dels uns i dels altres.

Per tant, abans d'entrar, diguem-ne, en aquesta guerra, i segurament que compartint que l'actitud –hi insisteixo– del director general potser no era la més adequada en aquella reunió–, el nostre Grup optarà per l'abstenció en aquest punt, senzillament i sincerament, perquè entenem que, si hi havia una actitud que no era la correcta, doncs, s'havia de denunciar d'altres maneres. I, si efectivament hi ha intervenció amb criteris partidistes –cosa que nosaltres hem denunciat en més d'una ocasió, amb noms i cognoms, a l'ajuntament tal i a l'ajuntament tal, i el president d'aquesta diputació o d'aquesta altra–, doncs, segurament que tindrien el nostre suport. Però, plantejat d'aquesta manera, es fa difícil, perquè, entre altres coses, segurament que les actituds, tant del Govern de la Generalitat com dels governs de *totes* les diputacions, en molts casos deixen molt que desitjar en aquest sentit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, deia el senyor Morera fa un moment que en aquesta Moció s'estan reiterant algunes altres iniciatives parlamentàries que hem presentat altres grups, el nostre i d'altres, i crec que és cert, malauradament és cert. Dic malauradament perquè en aquests temps ens veiem obligats a reiterar qüestions que ja hem fet en altres moments i a plantejar i a demanar qüestions que haurien de ser –almenys ens ho sembla a nosaltres– bastant òbvies. No entraré una altra vegada en el que ja va fer el senyor Mir molt bé en el seu moment, que és centrar la interpellació i la Moció en uns aspectes molt determinats: el que fa referència a les subvencions i el que fa referència, específicament, a l'aplicació del Pla únic d'obres i serveis, des de la seva gestació –com dic–, els seus criteris, les seves quanties i els mecanismes d'aplicació. Perquè, certament no cal que entrem –ja hi hem entrat moltes vegades, ja s'ha reiterat moltes vegades– que la política general del Govern de la Generalitat en relació amb els ajuntaments no és precisament municipalista i d'afavorir els ajuntaments.

Però, centrant-nos en aquests aspectes, i concretament en la Moció, nosaltres pensem que ha quedat clarament palès que cal una nova regulació del Pla únic d'obres i serveis perquè en garanteixi la suficiència –perquè la insuficiència ha quedat demostrada i palesa, no únicament en aquesta interpellació, sinó essencialment a l'hora de debatre i d'aprovar els pressupostos de la Generalitat–; que cal fer una distribució equitativa entre els ajuntaments prescindint d'altres consideracions que no siguin estrictament les seves necessitats i les seves prioritats, i cal sens dubte introduir mecanismes de més gran eficiència i transparència en la seva gestió.

Això ens sembla que és absolutament imprescindible, i, per tant, nosaltres donarem suport a aquest primer punt; com també al segon: amb independència de les dificultats que pugui haver-hi per presentar les liquidacions, el que és cert és que hi ha uns retards tan importants, que fins i tot les mateixes esmenes, a les quals després em referiré, plantegen la necessitat que es doni compliment a aquesta necessitat de liquidar les anualitats del Pla únic d'obres i serveis, especialment del 92 al 95.

Home, en relació amb el compliment de les sentències, podríem dir allò que dèiem abans, que és una qüestió òbvia: s'ha de donar compliment a les sentències, però, malauradament, ens trobem en la pràctica que aquestes sentències no es compleixen, si més no amb la celeritat exigible en qüestions com aquestes, que fa molts anys que s'arrossegueu en alguns casos, que afecten molt directament obligacions que no tenen els ajuntaments, de satisfer determinades qüestions, o drets que tenen els ajuntaments de percebre altres..., com són, per exemple, les despeses ocasionades pels dipòsits municipals de detinguts. Per tant, la necessitat de complir aquestes sentències, en especial les que fan referència a aquests tres apartats que assenyalava la Moció, ens sembla de tot punt inqüestionable.

En relació amb el quart punt, nosaltres el voldríem situar en els termes en què pensem que està redactat i en

què nosaltres l'entendem. A partir de la constatació..., nosaltres hem volgut arribar a la constatació..., el senyor Mir, en la seva interpellació, deia: «Això està documentat», i efectivament està documentat, i nosaltres hem conegut aquestes actituds per part del director general d'Administració Local. I voldríem assenyalar que el que planteja el quart punt és reprovar aquestes actuacions, aquestes actituds, i no d'altres. En definitiva, pensem que el que fa és quelcom que correspon al Parlament de Catalunya quan té elements suficients per plantejar-se aquesta qüestió. I, per tant, centrat en aquests termes, centrat, per tant, tal com està plantejat en el punt 4 de la Moció, nosaltres hi donarem suport.

Si em permet la presidència, i com que hi ha presentades unes esmenes que, evidentment, a qui correspon definir-se és al grup proponent i no pas al nostre, però sí que assenyalem que ens sembla que hi ha una esmena, que és la tercera, que concretament, en els termes que està redactada, per nosaltres, almenys, no seria acceptable, no la votaríem favorablement si fos acceptada pel Grup Socialista, perquè diu, ni més ni menys, que insta el Govern «a cercar les solucions més adients per tal de donar resposta a les problemàtiques derivades de les sentències dictades en els recursos interposats pels ens locals i les seves entitats associatives». Les sentències no han creat problemàtiques: les sentències han anat a resoldre problemàtiques que estaven creades, essencialment per l'actuació del Govern de la Generalitat, i, en tot cas, no es pot dir que unes sentències creen unes problemàtiques que hem de mirar de resoldre; el que s'ha de fer és anar a complir les sentències. I, per tant, amb aquest redactat..., naturalment, si n'hi ha un altre més ajustat al que correspon i al que és el compliment de les sentències judicials en un estat de dret, nosaltres hi donaríem suport.

Val a dir que nosaltres votarem favorablement els quatre punts de la Moció; també en el cas que s'acceptin aquelles esmenes que ja sabem que tenen un sentit de reduir una mica el nivell d'exigència de la Moció inicial, però no –hi insisteixo– el que fa referència a la tercera esmena, sobretot si no es modifica substancialment aquest redactat.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a posicionar-me en nom del Grup Parlamentari Popular respecte a la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialista, a través de l'illustre diputat senyor Josep Mir, sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments. El nostre Grup Parlamentari sempre ha demostrat clarament, històricament, la defensa del municipalisme, ser sensible a la qüestió municipal, sempre. Hi ha hagut aquí un debat monogràfic, a la passada legislatura –me'n recordo perfectament–, sobre municipalisme, i nosaltres vam

presentar les corresponents propostes de resolució en aquest aspecte. Com també sempre hem defensat –i ho hem defensat creient fermament en ell– aquest projecte que és la defensa ferma de les diputacions. I faig aquesta qüestió o dic aquesta qüestió perquè en la interpellació l'illustre diputat senyor Mir, quant a la reprovació, feia esment de la qüestió de les diputacions. Sàpiga que el nostre Grup sempre hem defensat les diputacions, la qual cosa vol dir les províncies; i crec hem sigut dels pocs grups, o l'únic grup, que ho ha defensat acèrrimament. Possiblement valdria la pena que els diferents grups també es posicionessin sobre aquesta defensa de les diputacions. Alguns ho han fet; altres, una vegada diuen una cosa, i una altra, en diuen una altra.

I per què defensem el municipalisme? Entre altres raons perquè, no nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, sinó les ciutadanes i ciutadans de Catalunya, en enquestes que s'han portat a terme i que s'han realitzat, l'Administració que més valoren és l'Administració local, els ajuntaments, l'Administració que tenen més propera al ciutadà, l'Administració –com molt bé es deia en la interpellació, i que hi coincidim plenament– que soluciona els problemes als ciutadans, petits i grans problemes, i moltes vegades problemes i qüestions que no són competència dels ajuntaments, que són competència d'altres administracions supramunicipals i per als quals els ajuntaments hem d'aportar els diners sabent que no els rebrem. I això ho hem denunciat, i això ho hem explicat per activa i per passiva des d'aquesta mateixa tribuna.

I entraré en la Moció en concret, en els diferents punts d'aquesta Moció. Primer, d'acord amb una nova regulació del Pla únic d'obres i serveis, via decret, per tal d'adaptar-lo a les noves necessitats sobrevingudes i recollir l'experiència adquirida, aquests canvis, però, no poden comportar –que és el que proposa la Moció–, si més no a mitjà termini, la derogació de la Llei del Pla únic d'obres i serveis, 23/87, que ara ha estat, certament, declarada constitucional.

I li vull dir una cosa, senyor Mir. En el primer punt insta vostè el Consell Executiu a «consensuar amb les entitats representatives dels ens locals...» Vostè sap que jo he sigut vicepresident de la Federació de Municipis de Catalunya, i hem fet esforços per la unificació del municipalisme al nostre país –actualment hi ha la Federació i l'Associació–, i ens hauria agradat unificar-lo, i crec que hauria estat un pas important, i es van fer tots els esforços en aquesta qüestió, i ha sigut impossible. I crec que la Federació, en aquest sentit, ha sigut generosa, però ha sigut impossible. I quan parles amb els interlocutors municipalistes, arribes a acords; després no sé què passa –puc sospitar-ho–, però al final no s'arriba a acord. Aleshores, ja, si és difícil aquesta unificació, posteriorment, posar-se d'acord en una actuació en concret, més difícil encara serà. A part del que li he manifestat anteriorment.

Quant a la liquidació del Pla únic d'obres i serveis 1992-95, s'està tramitant en aquests moments, segons notícies que nosaltres tenim, i correspon aprovar-la al Govern de la Generalitat, amb criteris de liquidació per cada pla. La liquidació del 96 correspondrà a la tramitació del pla quadriennal 96-99, i per tant, no és proce-

dent parlar d'una liquidació 1992-1996, perquè, com vostè molt bé sap, senyor Mir –no sé si m'escolta–, com molt bé sap –el senyor Jaume Camps potser el distreu un moment, jo li demanaria que m'escoltés en aquest sentit–, seria 92-95; el 96 ja sap vostè que pertany..., i per tant, és impossible presentar liquidacions del pla dins dels dos anys següents. Atès, també, que el pla de cada any té un termini de contractació fins al 30 de setembre de l'any següent i un termini d'execució fins al 30 de desembre de l'altre any, per tant, la liquidació de les aproximadament... –hem calculat nosaltres, i ens n'hem informat–, d'unes cinc-centes actuacions que comprèn cada anualitat, sols pot ser iniciada quan totes elles han estat executades, rebudes sense reparaments i abonada la certificació final. Això no passa en determinat nombre de situacions en què s'ha sol·licitat pròrroga d'execució per raons tècniques o econòmiques, l'acta de recepció ha quedat suspesa per deficiències en l'execució de l'obra, o han sorgit litigis sobre l'obra, les certificacions, etcètera. I això vostè sap perfectament, ho sap tan bé com jo –i li parlo com a alcalde, ara, en aquests moments–, que moltes vegades els municipis ens trobem amb problemes per poder portar a terme aquestes actuacions contractades en base al Pla únic d'obres i serveis, i que som els primers a demanar a la Direcció General d'Administració Local pròrrogues, a demanar facilitats, a demanar possibilitats per poder portar aquestes obres a bon termini.

I després ho lligaré, això, al quart punt. Però referent al tercer, l'execució de les sentències dels tribunals, a les quals correspon a la Generalitat de Catalunya donar compliment, es subjecta, en tot cas, tant al respecte als tribunals i a la llei com a les disponibilitats econòmiques disponibles en cada pressupost. I, evidentment, aquí el pressupost hi té quelcom a veure. I el nostre Grup, sap vostè perfectament, com la resta de grups de la cambra, que va donar suport a aquests pressupostos d'enguany, i per tant, també a l'habilitació dels instruments jurídics oportuns. Nosaltres volem, nosaltres desitgem, com a municipalista vull que es compleixin totes aquelles sentències, i possiblement, moltes vegades, no s'hauria ni de recórrer, hauria d'haver-hi una entesa precedent al recurs. Però això, moltes vegades..., jo ho entenc des de la responsabilitat de govern, com a alcalde, que és difícil, i que moltes vegades tu intentes com a alcalde arribar a un acord amb l'administrat, amb el ciutadà, un grup de ciutadans, representants d'unes associacions, i faig tot el possible, però això, moltes vegades, al final, com que repercuteix, evidentment, en el que és el benefici conjunt de la població –perquè tots els alcaldes, siguin del color polític que siguin, el que volen és el millor per a la seva població–, això se'ls fa difícil, i al final s'ha d'arribar, doncs, a tribunals perquè es decideixi.

El quart punt, el quart punt és la reprovació al director general d'Administració Local, en referència a les actuacions seguides –paraules seves– en la reunió del dia 7 de maig del 98, en la qual no es va pressionar, segons tenim entès nosaltres –abans ho ha esmentat algun altre diputat–, no es va pressionar en cap sentit la Diputació de Barcelona, sinó que fou el mateix director general qui va proposar, segons les informacions que nosaltres tenim, amb l'aquiescència dels representants tant

de la Federació de Municipis com de l'Associació Catalana de Municipis, deixar en suspens la proposta d'acord que es duia a la reunió i sol·licitar un informe jurídic sobre la possibilitat legal d'acceptar el finançament de les obres de la Diputació de Barcelona, tot i haver recorregut contra el Reial decret de l'Estat, dins el qual es preveia aquella possibilitat de cooperació. I ho ha esmentat el representant i portaveu de Convergència...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ros i Casas

Acabo, senyor president, acabo ràpidament; trenta segons. Avui, a aquestes hores, amb tota seguretat aquest acord, aquest pacte està ja signat.

Nosaltres, haig de dir-li amb tota sinceritat, demanaríem que s'acceptessin les esmenes presentades per poder-li donar suport; si no, el nostre vot serà un altre. Però sí que li vull dir una cosa. Hem tingut molts directors generals, i això ho pot preguntar vostè als seus alcaldes, els alcaldes del Partit Socialista, molts directors generals d'Administració Local. Jo, com a alcalde que no pertanyo a Convergència i Unió, a la coalició de Convergència i Unió, haig de dir-li que l'actual director general d'Administració Local, cada vegada que he intentat parlar amb ell, és la primera vegada que..., en cap moment m'ha deixat penjat al telèfon, sinó que ha estat atent, que he estat atès, i que no ha actuat, des del meu punt de vista, amb sectarisme en cap moment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Mir. Cinc minuts. Per pronunciar-se sobre les esmenes, ho repeteixo.

El Sr. Mir i Bagó

Sí, senyor; moltes gràcies, senyor president. Molt ràpidament. En relació amb l'esmena al primer punt, que ha presentat l'illustre diputat Joan Aymerich, no la puc acceptar. L'illustre diputat Aymerich i jo mateix hem intentat acostar posicions i mirar de trobar una redacció que pogués ser satisfactòria per a les dues parts, però no ha estat possible. Ell considera –i és coherent, evidentment, amb la seva afiliació política– que els valors de suficiència, equitat, eficiència i transparència que demanem a les subvencions del Pla únic d'obres i serveis, ell considera que ja hi són, i nosaltres els demanem, doncs, perquè creiem precisament tot el contrari. I creiem que les valoracions de l'execució d'aquests plans ens donen la raó. Per tant, no podríem acceptar un plantejament que no incorporés explícitament aquests adjectius; per tant, nosaltres no acceptem aquesta esmena i posarem a votació, tal com està redactat, el primer punt de la Moció.

Pel que fa al segon punt de la Moció, acceptem l'esmena de Convergència i Unió, tot i que pensem, doncs,

5854

que no garanteix el nivell de puntualitat que seria desitjable, però és sens dubte un pas endavant i, per tant, l'acceptem tal qual.

Pel que fa al tercer punt de la Moció, amb la voluntat d'acceptar substancialment l'esmena de Convergència i Unió, i també amb la voluntat de tenir en compte altres consideracions, especialment la que ha posat de manifest l'illustre diputat Roc Fuentes, el que em permeto és proposar-los una redacció transaccional que diria textualment el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a cercar les solucions més adients per a l'efectivitat dels drets reconeguts a favor dels ajuntaments en el procés d'execució de les sentències dictades en els recursos interposats pels ens locals i les seves entitats representatives.» Creiem que aquesta redacció, i prou, recull el que, en essència, persegueix aquest punt de la Moció, és a dir, fer un crit d'atenció al Govern que hi han unes sentències que s'han d'executar, i que s'han d'executar en el sentit de resoldre de la millor manera aquests conflictes, en interès, precisament, dels ajuntaments. Per tant, dono a la Mesa el redactat exacte d'aquesta esmena transaccional.

I finalment, pel que fa al quart punt, no atendre la sollicitud de retirar-lo. No l'atendré per dos motius..., o bàsicament per un motiu: perquè penso que els elements que varen justificar la presentació d'aquest punt, en contra de les consideracions que han fet alguns il·lustres diputats, aquests motius hi són, i justifiquen sobrament aquesta reprovació. Vull dir d'entrada que es tracta de reprovar no la persona, no l'autoritat, sinó una actitud determinada d'aquesta persona. No ens fiquem en si, en d'altres aspectes, el director general d'Administració Local fa bé o no fa bé la seva feina, sinó que hi han uns motius concrets, hi han unes actituds concretes, que sí que han de ser reprovables. Hi va haver o no hi va haver pressió a la Diputació de Barcelona per retirar el recurs? A veure, pel sol fet de posar sobre la taula una proposta de resolució que deixa en suspens una subvenció si no es retira el recurs, això ja és una pressió. Que després aquest punt de l'ordre del dia es quedi en suspens perquè així ho varen demanar molts membres de la reunió, no treu que la pressió ja hi hagi estat i fos molt evident.

I pel que fa a la major concreció que se'm demanava, els diversos conflictes polítics interns en la intervenció dels quals hi ha hagut partidisme de la Direcció General, aquests casos ja varen ser concretats en el moment de presentar i discutir la interpellació; considerava innecessari reiterar-los. Casos de diversos municipis del Penedès, casos del municipi de Bagà i alguns altres que en el debat de la interpellació es varen concretar a bastament. Per tant, crec que no hi ha motius perquè retirar aquest punt i, per tant, es manté, i demano una altra vegada el vot favorable de la cambra a favor seu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Abans de qualsevulla tramitació, acabat el debat per a les votacions haig de demanar al portaveu del Grup de Convergència i Unió si accepta l'esmena transaccional

que ha estat presentada pel diputat presentador de la Moció. Senyor Iglesias, té la paraula.

El Sr. Iglesias i Sala

Gràcies, senyor president. Acceptem la transaccional presentada per l'illustre diputat senyor Mir al punt número 3, com també agraïm l'acceptació de la nostra esmena al punt número 2. Tot i així, demanem votació separada dels punts 1 i 4 conjuntament, i a part, i conjuntament també, els punts 2 i 3.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha alguna petició més de votació separada? El senyor Morera em demana la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, senyor president, del punt 4 separat de la resta.

El president

Senyor Benach?

El Sr. Benach i Pascual

El mateix.

El president

Haurem de fer tres votacions. Votaríem, en primer lloc, el punt 1, després els punts 2 i 3, i després el punt 4. Són tres votacions. D'acord.

Iniciem les votacions. En primer lloc, el punt 1 de la Moció.

Aquest punt ha sigut refusat per 45 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Votaríem, seguidament, els punts números 2 i 3.

Iniciem la votació.

Aquests dos punts han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

I passaria a votació el punt número 4.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 31 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'atenció primària de salut a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, la Moció que presenta el nostre Grup sobre la reforma de l'atenció primària és una moció que creiem que contempla en la seva totalitat allò que és raonable i que és de calaix que fa falta a Catalunya, sobretot el que és el primer punt, que és que hi hagi una planificació amb uns terminis, amb uns terminis marcats, sabent què es farà cada any en relació amb el desplegament de la reforma de l'atenció primària a Catalunya.

Ja vam posar de manifest en el darrer Ple, en la interpellació, que encara en aquests moments queden més de cent àrees bàsiques de salut per posar en funcionament, que estem molt més endarrerits del que estan altres comunitats autònomes de l'Estat o del que està l'Insalud i que només el 65% de la població catalana, tot i els últims esforços que s'han fet en aquest sentit, només el 65% té la primària reformada, i que a la ciutat de Barcelona això és més dramàtic, i que només el 44% dels ciutadans i ciutadanes de la ciutat de Barcelona tenen un centre d'atenció primària on hi hagi l'àrea bàsica de salut constituïda, on els metges visitin sis hores a la consulta, on hi hagin els pediatres fins als catorze anys, per exemple, on hi hagi l'odontòleg, on es treballi en equip, on hi hagi unes històries clíniques obertes per a cada un dels pacients, on, per tant, el metge de capçalera treballi en un equip multidisciplinari i el metge de capçalera faci del que seria el gestor de la salut dels ciutadans que té al seu càrrec. Crec que això és molt important, que en definitiva, com ja vam dir en la interpellació, avançar en la reforma de l'atenció primària, en definitiva, és avançar en eficiència, en això, fer les coses al més bé possible, al més ben fetes possible, fer allò que més convé i amb el menor cost possible.

I això vol dir avançar en la reforma de la primària, vol dir la primària reformada. Totes les estadístiques i totes les dades el que diuen és que el consum en medicaments és menor perquè es fa un seguiment més a prop, perquè es fa més prevenció, i, d'altra banda, la qualitat assistencial i el nivell de satisfacció dels usuaris són molt més alts en aquells usuaris que tenen la primària reformada que en els que no la hi tenen.

El que diu el punt número 1 d'aquesta Moció, en concret, és que s'elabori un pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària a Catalunya, amb una previsió anual de les construccions i de les reformes necessàries en centres d'atenció primària per tal de portar a terme aquesta reforma de manera que s'acabés la reforma. És a dir, primer s'han de fer les inversions, en molts casos, i és anar reformant i anar constituint les àrees

bàsiques de salut, però de manera que s'acabés la reforma, que tots els ciutadans de Catalunya tinguessin la primària reformada l'any 2003.

I creiem que és una cosa assumible i que no seria tampoc tanta novetat perquè el mateix Departament d'Ensenyament de la Generalitat ha tingut un pla de desplegament i el desenvolupa, en què hi ha un mapa de desplegament amb una prioritat –una prioritat 1, una prioritat 2–, i creiem que això és necessari. I perquè, també, jo crec que sobretot el que és necessari és que els ciutadans sàpiguen quan els toca. El que no pot ser és que es vagi molt més lent del que la Llei havia marcat, que s'hagin exhaurit tots els terminis, però, sobretot, que depengui que uns ciutadans protestin més que uns altres, que s'ajuntin, que recullin signatures, que un alcalde, doncs, sigui més insistent que un altre, del color polític, a vegades, o, encara que no sigui del color polític, senzillament de qui protesta més o de qui protesta menys, i això no pot ser.

Creiem que aquest Pla de prioritats s'ha de presentar, s'ha d'aprovar i que és necessari. I que això és el mínim que es pot donar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que encara no tenen la reforma, però que sàpiguen quan els tocarà: si és un any, és un any; si en són dos, en són dos, i si en són tres, en són tres. Però, almenys, saben que això té un fi, que cal esperar, però saben fins quan cal esperar. Això pel que seria al primer punt, que pensem que és el més important.

També dir que jo crec –i creiem o és opinió del Grup Socialista– que el que s'ha de fer, aquest Pla de desplegament i el Pla d'inversions, és fer-ho bé. És evident que el que no pot ser tampoc és que tot sigui amb obres com les que s'han adjudicat a GISA, que s'adjudiquen per un preu molt més alt que el preu de licitació. Crec que ho hem de fer bé. Hem de fer unes inversions que es corresponguin amb el cost mínim i necessari per fer-les; perquè, com vaig dir l'altre dia, a les tretze obres que està portant GISA en l'àmbit sanitari, en centres d'atenció primària, hi ha una diferència de 326 milions de pessetes entre l'import total de l'adjudicació i l'import total de la licitació. I amb això s'haurien pogut fer dos CAP més. Per tant, fem un pla, un pla de finançament que tingui una coherència, que sigui rendible i que financerament sigui correcte, i endeguem aquest procés i diguem als ciutadans i ciutadanes quan els toca.

Els altres punts jo crec que també són importants quant a la qualitat i al criteri de la reforma de l'atenció primària perquè, per una banda, diu –el segon punt–: «Procedir a cobrir les vacants de treballadors socials o d'assistents socials.» Aquest és el cas, potser més clar, en què encara hi han en aquests moments..., cada vegada que queda una vacant no es cobreix. I creiem que dintre del que és la filosofia de la reforma el paper de l'assistent social, el treballador social, és molt important pel que significa realment de prevenció, de seguiment, de la integralitat, de l'atenció per tot el que són els problemes socials i socioeconòmics que envolten, moltes vegades, moltes de les malalties.

També, el tercer punt: «Potenciar el Pla d'atenció a la dona.» Creiem que és important que es recuperi el Pla

5856

d'atenció a la dona com un espai de prevenció i d'educació sanitària, que prevegi la integralitat de l'atenció a les dones i, sobretot, que es faci especial èmfasi en la coordinació, que no fa gaire en una sessió de la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Home - Dona vam veure que en aquests moments hi ha bastantes disfuncions en el que seria la coordinació del Pla d'atenció a la dona amb els equips d'atenció primària.

El quart punt és un punt jo crec que també molt assumible, que és potenciar l'atenció domiciliària i el paper de la infermeria en l'atenció primària. Creiem que el paper de la infermeria, el fet de potenciar-lo realment va en el procés en què ha d'anar la sanitat de cara al futur, doncs, donant una resposta al que seria l'envelliment de la població que tenim i que tindrem en el futur, i que el paper de la infermeria, quant al que són totes les cures palliatives i tot el que és l'atenció domiciliària, creiem que val la pena reforçar-lo i potenciar-lo.

El cinquè punt és afavorir la participació dels usuaris en la gestió dels centres d'atenció primària. Si hi ha un organisme del Servei Català de la Salut a prop dels ciutadans és l'àrea bàsica de salut, són els centres d'atenció primària. I pensem que la participació dels ajuntaments i dels usuaris de la sanitat en aquesta gestió, en com s'ha d'anar desenvolupant, és la mar de necessària i així la preveu i la contempla la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya aprovada per aquest Parlament.

Finalment, l'últim punt és el d'elaborar un pla de millora pel que fa a la coordinació dels diferents nivells assistencials per tal de minimitzar les disfuncions que, avui en dia, es produeixen en tot el que faria referència a la repetició de proves complementàries, la duplicitat dels sistemes de registre, perquè hi han diferents històries clíniques a tot arreu i creiem que la unificació de les històries clíniques entre la primària i l'hospitalària o l'atenció especialitzada és necessària i és important. Hem d'acabar ja amb el fet que sigui el mateix usuari de la sanitat el que va portant l'informe i explica el que li ha dit l'especialista al metge d'atenció primària; crec que en això cal fer una especial incidència. Avui dia estem a l'era informatitzada; el lògic és que sigui el mateix sistema el que tingui un únic canal d'informació a disposició de tots els professionals que han d'acabar tractant un pacient o un usuari de la sanitat. I, en definitiva, doncs, també, aquest punt el que diu és que cal facilitar el que seria la lliure elecció d'especialista i de centre sanitari, seguint una mica aquesta filosofia que el metge d'atenció primària és aquell que ha de gestionar tots els problemes de salut dels ciutadans que té al seu càrrec. I creiem que això és important, és potenciar aquest paper, en definitiva, aquest paper de l'atenció primària.

I és per tot això, per tots aquests punts, que demanem al Grup de la majoria, que demanem a tots els grups de la cambra que mirin amb especial atenció aquesta Moció, que tinguin en compte que els seus veïns dels pobles dels quals cadascú de vostès, cadascú dels diputats i diputades és, o bé els seus veïns de la ciutat de Barcelona, els agrairien que aquesta planificació es portés a terme, poder saber quan els reformaran la seva

àrea bàsica de salut. Tinguin en compte, a més a més, que ara ve una campanya electoral i que és millor presentar-se a una campanya electoral amb un pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària –no sé si vindrà ara o d'aquí a un any, però, en definitiva, és aviat–, i que, pel bé de la sanitat catalana, tornant al debat del que dèiem aquest matí, nosaltres, com que el que volem és el bé de la sanitat catalana, el que volem és el manteniment del model sanitari català com un exemple, el que hem de fer és avançar en la reforma de l'atenció primària, perquè difícilment mantindrem el model sanitari català com un exemple quan anem més endarrere en un tema tan important com és l'atenció primària de salut.

Res més, i moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. No s'han presentat esmenes; poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per dir que la Moció presentada per la diputada Figueras es basa en uns principis que globalment compartim, com són la importància, ressaltar la importància de l'atenció primària, i que ha de ser de qualitat, és a dir, ben finançada i amb prou personal per desenvolupar-la, i alhora, també, que cal donar prioritat a la prevenció en tots els camps de la salut, entre altres coses que s'esmenten. Per aquest motiu la valorem positivament, ja que compartim el text en els seus sis punts.

Tots els que som usuaris de la sanitat pública podríem exposar tot de mancances viscudes personalment i que el text ara en qüestió penso que reflecteix bastant fidelment. No cal fer esment dels detalls concrets, però sí que cal afirmar que les mancances denunciades i que es comenten no són teòriques, sinó reals, i ben reals.

Per això, doncs, entenem que és urgent destinar fons pressupostaris per acabar la reforma de l'atenció primària; s'han de cobrir les places vacants, eliminar la repetició de proves, la duplicitat de registres, etcètera, amb l'objectiu de millorar la sanitat bàsica al nostre país. Per altra banda, també compartim la necessitat de potenciar l'atenció domiciliària i el paper de la infermeria en els equips d'atenció primària, així com també la resta de temes exposats, com poden ser el Pla d'atenció a la dona, afavorir la participació dels usuaris, i també –molt important– dels ajuntaments.

Entenem que la proposta incideix en temes reals i mancances evidents de la nostra Administració sanitària, alhora que fa propostes positives i de compromís per resoldre-les.

Per tots aquests motius, doncs, tindrà el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Segurament que podríem reproduir una part del debat que hem tingut aquest matí, entre altres coses perquè una de les principals víctimes de la perversió del sistema sanitari, sobretot del finançament d'aquest sistema, és precisament la reforma de l'atenció primària, en el sentit que el seu desplegament s'ha retardat d'una manera important, i en funció del territori s'ha retardat d'una manera gairebé extraordinària.

Per tant, i sense entrar en més detalls –entre altres coses perquè, com he dit abans, podríem reproduir una part del debat, i segurament que l'explicació que ha fet la senyora Figueras és prou clara–, el nostre Grup Parlamentari donarà suport íntegrament a aquesta Moció, amb el desig que sigui no només aprovada, sinó tinguda en compte, perquè, realment, planteja una cosa, per nosaltres, segurament la més important d'aquesta Moció i que té un sentit especialment interessant, que és aquest Pla d'execució de les inversions, d'alguna manera, per posar data al final de la reforma –aquí es planteja l'any 2003, la qual cosa ens sembla bé–, i indubtablement és una de les necessitats des del punt de vista sanitari que en aquests moments té el nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Joan Boada, també des de l'escó.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també donarà suport a tots els punts de la Moció presentada pel Grup Socialista, més que res perquè tant el Grup Socialista, com el Grup d'Esquerra Republicana, com nosaltres mateixos hem demanat reiteradament un nou pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària, ja que ja han passat dos anys de la seva finalització, del seu termini, que era l'any 96, i evidentment encara no s'ha implantat; al contrari, el seu nivell d'implantació està en aquests moments al 50%.

Nosaltres en el que no podem estar d'acord és que aquest desplegament estigui en funció de criteris partidistes, i fins i tot electoralistes, que és amb el que en aquests moments sembla que va funcionant aquest Pla d'atenció primària, més que res la implantació d'aquest Pla d'atenció primària.

Nosaltres creiem que cal una nova planificació, perquè així ho necessiten els ciutadans d'aquest país, perquè tenen dret a saber, evidentment, quan podran accedir a una atenció sanitària en un centre reformat, perquè fins ara, doncs, molts d'aquests ciutadans no saben quan tindran implantat aquest centre d'atenció primària, ho

repeteix, sotmès a criteris poc socials, poc de planificació, i més a criteris partidistes.

I, en relació amb la resta de punts –aquest feia referència al primer punt–, doncs, nosaltres també hi estem completament d'acord, perquè situen tot un seguit d'incompliments per part del Govern en el desplegament de la reforma i, a més a més, tot un seguit de millores que són necessàries i, a més a més, són del tot urgents.

Per totes aquestes qüestions, el nostre Grup hi votarà favorablement.

El president

El Grup Popular?

El Sr. Curto i Casadó

No hi ha posicionament, senyor president.

El president

No hi ha posicionament; moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, des de l'escó també, la diputada senyora Eva..., ah!, no, des del pòdium, la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, inicio la meua intervenció ja anunciant el vot en contra a tots els punts d'aquesta Moció. És un vot en contra que, si potser l'analitzem bé, nosaltres, del contingut de la Moció, no és que hi estiguem en contra, perquè realment no deixa de reflectir uns plantejaments que ja tenim, que ja des del Departament de Sanitat es tenen sobre el tema de l'atenció primària a Catalunya. Però és que cada cop se'ns està fent més difícil votar a favor coses o plantejaments que ja tenim des del Govern però a què ens insten altres grups del Parlament.

Amb aquest vot en contra tampoc volem reflectir..., i hem de reconèixer que tampoc tenim un gran, un alt grau de satisfacció sobre el desplegament de la reforma de l'atenció primària a Catalunya. I aquí podríem entrar en aquella teoria del got mig ple o mig buit, que no hi entraré, però sí que sabem que ens resta reforma per fer, i hem de ser realistes en aquest tema. Però també hem de reconèixer que hem avançat i que hi ha una cobertura en aquests moments que ronda el 66,6% de la població, i també per això, perquè hem reconegut que hi ha aquestes mancances i perquè volem arribar a major equitat assistencial a nivell del territori, s'han instaurat els models que anomenem «de transició» que ja el mateix conseller va explicar en la seva intervenció i que jo no hi entraré.

Entrant ja en el contingut mateix de la Moció, en el punt 1 vostès ens demanen presentar un pla de desplegament de la reforma de l'atenció primària a Catalunya, amb una previsió anual. Nosaltres, vull recordar –i em sembla que no m'equivoco– que ja vàrem votar en contra una esmena que anava en els mateixos termes en el darrer debat de pressupostos.

La reforma de l'atenció primària a Catalunya serà i és una prioritització del Departament de Sanitat, i és evi-

5858

dent i tots coneixem que aquesta reforma està patint, com altres punts de tot el desplegament d'activitat del Govern de la Generalitat, els efectes de les dificultats pressupostàries que en aquests moments tenim. Però és evident també i és obvi que el Servei Català de la Salut està treballant amb una planificació; amb una planificació que possiblement no concorda amb el tipus de planificació que vostès voldrien –això també és raonable–, però nosaltres creiem que aquesta planificació és eficient i és positiva.

Com està feta aquesta planificació? Doncs, es basa en una priorització dels equips d'atenció primària i de les infraestructures sanitàries. I en funció de què s'està fent aquesta planificació? S'està fent en funció d'uns criteris d'equitat socioeconòmica, de territori i de factibilitat.

Ja el mateix conseller ens anunciava o ens donava unes xifres per fer-nos una idea de quines previsions a mitjà termini tenim. Ens deia que s'estan construint en aquests moments tretze centres d'atenció primària, que se n'estan remodelant quatre, que estan pendants d'iniciar obres en quatre, signats convenis amb set ajuntaments, i redactant dotze projectes de centres nous.

Nosaltres, en el cas de la reforma d'atenció sanitària, creiem que un plantejament de desplegament d'un pla, de desplegament amb previsions anuals, no ens seria útil, i per això votarem en contra d'aquest punt.

En el punt número 2, en què vostès ens demanen fer una cobertura de les places vacants d'assistents socials o treballadors socials, coneixem, i és veritat, que hi han àrees bàsiques, en aquests moments, de salut on no hi han assistents socials, però sí que podem confirmar que tot el que és l'atenció sociosanitària dels usuaris d'aquestes àrees bàsiques s'ha garantit mitjançant convenis amb els ajuntaments, convenis o acords amb els ajuntaments i els consells comarcals. Perquè també pensem que hem d'aprofitar aquelles dotacions, aquelles infraestructures que ja tenim, com pot ser la xarxa bàsica d'assistència social, amb la qual sí que podem establir acords perquè donin aquesta cobertura.

Sí que la cobertura d'aquestes places vacants estarà condicionada per les priorititzacions d'actuacions, segons criteris d'eficiència dels serveis sanitaris. I val la pena remarcar també que aquesta cobertura es farà més en funció de les necessitats socioeconòmiques o de marginalitat que no pas en funció de ràtios.

En el punt 3 vostès ens demanen potenciar el Pla d'atenció a la dona. Tots sabem –i no cal entrar-hi a fons– en què consisteix el Pla d'atenció a la dona; sabem que té com a objectiu clau l'atenció integral de la dona en tots els aspectes relacionats amb el seu sexe, incloent les vessants educatives (*remor de veus*)...

El president

Guardin silenci, si us plau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president.

...incloent les vessants educatives, preventives, assistencials, i això implica una sèrie de coordinacions

entre els diferents serveis que el mateix programa va potenciant. Des del Govern de la Generalitat s'està potenciant la implantació d'aquest programa, i, evidentment, continuaran fent-ho.

En el punt 4, en què vostès ens demanen potenciar l'atenció domiciliària i el paper d'infermeria dins els equips d'atenció primària, també estem d'acord que hem de potenciar l'atenció domiciliària. Per què? Doncs, perquè el perfil de població que tenim en aquests moments a Catalunya és un perfil de població en què cada cop tenim més envelliment, i aquest envelliment el que comporta també és un augment de les malalties cròniques, i això comporta un augment progressiu i constant de la necessitat d'atenció sociosanitària a domicili. Ja amb aquesta visió es va començar a implantar el programa Dom, que ha passat d'assistir un 31%, l'any 93, a un 92% l'any 96, i d'atendre persones majors de seixanta-cinc anys, d'un 4% a un 5,7%.

Davant d'aquesta persistent necessitat, el Govern de la Generalitat és conscient que ha de continuar potenciant aquesta atenció domiciliària. (*Remor de veus*.) I, evidentment, si potenciem aquesta atenció domiciliària, estem potenciant directament...

El president

Prego que guardin silenci. Segueixi, segueixi, senyora diputada.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president.

Com els deia, si potenciem l'atenció domiciliària directament potenciem l'atenció i el paper de la infermeria, perquè és clau en tota aquesta atenció.

En el punt 5 vostès ens demanen «afavorir la participació dels usuaris i de la comunitat en la planificació i control de la gestió dels centres d'atenció primària». En això també hem d'estar d'acord, perquè la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya ja ho deia. En aquests moments, com a òrgans de participació existeixen tres nivells: el Consell Català de la Salut a nivell central, el Consell de Salut a nivell de les regions sanitàries, i en procés de desplegament el Consell de Participació a nivell dels sectors sanitaris. No entraré a descriure qui forma part de tots aquests consells –si volen, ho tinc, però suposo que ja ho coneixen–, però sí que en tots ells hi han representants sindicals, empresarials, municipals, comarcals, usuaris i professionals.

I en el darrer punt de la seva Moció ens demanen «elaborar un pla de millora de la coordinació dels diferents nivells assistencials per tal de minimitzar la repartició de proves, duplicitat de sistemes de registre, i facilitar la lliure elecció d'especialistes». La reordenació de l'atenció especialitzada extrahospitalària implica una forta interrelació entre l'atenció primària i especialitzada, i per això el Servei Català de la Salut ja ha establert unes línies de treball per tal d'assolir progressivament aquest nou model organitzatiu, que no deixa també d'implicar un canvi de postures, un canvi de model de treball de tots els seus professionals.

Què volem amb aquest nou model? Volem una desburocratització de les tasques professionals; una coordinació dels serveis i de les interrelacions professionals; evitar les duplicitats, tant de visites com de proves complementàries; simplificar i unificar els sistemes de registre... Tot això ho integrem dintre el que nosaltres o el Servei Català de la Salut anomenem «contracte de serveis».

En el tema d'elecció d'especialistes i centres sanitaris, nosaltres creiem que és normal que un metge general de l'equip d'atenció primària que ha elegit l'usuari pugui orientar –però mai obligar– l'usuari –i no ho fa– sobre quin especialista o quin centre elegir per tal de garantir-li la major eficiència, però sempre respectant –i es fa– les preferències dels usuaris.

Ja per acabar, tenim la sensació des del nostre Grup, o des del Govern, tenim la sensació que vostès darrerament estan fent –com els toca, com el paper legítim que toca com a oposició– una campanya o un pla de, diguem, desacreditació o deteriorament de la salut pública, i, a voltes, després sembla que ens vulguin tirar una pedra o un llaç per ajudar-nos a fer un plantejament seriós. Però la veritat és que, almenys a nosaltres, ens estan creant un gran desgavell, i potser als usuaris també, en el sentit de prioritats, perquè, a voltes, una setmana ens diuen que la prioritat és la reforma de l'atenció primària; l'altra ens diuen que és la resolució de les llistes d'espera; fa poc ens van dir que la prioritat era la despesa farmacèutica; segur que d'aquí a pocs dies ens diran que hem de prioritzar la salut mental. La veritat és que ens preguntem si vostès s'han parat a pensar quin cost econòmic té tota la globalitat d'aquestes prioritzacions, i, com que també sabem... –i és veritat, perquè tenen tècnics que els permeten fer estudis–, potser que ens ajudin, quan ens tirin aquesta pedra, a fer aquests estudis per saber com podem aconseguir sumar totes les...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Palau i Gil

Ja estic acabant, senyor president (*Veus de fons.*)

...com poden assumir –gràcies, senyor Camps–, com podem assumir totes aquestes despeses econòmiques, perquè després li assegurem que prioritzarem tot el que ens diuen, i molt més. De moment continuarem potenciant i afavorint –encara que vostès no ens ho diguin– totes aquelles actuacions que assegurin una atenció sanitària seriosa, de qualitat i equitativa a la població de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, i no havent-hi sigut presentades esmenes, procedirem a la votació d'aquesta Moció. Demano a les senyores diputades i diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

(*Remor de veus.*) Silenci, si us plau!

(*Aplaudiments.*) Silenci!

La Moció ha sigut aprovada per 58 vots a favor, 44 vots en contra i cap abstenció. (*Persisteix la remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari

Passem al següent punt de l'ordre del dia, vint-i-quatrè punt –volen fer el favor de guardar silenci, si us plau?–, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al professorat no universitari. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Tolosana. Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci en l'hemicicle. Si algú té necessitat de comentar alguna cosa, ja sap el camí que ha d'emprendre. (*Rialles.*)

No comenci, no comenci; fins que no hi hagi silenci, no comenci. (*Pausa.*) No comenci, no; ja guardaran silenci, ja. (*Pausa.*) Prego a les senyores diputades i diputats que ocupin els seus escons, i repeteixo que guardin silenci, sobretot aquells que tenen veus molt poderoses.

Comenci, endavant.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, substanciem en aquest moment la Moció subsegüent a la interpellació...

El president

Pari, pari, pari. Mentre no hi hagi silenci, no ens podem entendre. Ho repeteixo: prego a les senyores diputades i diputats que ocupin els seus escons i que guardin silenci. He parat el rellotge, eh?

La Sra. Tolosana i Cidón

Ho repeteixo, gràcies, senyor president...

El president

Esperi, esperi; jo encara sento molts rumors. (*Pausa.*) Endavant, senyora diputada.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Substanciem en aquest moment la Moció subsegüent a la interpellació sobre política relativa al professorat no universitari que el nostre Grup va presentar al darrer plenari. La motivació d'aquesta interpellació era, com així vam expressar, la preocupació que sent el nostre Grup pels costos personals i professionals que té en aquests moment l'exercici de la professionalitat docent. Nosaltres fèiem primer una reflexió sobre un marc social i cultural on el canvi de valors..., que nosaltres enteníem que els valors emergents eren interessants, eren dignes de reconeixement,

i nosaltres els apreciàvem com a positius, però en un moment en què el canvi de valors, en què les distàncies s'apropaven, en què la preeminència dels homes sobre les dones es perdia, en què el Primer i el Tercer Món esdevenien cada vegada amb més contrast entre pobres i rics, i fins i tot dintre de les societats desenvolupades al Quart Món, ens feia atendre amb especial preocupació el perill d'una fractura social. A més a més, en el nostre país i a la resta de l'Estat, en un moment en què s'estan fent canvis estructurals en el sistema educatiu que comporten major tensió per als professionals, entenem que era un moment en què calia aturar-se, impulsar accions de govern per afavorir la tasca docent i donar les millors condicions possibles perquè aquesta tasca docent es fes amb garantia de qualitat i amb garantia de respecte per a les persones que l'exerceixen. Per tant, la Moció subsegüent a aquella interpellació vol recollir aquesta intencionalitat, i jo crec que la podríem agrupar en tres grans apartats.

El primer faria atenció a temes de salut laboral. Utilitzàvem dades mèdiques, de la inspecció mèdica, respecte a les baixes de més de tres dies –ja no tractàvem, perquè no estan comptabilitzades, les baixes de menys de tres dies, però les superiors a aquest període–, i vèiem que els traumatismes i els aspectes lligats a la salut mental, és a dir, a l'estrès laboral, en podríem dir, eren aspectes preeminents dintre de la codificació, de la comptabilització de les baixes laborals. Entenem, per tant, que calia fer atenció a aquesta situació.

I, per tant, nosaltres, en el primer i segon punt de la nostra Moció, parlàvem, primer, d'incloure dins el marc del Pla de formació permanent una proposta formativa, amb caire experimental, per donar la formació necessària al professorat per tal de ser un agent actiu de la seva salut laboral. Entenem que el primer agent de salut laboral ha de ser el mateix professional, sempre que, lògicament, es donin les condicions favorables perquè aquesta prevenció s'exerceixi. I entenem que s'havien d'ampliar i intensificar les accions –que realment ara ja es fan, algunes d'elles– de tractament de l'estrès docent i dels problemes foniàtrics.

També pensàvem que calia introduir elements de correcció del risc de les malalties de l'aparell locomotor per tal d'introduir elements de prevenció, donat que aquest és el primer factor, la primera causa de baixes laborals.

També entenem que l'exercici de la professionalitat docent requereix un reconeixement social i requereix també que aquest reconeixement no sigui un reconeixement retòric, sinó que les condicions dels professionals de l'ensenyament realment siguin òptimes, o les millors possibles per tal que la seva feina tingui condicions personals, socials, laborals, per tal de ser exercida amb les màximes garanties possibles. És a dir, ens estan molt bé les campanyes publicitàries o no, els reconeixements públics de l'important que és fer de mestre o fer de professor, però pensem que això no compensa, no rectifica les situacions d'estrès i de condicions, certament, una mica dures de treball que han hagut de suportar o que estan suportant els professors i professores, els mestres i les mestres de l'ensenyament no universitari en el nostre país.

Per tant, preteníem, en el punt tres, resoldre un punt, si quantitativament potser no molt significatiu, però molt significatiu des del punt de vista de l'obstrucció d'un procés normalitzat de promoció, perquè entenem que també el reconeixement laboral requereix una promoció professional, i aquest punt vol recollir, vol expressar la necessitat de treure, de destapar, aquest embús que s'ha produït en un dels camins de promoció laboral, que és l'accés a la condició de catedràtic dins del cos de professorat de secundària.

La resta de punts feien, sobretot, esment a la necessitat de buscar, d'impulsar, dins del marc legal existent, mesures de condicions laborals millors per als actuals docents –la jubilació anticipada, amb incentivació econòmica. I m'agradaria fer esment exprés d'una qüestió que m'ha estat preguntada: «i per què dieu «els docents de l'etapa d'educació infantil»?». Doncs, en la nostra exposició en la interpellació, un dels arguments, o un dels factors que utilitzaven per descriure les característiques de la situació del professorat no universitari a Catalunya eren les franges d'edat, i vèiem com per qüestions de demografia, per qüestions d'ampliació del sistema i altres que ara no vénen als cas, hi havia una gran concentració en determinades edats, on entenem que en l'educació infantil caldria incentivar les possibilitats de jubilació anticipada, ja que el tracte amb les criatures molt petites requereix no només un benestar i una agilitat mental que ben segur que els nostres professors i professores tenen, sinó també una certa disposició física per atendre les necessitats de criatures en creixement, en evolució, i necessiten aquesta atenció especial.

Com que, a més a més, la nostra proposta no és pas obligatòria sinó que és una oferta d'opcionalitat per a aquells professors o professores que creguin que poden gaudir d'aquesta jubilació, doncs, entenem que això recolliria una certa inquietud en el sector que veu que pot estar exercint de mestre de P3, P4 o P5 fins als seixanta-cinc o setanta anys, i que, potser, intel·lectualment, hi ha totes les capacitats, però segurament físicament hi ha unes certes restriccions que fan, com a mínim, repensar aquesta ubicació o repensar, possiblement, ja que moltes d'aquestes persones exerceixen la seva professió des del disset o divuit anys, la possibilitat d'una jubilació anticipada.

Entenem, també, que la promoció entre els cossos docents –això contemplat en el marc de la LOGSE– de primària a secundària i de secundària a la universitat pot ser un altre al·licient, una altra via d'estímul per a l'exercici professional.

Igualment, per tal de millorar les condicions d'exercici professional docent i la qualitat de l'atenció educativa –ja que entenem que això és inseparable, les bones condicions professionals milloren l'atenció educativa cap a l'alumnat–, proposàvem cinc punts que volien parlar de la reducció de jornada, de l'increment de llicències per estudis retribuïdes, d'estudiar o explorar la fórmula de l'any sabàtic per estudis cada deu anys, les llicències no retribuïdes, ja que pot ser que hi hagi un interès a fer un parèntesi en la vida professional i una reincorporació amb majors ànims i majors perspectives i sense necessitat que hi hagi una retribució reconegu-

da, però això necessita una garantia de reserva de plaça, i naturalment, entenem que aquesta és una proposta que ha de contemplar les necessitats del sistema educatiu.

També pensem que recollim una demanda generalitzada, sobretot dels professors i professores de secundària, que tenen alumnes d'ESO o alumnes de cicles formatius –i tant de bo que els professors de batxillerat entenguessin que ells també necessiten moltes tutories per entendre els seus alumnes, i esperem que això sigui així–, per tant, caldria una reducció de la jornada lectiva per a aquesta atenció tutorial, i també per a la coordinació i gestió dels centres, i nosaltres dèiem que, vista la situació, la conjuntura, caldria prioritzar, si s'escau, el professorat de secundària, no perquè el professorat d'infantil i primària no pugui tenir també aquestes necessitats.

Finalment, el punt 6 i el punt 7 parlaven, demanaven l'impuls de les negociacions amb la Mesa Sectorial d'Ensenyament referides a la situació del professorat interí, i també impulsar la negociació amb els sindicats del sector, en el termini més breu possible, de l'Estatut de la funció pública docent a Catalunya, o de Catalunya, que entenem que és el marc, ara ja urgentment necessari, imprescindible, per poder gestionar l'exercici professional dels funcionaris de l'ensenyament en el nostre país.

Pensem que tant l'exposició de la interpellació com la formulació de la Moció són suficientment raonables i raonades, com per poder aspirar al vot afirmatiu de tots vostès.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentades esmenes per diversos grups. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per exposar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb el cos i el cor encara trasbalsats per una grata sensació, malauradament desconeguda fins ara, però amb la voluntat de reviure-la els cops que faci falta, pujo a defensar l'esmena que el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat a la Moció que, en nom d'Iniciativa - Els Verds, la diputada Carme Tolosana ens ha proposat sobre la política relativa al professorat no universitari.

El nostre Grup, almenys en temes d'ensenyament, i almenys pel que fa referència als grups de l'oposició, amb els quals té una coincidència genèrica, força remarcable, té el costum de no presentar esmenes a les seves mocions, perquè considera que aquest és un tema prou complex, prou complicat i que els diputats i les diputades que ens hi dediquem ja presentem les mocions prou mesurades, com per complicar-lo a base de presentar, a més a més, esmenes, que acaben produint un debat difícil. Hem trencat aquesta voluntat per

un únic fet, que ens sembla més o menys raonat o raonable, que és que, mantenint un absolut acord amb tota la Moció presentada per la diputada senyora Carme Tolosana, i, per tant, amb la voluntat expressa de votar a favor de tots i cadascun dels seus punts, en el punt setè creïem que, coincidint completament amb el que aquesta diputada demanava, que era impulsar la negociació amb els sindicats per tal d'arribar a un estatut de la funció pública docent de Catalunya, el nostre Grup hi podia aportar un petit gra de sorra, que era recordar que el 1992 el nostre Grup va presentar una proposició no de llei que demanava la presentació del projecte de llei de cossos docents de Catalunya, que entre l'Estatut de la funció pública docent i la Llei de cossos docents a Catalunya, hi ha poca diferència, i és només semàntica, i que aquesta Proposició no de llei va ser la primera proposició no de llei que sobre temes d'ensenyament es va aprovar al Grup d'Esquerra Republicana en la quarta legislatura. I aquesta Proposició no de llei, esdevinguda ja resolució, instava el Govern a presentar aquest projecte de llei abans d'acabar la legislatura. La legislatura va acabar, en va venir una altra, que és l'actual, l'actual és a punt d'acabar, i no tenim, ni albirem, ni intuïm, ni flairem cap cosa que s'assembli a un avantprojecte d'esborrany d'una hipotètica llei del tema.

Per tant, creïem que el que havia de fer el Ple avui era recordar al Govern el compromís que tenia o, millor, l'obligació que tenia davant del Parlament de presentar aquesta llei. Realment, si ara fóssim a temps de presentar la Proposició no de llei de l'any 92, ara no li'n diríem «de cossos docents», sinó «de la funció pública docent». I esperem que, si el Govern, a la cinquena legislatura, o la sisena, o a la setena, acaba presentant un projecte, es digui així, però en tot cas, aquest era el motiu de la nostra esmena.

Pel que fa a la resta –hi insisteixo, i per no esgotar el temps–, en absoluta coincidència amb el que planteja Iniciativa per Catalunya - Els Verds –per tant, no cal comentar-ho–, amb una reflexió pel que fa a un dels temes que hem intuït com a més problemàtic, que és el tema dels catedràtics, el nostre Grup ja fa temps que diu –i aquest diputat que els parla ho pot dir, perquè, a més a més, té la condició de catedràtic i abans pertanyia al cos de catedràtics– que és que la reforma educativa fa de dubtosa explicació l'existència de catedràtics i no catedràtics entre el professorat de l'ensenyament secundari. L'existència dels catedràtics tenia raó de ser en un sistema educatiu anterior; en l'actual no l'entenem. I el nostre Grup ja fa temps que creu que no hi hauria d'haver una distinció entre professors de secundària pel que fa a una hipotètica condició de catedràtic o no. I, hi insisteixo, els ho està dient una persona que té aquesta condició, per tant, no es pot mal interpretar de cap de les maneres.

Ara bé, si no tenim llei de cossos docents o de funció pública a Catalunya, i continua existint la condició de catedràtic, el que el nostre Grup no entén és que, si existeix la condició, no s'arbitrin les mesures per arribar-hi. Tot i que, hi insisteixo, creiem que no hauria d'existir, però si existeix, que existeixi amb totes les condicions. I si el Govern vol apostar per la valentia de

5862

suprimir la condició, sap que té el Grup d'Esquerra Republicana per donar-li suport. Ho sabrà. Si no la suprimeix, el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a aquells grups que demanin que, a la condició, s'hi pugui accedir.

I finalment, una postilla a la Moció. Sabem que hi ha transaccions. L'actual Reglament de la cambra ens impedeix, als grups que no transaccionem, conèixer el contingut de les transaccions, però ens obliga, ens obliga a, ara, fer l'explicació pública de per què les votarem a favor o en contra, cosa que no podem fer perquè no les coneixem. El nostre Grup votarà a favor de tot allò que la diputada proposant accepti i no votarà allò que no accepti, perquè no ho podrà fer. Però no volem deixar passar el tema per deixar constància de la incongruència que és haver d'explicar què farem sobre una cosa que no coneixem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, igual que ha dit el senyor Josep Bargalló, nosaltres moltes vegades no hem presentat esmenes a les proposicions sobre temes d'ensenyament, a les mocions sobre temes d'ensenyament d'Iniciativa - Els Verds, perquè val a dir que, en termes generals, hem constatat –no és només una cosa *a priori*– moltes coincidències.

I amb aquestes esmenes, realment, només ens proposem dues coses: afegir-hi un petit matís i complementar-la amb un nou punt. Per què? Perquè, com he dit, hi ha un acord general, també en aquesta, i concretament, estem d'acord amb la importància que ha destacat la senyora Carme Tolosana dels temes de la salut laboral en el col·lectiu de mestres i professors o professores. Estem també d'acord –un altre tema– que cal fer un segon concurs per accedir a la condició de catedràtic a secundària; això sí, pensem que ha de ser junt amb mesures urgents per resoldre la primera convocatòria anul·lada pels tribunals, perquè aquest és un problema greu que ve de lluny, de l'any 91, que ja nosaltres vam advertir, a través d'unes preguntes fetes pel nostre Grup en aquest plenari, que probablement hi havia defectes greus en la convocatòria de l'any 91, i ho vam advertir quan hi havia temps de rectificar, i abans de celebrar-la, com també van advertir-ho sindicats i altres institucions.

No es va fer cas d'aquestes advertències, es va fer en aquelles condicions, la convocatòria; ha estat anul·lada per diverses sentències, parcialment coincidents pels tribunals, i encara que la sentència ara no és ferma, perquè em sembla que hi ha un recurs en el Constitucional, malgrat tot, ara hi ha tres problemes greus que són que els guanyadors de la primera convocatòria tenen aquesta condició de catedràtic a títol precari; en segon lloc, hi ha un perill, que esperem que no es rea-

litzi, de l'efecte dòmino, ja que aquesta condició de catedràtic que ha estat anul·lada, ha estat un mèrit tingut en compte en altres concursos, per exemple de trasllat, i finalment, que també s'ha destacat anteriorment, que no se n'ha fet cap convocatòria des de l'any 91. Amb això potser no coincidim totalment amb el que ha dit el senyor Josep Bargalló, però en el que estem totalment d'acord és que si existeix aquesta condició es trenquen unes expectatives legítimes dels ciutadans en no fer convocatòries aquí, com, en canvi, han fet altres administracions educatives. Bé, esperem doncs que això es solucioni.

Un tercer tema que tocava la Moció de la senyora Carme Tolosana, i també hi estem d'acord, és que cal prendre mesures de promoció professional per a mestres i professors i professores. I finalment també –i en faig només un resum– millorar les condicions de l'exercici professional.

Per tant, si hi ha aquest acord bàsic, què proposen les nostres esmenes? He dit, bàsicament, dues coses: les 1, 2 i 3, destacar que algunes mesures que proposava la Moció d'Iniciativa - Els Verds han d'estar, al nostre entendre, i suposo que també ho estan en la seva intenció, lligades a la formació i lligades també a la millora de la prestació dels serveis; per exemple, les llicències retribuïdes no les concebem com una millora de les condicions de treball –o almenys només–, sinó com una oportunitat de formació, i el mateix diríem de l'any sabàtic, que aquí es demana un estudi –també ho concebríem dintre d'aquest esquema d'una formació i millora de les condicions professionals.

Per tant, aquest és un tema, i sabem, som conscients que el tema del professorat –només hi voldríem fer una al·lusió– mereixeria un tractament més desglossat, més detallat en un altre cas.

L'última esmena, la quarta que presentem, sí que proposa un punt nou, que és: impulsar les negociacions amb la Mesa Sectorial d'Ensenyament en dos punts. El primer, concretar les dotacions necessàries per a la implantació dels nous cicles de formació professional. Ens sembla que aquest és un tema tan important i que és tan evident que potser no cal que justifiqui més aquesta esmena.

El segon tema que demanem que es tracti en aquestes negociacions amb la Mesa Sectorial és l'increment de personal per garantir una adequada atenció als centres d'actuació educativa preferent.

Senyores diputades, senyors diputats, el tractament de la diversitat, i sobretot quan les dificultats s'acumulen en determinats centres –i temo que a la fase que estem, tant demogràfica com de canvis social, com d'implantació del sistema educatiu es pot produir una separació de centres en dues classes, on les dificultats s'acumulin en uns centres– em sembla que aquest és un tema de futur importantíssim.

Dintre d'aquest tema, encara que no sigui l'única solució –segurament hem de tenir imaginació i hem de pensar moltes solucions més, complementàries– una possible solució és la figura que ja existeix dels centres d'actuació educativa preferent. Doncs bé, si aquesta

figura existeix, si aquesta figura pot ser útil ens sembla que cal dotar-los de tots els mitjans necessaris, i aquest és un dels punts que proposem en aquesta esmena.

Esperant que aquests suggeriments, que ja dic que no tenen més ànim que fer una mica d'allusió, encara que sigui tractada en una altra part o un altre dia, al tema de la formació i de poder negociar aquests dos temes tan importants amb la Mesa Sectorial d'Educació, hem presentat aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Jo demanaria acumular el temps d'explicació de les esmenes i de posicionament sobre la Moció.

El president

És que és el seu temps, deu minuts.

El Sr. Francàs i Porti

Jo, que sóc molt de Manresa, quan de petit feia una cosa per segona vegada, el meu pare em deia: «nano, ja hi tornes a ser» i jo, amb perdó per l'expressió, la part de «nano» la traure, però a la senyora Carme Tolosana li diré que ja hi torna a ser; és a dir, tornem a ser en el mateix que va passar fa quinze dies. És a dir, curiosament, coses que el PP ha presentat no fa massa temps i s'han votat en contra, no solament per Iniciativa - Els Verds, sinó també per Esquerra Republicana - no verds, sinó també pel PSC, sinó també per Convergència, i avui es poden aprovar, possiblement es podran aprovar perquè no ho presenta el PP. Insisteixo que no deixa de ser una cosa que a mi em sorprèn, em fa pensar en uns certs dubtes de coherència i, sobretot, el que em porta és a dir: «ja hi tornem a ser». I diré, per exemple, el tema de les tutories, diré, per exemple, el tema de la condició de catedràtics, que és una vella història en què el PP ja porta almenys un any insistint, i també diré el tema de la promoció de docents de secundària a la universitat, que gairebé és textual al que surt a la Moció.

Però, en fi, dic el que vaig dir el dia passat, absolutament el mateix que va passar amb la Moció del senyor Bargalló, que el PP prefereix votar el que li sembla lògic, ho proposi qui ho proposi i, com es veurà després, fins i tot hi ha transaccions amb Iniciativa, que no són pínecs peculiars, sinó simplement que entenem que tenim un punt de raó en un tema i ens posem d'acord, almenys per la part que a mi em toca, sense pensar que el contrari és bo o dolent, entre altres coses perquè considerem que almenys busca el bé, el que ell entén que és bo per a l'ensenyament a Catalunya.

De totes maneres, sí que faré algunes matisacions, que és que m'encanta, o m'alegra, m'emplena de joia, etcètera, etcètera, el fet que avui, per part d'Iniciati-

va - Els Verds, que jo tinc molt associat a les pedres... -i els ho explicaré, perquè pot ser insultant, això-, és a dir, jo entenc que la gran preocupació del Grup d'Iniciativa és el tema que els instituts estiguin bé i ben acabats -i entenc que és un gran tema-, però m'encanta que per primera vegada es «prioritzi» -entre cometes- el que és la personalitat del professor.

Jo sempre he dit -i insisteixo a tornar-ho a dir- que el PP prioritza els professors davant les pedres i prefereix un bon professor en un edifici... en una «caracola», en una tenda de campanya, que no pas un gran institut amb un pobre, pobre o mal ajudat professor. És a dir, insisteixo que nosaltres sempre estarem per prioritzar el professor. Preferim -hi insisteixo una vegada més- el professor a les pedres.

Jo, ahir, en una compareixença del senyor Pujals -no hi havia massa gent; per tant, no em preocupa tornar-ho a repetir- em queixava dels molts diners que, per nosaltres, s'havien esmerçat al Teatre Nacional de Catalunya, més que els molts diners, que eren 8.000 milions, em referia sobretot al diferencial entre els 2.000 pressupostats i els 8.000 gastats, i jo fins i tot deia que era un monument a la insolària... insolidaritat -cada cop m'entrebanco amb la mateixa paraula-, ahir fins i tot vaig arribar a fer una certa broma -bastant macabra, per cert- de dir que em faria feresa pensar en la possibilitat que el Govern col·loqués una oficina de l'Institut Català de Col·locació a les portes del Teatre Nacional de Catalunya, perquè possiblement un parat de llarga durada, quan veiés els anys en què es va fer aquell edifici i la seva situació personal, es podria posar nerviós. Jo me n'hi poso, de nerviós.

Però, és clar, és que estàvem parlant de 8.000 milions i avui estem parlant que portem, en edificis, gastats 82.500 milions de pessetes. Que consti, Grup de la majoria, que no em sembla malament que s'hagin de gastar 82.500 milions de pessetes; el que em sembla malament és que es gastin 82.500 milions de pessetes en edificis i no hi hagi diners per a una hora més de tutoria, no hi hagi diners per a tres hores més de coordinació, no hi hagi diners per a dues hores més de gestió, no hi hagi diners per desdoblar grups...; per exemple, per posar-los un cas concret, que no hi hagi diners perquè el Mapa escolar aprovat, de Catalunya, per a la formació, per als estudis nocturns, doni cinquanta-nou unitats i, en canvi, la repuesta del Departament d'aquest any només es redueixi un 23,8%. Això no ho entenc. És a dir, no entenc que hi hagi diners per a pedres i no hi hagi diners per al nocturn, no ho entenc.

Però, és clar, amb això a mi m'encantaria -entre cometes- «cascar» la majoria, però és que he de «cascar» la majoria i el migpensionista, perquè, curiosament la Llei que ens està portant aquest desgavell és una llei aprovada per tots els grups d'aquí menys per mi, que al mateix temps -perdó, Esquerra Republicana tampoc, potser no hi va tenir opció, no ho sé-, però tots els que hi van tenir opció la van votar i, és clar, exigeixen que el Govern gastí el màxim nombre de diners en les pedres i a última hora demanen diners per als professors. És incompatible.

O sigui, jo entenc que no li puc demanar al Govern –hi insisteixo, des de la postura honesta del senyor que no va votar aquesta Llei i que no la votaria mai–, no puc demanar màxims diners per a les pedres, màxims diners per als professors. Llavors, a mi m'agradaria que algú fes un exercici de coherència, entenent que si es demanen pedres no hi poden haver professors, i que és més trist que la tutoria s'hagi de fer suposo que per Internet –que segons la resposta del president de Catalunya és el que tenim més bé en aquest país–, i no es pugui fer directament, perquè als instituts els professionals de l'educació secundària no tinguin hores.

Passaré, sense més discussions, a explicar-los les esmenes, perquè en el fons estic intentant posicionar-me en una sèrie d'esmenes, que com vaig dir fa quinze dies, torno a entendre que són bastant «apanyadetes».

Les primeres dues esmenes són simplement per donar un contingut més tècnic o menys feixuc a les propostes d'Iniciativa - Els Verds, que entenc que en general tota la Moció és bastant assenyada, i els agraeixo que hagin dedicat temps a aprofundir en aquesta qüestió, que em sembla important. Però sí que els faria una matisació: quan es parla d'estrès..., és a dir, és evident que el professor de secundària té estrès, i és evident que el professor de primària té estrès, però no es pensin que té estrès simplement, no ho sé, perquè al 1998 li toca; té estrès perquè la Llei, la LOGSE aplicada a Catalunya provoca estrès als ensenyaments de secundària, i fins que no arreglem això hi haurà estrès. És a dir, mentre a l'aula hi hagi el batibull de gent que hi ha ara hi haurà estrès.

Jo estic d'acord a proporcionar mesures perquè el professor que tingui estrès pugui sortir ben parat, hi estic absolutament d'acord, però no s'arreglarà, hi insisteixo, fins –i perdó, senyora Tolosana– que hi hagi itineraris, hi hagi grups homogenis, que desapareguin els crèdits trimestrals d'invençió nefasta catalana, i un ampli etcètera que en totes les mocions del PP ja he anat insistint.

No traurem l'estrès, perquè el professor té estrès no perquè sigui vell, no perquè sigui jove, no perquè sigui català, no perquè sigui xinès, sinó perquè dintre de classe no hi ha qui ho aguant. A veure si se n'assabenta algú, que l'estrès al món professional és aquest, no és un altre, però, en fi, estic d'acord que aquesta patologia s'ha de tenir en compte a l'hora de treballar amb els professionals de l'ensenyament.

En l'esmena 4, penso que és molt important quan es parla d'impulsar dins el marc normatiu de la LOGSE, i jo faig tres esmenes que em sembla que són clau. Primera, és a dir, és evident que en la LOGSE hi ha un mecanisme previst de jubilació, però és evident que el període que dona de jubilació anticipada possiblement és curt, i per tant jo demanava que s'allargués el període, però posa aquí «en col·lectius ara exclosos», i parlaré exactament de quin és el col·lectiu ara exclòs.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha una sèrie de professorat que, en l'argot científic, pedagògic, se'n diu professional AIS –no és AIDS, que seria sida, sinó AIS–, que són aquells professors que

estaven abans a les antigues universitats laborals i als centres de formació professional de l'antiga organització sindical –és una taca en la seva història, però no tenen per què pagar-la ara–, que quan van ser assimilats i incorporats al Ministeri, i després a la Generalitat, es van trobar que, curiosament, no van entrar en el règim de classes passives, i llavors totes les negociacions que la LOGSE preveu per jubilacions anticipades i amb el màxim sou, que és el 100%, per a la gent que està en classes passives, a aquests senyors no els afecta.

Jo entenc que això és injust. També entenc que la Generalitat no hi pot fer res, perquè això és una nomenclatura, és una qüestió estatal, però entenc que pot ser avui, per recolzar aquests professionals, que el Parlament de Catalunya es posicioni dient que demanarà que s'estableixin els mecanismes oportuns –ho haurà de fer el Govern– perquè aquests professionals també hi entrin igual que els altres companys d'aula, que simplement no tenen la desgràcia de no haver sigut inclosos a les classes passives.

Després parlàvem de la reserva de places previstes per als cossos de primària i secundària, i sobretot per als convenis dels professors de secundària i la universitat.

L'esmena número 5..., el PP li esmena la plana, senyora Carme Tolosana, perquè a la seva esmena queda una mica confús el que és possible fer des de Catalunya i el que no és possible fer, i en qüestions de funcionaris, Catalunya, desgraciadament o no desgraciadament, no té capacitat normativa, i per tant el que fem aquí és separar el que és estudiar mecanismes i, per tant, proposar-ho al Govern, i el que és possibilitat, que entenc que és perfectament lògic i que s'ha de fer des de Catalunya. Amb un matís, que em sembla que és molt important: a la Moció que ens presenten es diu, en el fons, que per a tutories, per a gestió i per a coordinació de centres falten hores. Jo estic absolutament d'acord que per a tutories, per a coordinació i per a gestió falten hores; però penso que no falten les mateixes hores. I, per tant, el PP va intentar que quedés clar que per a tutories és absolutament urgent, i contradictori amb la Llei. És a dir, és absurd –jo ho he demanat ja quatre cops, i hi insistiré– que una llei que pretén tractar la diversitat el que faci és donar als professors, per ser tutors, zero o una hora, amb presència d'alumnes, que no té cap sentit. És a dir, no té cap sentit acceptar tractar la diversitat i no donar-li els mitjans al professor perquè la tracti. I per això entenem que la tutoria és prioritària i, en canvi, la coordinació i la gestió dels centres, amb tanta pedra, potser no es pot fer i almenys no és tan prioritari.

Llavors, les esmenes nostres anaven en el sentit de dir: les tutories, ja, i la coordinació i la gestió de centres que siguin proporcional al nombre d'aules i que no hagi de ser una cosa immediata, perquè entenem que si el Govern no té pressupostos, doncs potser resulta que ha d'enfocar el curs que ve amb una dotació nova, i no se li pot demanar ara, hi insisteixo, que a més a més dels 82.500 milions ja esmerçats tristament, no pugui esmerçar-ne per a aquestes qüestions.

Entenc que les nostres propostes eren bastant de sentit comú i que, hi insisteixo, intentaven esbrinar el que és

competència estatal del que no ho és, i, per exemple, a l'Estatut de la funció pública de Catalunya, desgraciadament, és impossible, si no hi ha un estatut estatal. I, per tant, nosaltres no podem donar recolzament a aquest punt perquè entenem que sí és important i, a més a més, s'està negociant ja l'estatut estatal; el que valdria la pena és que el Govern de Catalunya insistís davant el Govern de Madrid, per a la qual cosa ens facilitem com a intermediaris si és que es necessita perquè aquestes coses es resolguin i, evidentment, el més important, hi insisteixo, a Catalunya és que el professor de secundària, primària i el que faci falta, se senti motivat, se senti content i sobretot se senti ben vist, recolzat pel Departament d'Ensenyament i pel Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per presentar les esmenes del nostre Grup a aquesta Moció i alhora, si m'ho permet, per posicionar-nos enfront de tots els punts de la Moció.

Aquesta Moció té set punts i se'n podrien fer, amb ells, tal com ha dit la senyora Tolosana en la seva presentació, se'n podrien fer blocs: un primer bloc, que són els dos primers punts, que fan referència a la salut mental dels docents. En aquests dos punts el nostre Grup no hi ha presentat esmenes, perquè ens sembla que són molt positius, i començaré, senyora Tolosana, per dir-li que el nostre Grup votarà favorablement a tots dos punts, i els explicaré per què. El primer punt insta el Consell Executiu a ampliar o iniciar la proposta formativa amb caire experimental per al proper curs per tal que els docents siguin agents actius de prevenció i millora de la seva salut. Vostè ha dit molt bé que la primera persona interessada en la seva salut és un mateix, i el mestre ha de ser conscient de les problemàtiques que la seva professió li porta quant a la seva salut. De totes maneres, tenim coneixement, i em sembla que vostè potser també, que el Departament d'Ensenyament, mitjançant el seu Servei de Prevenció i Salut Laboral, ha projectat ja per al proper curs 98-99 tres programes concrets de caràcter pilot destinats a prevenir patologies que puguin afectar mestres i professors, tot el personal docent. Aquests programes són –i em sembla que en sentir-ne parlar veurà com donen resposta a aquest primer punt de la seva Moció–: Programa de prevenció de patologies musculoesquelètiques del docent; aquestes patologies constitueixen la primera causa de baixa temporal que afecta el personal docent i aquest programa pilot busca principalment formar els docents en el coneixement de les patologies musculoesquelètiques, facilitar-los recursos per fer-los front, promoure conductes preventives i millorar globalment el seu estat de salut.

El segon programa és un programa de control de l'estrès en el professorat, que està adreçat bàsicament a donar a les persones els recursos i fornir-les de les ha-

bilitats per tal que redueixin els casos d'estrès personal.

I el tercer programa és una prevenció i tractament de la patologia laríngia crònica del docent, molt normal, i va destinat a reduir la incidència de les afeccions de laringe que afecten el personal docent. Amb aquesta finalitat el Departament d'Ensenyament impulsa un conveni de col·laboració amb l'Escola de Patologia del Llençatge de l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau. Escoltant, doncs, aquests programes, que a més a més, també hi ha el Pla de formació permanent que contempla com una de les temàtiques prioritàries per al curs que ve, en el bloc de programes per a la millora de la pràctica docent, cinc eixos, que són: foniatria i educació de la veu, el primer; el segon, prevenció de malalties posturals; el tercer, prevenció dels conflictes, estils de vida saludables; el quart, la salut mental, recursos per afavorir l'autoestima, i el cinquè, prevenció de riscos laborals. Només escoltant això, aquesta sintonia de la proposta de la Moció amb aquests projectes, ja és la raó per tal de donar el nostre vot positiu.

El segon punt de la Moció, també dins de l'apartat de salut laboral, en destaca les malalties de l'aparell locomotor, i realment aquestes són molt importants, no en va cal tenir present que l'últim curs baremat, que és el 96-97, aproximadament un 30% dels dies de baixa del personal docent van ser precisament ocasionats per malalties o afeccions de l'aparell locomotor, i constitueix també aquest la principal causa de baixa temporal que afecta mestres i professors.

Aquestes patologies també representen el primer motiu de sol·licitud de llicència per malaltia dels docents; conseqüentment amb això, s'ha dissenyat un programa pilot de prevenció de patologies musculoesquelètiques del docent, per al proper curs i amb caire experimental, destinat a introduir línies educatives i preventives que mitiguin progressivament els efectes d'aquestes patologies. I a més a més –i això hauria pogut ser un tercer punt dins d'aquest apartat de la salut laboral– també hi ha contemplat, tant els programes de prevenció i salut laboral com el Pla de formació permanent, com el Programa de prevenció de patologies, complementar-los després amb un seguiment i amb unes propostes d'avaluació, d'avaluació per mirar quins són els beneficis obtinguts amb la reducció de les patologies i que o bé es poguessin continuar, o bé es poguessin modificar, o bé se'ls donessin uns altres enfocaments per tal de millorar, en resum, la salut laboral dels docents, que és el que es preveu.

Reitero el nostre vot favorable tant si accepta com si no les dues esmenes presentades pel Grup Popular, que a nosaltres ens sembla que amplien, complementen i concreten alguns detalls també prou interessants en aquest apartat.

Amb referència al tercer punt de la Moció, miri, al nostre parer, no veiem viable la proposta del text que ens presenta, ja que creiem que, mentre no es resolguin finalment tots els conflictes jurídics sorgits en relació amb la convocatòria de concurs de mèrits de 25 de novembre del 91, no podria fer-se una nova convocatòria. Aquesta situació processal que motiva el nostre recel és molt enredada. Jo, esquemàticament, diria que hi ha

cinc punts o cinc fases. Primer, la convocatòria en qüestió, que va ser objecte de cinc recursos contenciosos administratius presentats per persones físiques o jurídiques. Segon, tots cinc tenen sentència però cap de ferma, encara, i són en sentits diversos: des de l'anul·lació de la convocatòria, anul·lació parcial de determinades bases o, merament, el dret individual d'un recurrent a presentar-se a una eventual nova convocatòria. Tercer, totes les sentències han estat recorregudes davant instàncies superiors per part de l'Administració, de cassació o empara; en alguns casos també han exercit aquest dret no només l'Administració, sinó persones beneficiades per la resolució impugnada. I cinquè, hi ha recursos de súplica, emissió d'interlocutòries de suspensió d'execució. En definitiva, un panorama molt complicat, i creiem que com a mínim per prudència és necessari mantenir-se a l'expectativa i no convocar cap nou procés fins al pronunciament final del poder judicial. Per aquest motiu li demanaria a la senyora diputada si volgués contemplar la possibilitat de retirar aquest tercer punt de la Moció, atenent la no possible interferència en una tramitació judicial.

Passem al quart punt, que contempla mesures a impulsar dins el marc de la LOGSE. En aquest punt nosaltres hem presentat la nostra primera esmena, que és una esmena de supressió de l'apartat primer. Per què l'hem presentada? Doncs, perquè ens demana una jubilació anticipada i, tot i que vull recordar-li que s'està aplicant la disposició transitòria primera de la LOPEGC, de la Llei de participació, avaluació i govern dels centres, en el sentit que diu, que disposa que durant el període d'implantació amb caràcter general dels ensenyaments previstos per la LOGSE podran optar a un règim de jubilació voluntària en els termes i condicions que s'estableixin en la citada disposició uns mestres, uns docents que tinguin una sèrie de condicions com són –si no ho recordo malament– tenir seixanta anys d'edat complerts, estar en actiu el dia 1 de gener de l'any 90 i continuar-ho estant ara, que tinguin acreditats quinze anys de servei; però a part d'això, que és una previsió mentre s'apliqui la LOGSE, aquesta regulació i legislació que ens demana de jubilació no és competència de la Generalitat perquè forma part d'una normativa bàsica que competeix a l'Estat. Quant al segon apartat del punt, la promoció de cossos docents, ens sembla bé i factible la realització de convocatòries que ho permetin, de primària a secundària, perquè les condicions generades amb l'entrada en vigor de la LOGSE hi són propícies, i de secundària a la universitat perquè ho preveuen tant l'article 39 de la Llei de reforma universitària com el punt 8 de l'Acord sobre plantilles docents del 21 de desembre del 95. Demanant-li que accepti la nostra esmena, votariem favorablement el punt quart. I, en aquest sentit, té coneixement el nostre Grup d'una possible transacció que ens sembla que també donaria sortida al nostre vot favorable.

Al punt 5 li hem presentat la nostra segona esmena, la de modificació. Jo ara li explicaria per què ens l'ha fet presentar, que és perquè, per un costat, hi havia uns punts, com el 5.1, que ens semblava que la suprimíem perquè ens semblava que eren temes que corresponien al Ministeri d'Educació. En canvi, n'hi havia d'altres que ens sembla només que calia matisar-los, com és

preveure quin seria el cost econòmic que representaria l'aplicació d'un increment de les llicències per estudis, que és el punt 5.2. I en el tercer apartat de la nostra esmena, atenent que per al curs 98-99 i en compliment de l'acord sobre plantilles docents abans esmentat tots els centres que imparteixen ESO incrementaran en una hora més de la que ja preveu el currículum la tutoria de cada grup d'ESO –i estic d'acord amb el senyor Francàs que potser en farien falta tres, però val més dues que no pas una, eh?– ens sembla que aquesta hora més dóna ja...

El vicepresident segon

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Bé, finalment, tant el punt 6 com el punt 7 de la Moció rebran el nostre vot negatiu, perquè allò que fa referència a l'equiparació de drets de personal, que és el tema del punt 6, és matèria considerada bàsica i la Constitució espanyola es reserva per a l'Estat aquestes competències. I semblantment el punt 7, en què ens parla de l'Estatut de la funció pública docent; en aquests moments suposo que vostè coneix que està en fase d'estudi i debat l'Avantprojecte de llei reguladora de l'estatut bàsic de la funció pública en el qual preveu que correspon «al Gobierno proponer a las Cortes les bases de un régimen estatutario de los funcionarios».

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Sanabra i Villarroya

Resumint, senyor president, i de cara a la possible ordenació de les votacions, en nostre vot serà favorable als punts 1 i 2; per al punt 3 estem a l'atenció de les explicacions o remarques que ens vulgui fer la senyora diputada; en els punts 4 i 5, en aquestes possibles transaccions, també hi estaríem d'acord, i votarem negativament els punts 6 i 7 de la Moció.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup Mixt, el grup que no ha presentat esmenes, el diputat senyor Xavier Bosch, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Reiterats estudis referits a l'impacte que té l'estrès en bona part de la població docent, així com d'altres malalties professionals, com poden ser els problemes foniàtrics, han estat sovint motiu d'alarma pel que fa a la seva incidència i a les seves conseqüències en l'engranatge del sistema educatiu. És en aquest sentit que considerem del tot necessari que des del Govern, i més en concret des del Departament d'Ensenyament, s'arbitrin aquelles mesures preventives i correctores que ajudin el professorat que

pateixi dificultats psíquiques o físiques que li impedeixin rendir en condicions òptimes. No podem obviar que la tasca docent és una tasca amb una especial connotació afectiva i de relació, que requereix també, en profit de l'usuari, una plenitud mental i física. I les causes hem de dir que són més complexes que el fet de l'existència d'una llei com la LOGSE, tal com denunciava el senyor Francàs fa uns moments.

Aquest tema, el de les malalties docents, és un dels fils conductors de la Moció que presenta la diputada senyora Carme Tolosana que, per descomptat, mereix el nostre suport.

Hi ha també un altre aspecte que volem ressaltar: el que fa referència a les condicions laborals del professorat funcionari, de carrera o no, inclòs, per tant, també el professorat interí, i més en concret la importància d'alguna de les demandes que hi ha reflectides que, a més de resoldre vells problemes del professorat, estan en sintonia amb articular mesures que afavoreixin el repartiment del treball: facilitar la concessió de llicències no retribuïdes; permetre de manera generalitzada la reducció de la jornada laboral amb la reducció pertinent de les retribucions o d'altres iniciatives similars de comú acord amb les persones interessades i sens perjudici del sistema educatiu. No tindrien un cost afegit per al Departament i resoldrien no només situacions individuals, sinó també una major oferta laboral.

És obvi que cal, una vegada per totes, que Catalunya tingui un estatut de la funció pública docent; pensem que ja n'hi ha prou de continuar amb el referent estatal; la realitat educativa, també pel que fa al professorat, no és la mateixa a Vic que a Talavera de la Reina. Ja portem massa anys de competències plenes pel que fa a l'educació perquè encara tinguem por de trencar amb el referent espanyol i amb aquelles lleis marc que encotillen continuadament.

Per tots aquests motius i en aquest sentit, doncs, votarem a favor de la Moció presentada i previsiblement també del text transaccionat si finalment va en la mateixa línia de la Moció, cosa que creiem que serà d'aquesta manera.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'allau –i en el sentit més positiu– d'esmenes que ha rebut la nostra Moció ens fa demanar una llicència a l'hora de posicionar-nos: no fer-ho tant per blocs referits al Grup Parlamentari que ho ha proposat, sinó amb referència al punt que estem tractant de la Moció.

Per tant, començaré per la primera part de la nostra Moció, els punts 1, 2 i 3, que, en aquest cas sí, totes elles són esmenes presentades pel Grup Popular; que les dues primeres les acceptem, perquè entenem que detallen un aspecte i que, per tant, il·lustren o fan millor el que és la nostra esmena, i en el punt número 3 accep-

tem o hem aconseguit una transacció que dóna sortida a les aspiracions –entendem– sense entrar en especials dificultats, perquè és cert que el marc legal, pel que fa al concurs de mèrits per a l'adquisició de la condició de catedràtic dins del cos de professors de secundària, és molt complex.

El que sí que m'agradaria assenyalar és que ningú, ningú d'aquesta cambra té el patrimoni de la defensa o de la petició de l'esclariment d'aquesta situació conflictiva, i em sembla realment poc oportú. M'han entrat ganes de dir que accepto les esmenes, malgrat la intervenció del senyor Francàs. Em sembla molt poc oportú atribuir-se de ser el capdavanter de res en aquest tema. Vaig demanar i em vaig fer un dossier sobre el tema dels catedràtics i em sembla que el primer del rànking és Esquerra Republicana, que és el que més hi ha intervingut, però tots els grups han fet preguntes, han presentat proposicions no de llei, mocions, punts de mocions, etcètera, i és lògic, perquè és un tema que preocupa. Per tant, problema de tothom, tothom ha intentat donar-li una resposta.

Pel que fa al punt número 4 de la Moció, aquí hi ha una esmena de supressió de Convergència i Unió que no acceptem i hi ha una esmena de modificació del Grup Popular que hem transaccionat i passarem a la Mesa el resultat d'aquesta transacció, que ve a ser una mica el que proposa el Grup Popular basant-se en la nostra Moció, però afegint, sobretot, «l'atenció als docents d'etapa d'educació infantil», perquè els docents no universitaris no són només els professors de secundària de determinats instituts antics, de batxillerat i de determinades comarques properes a Barcelona, sinó que l'educació infantil, l'educació primària, els professors d'FP, les comarques allunyades de l'àrea metropolitana també és professorat no universitari. Entenem que l'esmena del Grup Popular millora la nostra proposta i, per tant, l'acceptem, i hem transaccionat un text que jo crec que recull aquestes aspiracions.

Pel que fa al punt 5, aquí és una mena de maremàgnum d'esmenes, que hem tingut unes certes dificultats a ordenar, però jo penso que finalment hem aconseguit una transacció entre els grups que presentaven esmenes, el Grup Popular, el Grup de Convergència i, naturalment, el proponent de la Moció, que és el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Amb el Grup Socialista hem fet un acord, que era traslladar el que era una de les esmenes com a un punt independent per donar una certa ordenació i clarificació al text, i per tant la seva esmena número 3, que parlava de l'increment de les activitats de formació permanent, passa a ser una transacció que té un punt independent. Passarem a la Mesa quin és el resultat d'aquesta transacció, que també pensem que és digne de recollir el vot de tots vostès.

Finalment, amb la inclusió d'aquest nou punt 6 que recull l'esmena del Grup Socialista, el 6 de la Moció passa a ser punt número 7. Com a punt número 8 entraria l'esmena d'addició del Grup Socialista, que parla d'«impulsar les negociacions amb la mesa sectorial d'ensenyament pel que fa a la implantació dels nous cicles de formació professional i a centres de secundària qualificats com d'atenció educativa preferent», i llavors acceptem l'esmena d'Esquerra Republicana, abso-

5868

lutament pertinent i oportuna, perquè a més a més només fa que recordar quelcom que ja havia d'estar realitzat, que és la d'«impulsar en el termini més breu possible el compliment de la Resolució 53/IV del Parlament, que instava el Govern a presentar el projecte de llei de cossos docents de Catalunya, després d'una negociació prèvia amb els sindicats del sector». Entenem que el fet que hi hagi un marc estatal no impedeix iniciar les negociacions. En el marc estatal aquestes negociacions es poden considerar closes, el projecte no ha entrat encara –això és cert– a les Corts, però entenem que no hi ha cap impediment, cap impediment, si no és la manca de voluntat política per iniciar les negociacions a Catalunya sobre un tema tan fonamental com és aquest.

També una puntualització, perquè podria aclarir una certa confusió que podria generar alguna de les intervencions que m'han precedit respecte a la Moció, i faig això a tall d'aclariment, i és que l'estrès –com molt bé ha dit el senyor Xavier Bosch–, l'estrès docent no el produeix la LOGSE. Els canvis el poden incrementar, però hi ha estudis molt consistents i molt importants de la Universitat de Màlaga i de la Universitat de Saragossa referits al que se'n diu «el malestar docent», que fan estudis exhaustius, i són –entre cinc i deu anys enrere– sobre l'estrès que produeix la tensió educativa i sobretot en determinats contextos socials i culturals especialment conflictius. Per tant, aquí parlem d'ara i aquest moment, i allò que succeeix ara i aquest moment a Catalunya, en el nostre país, però això no vol dir que sigui exclusiu d'aquí, que sigui exclusiu per l'aplicació d'una determinada llei, sinó que tot plegat dona les característiques que dona i mereix, com jo crec, l'aportació de tots els grups, que agraïm moltíssim, mereix l'atenció de totes les forces polítiques, en definitiva l'atenció social respecte a l'exercici de la professionalitat docent per fer-ho en les millors condicions possibles.

Per tant, una vegada més, acceptant les esmenes amb aquestes condicions, demano el vot favorable de tota la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Aquí hi ha les transaccionals? (*Pausa.*) Em permet un moment, o si vol dir les notes, per veure si he pres bé les notes de la seva intervenció... Em permet un moment? (*El Sr. Francàs i Porti demana per parlar.*)

El senyor Francàs em demana un aclariment? (*Pausa.*) Per contradiccions?

El Sr. Francàs i Porti

Més que contradiccions, pel to, diria que és per un aclariment.

El president

Per un aclariment, mig minut.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, a veure, jo quan era examinador, sobretot a la universitat, era conscient que el que examinava no és el que sabia l'alumne, sinó el que em posava al paper de l'examen. És a dir, el PP no jutja intencions, jutja votacions. Llavors, jo entenc que no hi ha res que sigui patrimoni de ningú, i els catedràtics no són patrimoni del PP, en absolut, però el que està clar és que quan el PP va proposar això s'hi va votar en contra. Llavors, jo l'únic sentiment que he intentat manifestar és –entre cometes, el que vulgui– el de dir: «M'ho han votat en contra; ara possiblement sortirà», però no jutjo la preocupació de la senyora Carme Tolosana i de la resta de grups de la cambra per la condició de catedràtic, que em sembla que és totalment noble, lloable i encantador que s'hi sumin.

De totes maneres, sí que el que m'agradaria precisar, perquè em sembla que és important..., la transacció a què hem arribat és una mica «fluixeta», entre cometes, i explicaré per què...

El president

No entri en altra cosa que la contradicció.

El Sr. Francàs i Porti

Era un aclariment. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. A veure, senyora Tolosana, com que hi ha... No, deixi'm-ho dir a mi, a veure si la interpreto bé.

La Sra. Tolosana i Cidón

Digui, digui.

El president

Vostè ha dit que acceptava dues esmenes del Grup Popular als punts 1 i 2 de la Moció. És correcte?

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, senyor.

El president

Segon, que hi havia també una altra transaccional al punt 3, també del Partit Popular, que l'acceptava.

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, senyor; sí, president.

El president

Que no acceptava l'esmena de supressió del punt 4, de Convergència.

La Sra. Tolosana i Cidón

Exactament.

El president

I que acceptava una esmena transaccional del PP en aquest mateix punt.

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, senyor.

El president

D'acord. Que el punt cinquè quedava substituït tot ell per una transaccional feta amb el Grup Popular, el Grup de Convergència i el Grup d'Iniciativa. Que s'incorporava un punt transaccional amb el Grup Socialista, que passava a ser el punt 6... (*Remor de veus.*) Perdó, que el punt 6 passava a ser el punt 7, el punt 8 era una addicional socialista i el punt 7 era substituït..., passava a ser el punt 9 i era substituït per l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya. És així?

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, senyor president.

El president

És un bon centpeus, però tractarem d'organitzar la votació, ara.

El secretari primer de la Mesa procedirà a la lectura de les esmenes transaccionals per al coneixement de tot el Ple.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. La primera transacció, que afecta l'esmena número 3, del Grup Popular, diria en substitució d'això, tal com desitja la senyora Tolosana: «Iniciar les negociacions oportunes per tal de realitzar noves convocatòries ordinàries d'accés a la condició de catedràtic, atesa la perllongació dels processos judicials pendants.»

El text que la senyora Tolosana desitja que sigui posat a votació en substitució del text de modificació que proposava el Grup Popular en relació al punt quart diria així: «4. Impulsar dins el marc normatiu de la LOGSE: 4.1. Mecanismes per allargar el període vigent de jubilació anticipada amb incentivació econòmica, incloent-hi els col·lectius ara exclosos i amb especial atenció als docents de l'etapa d'educació infantil. 4.2. La reserva de places previstes per facilitar la promoció entre cossos docents de primària a secundària; i 4.3. Els convenis amb les universitats per facilitar la incorporació als departaments universitaris dels professors de secundària.»

Quant a la transacció consistent a fer un nou punt sisè, que desitja la senyora Tolosana que sigui posada a votació, diu així –bé, comença per variar el cinquè, no?–: «5. Per tal de millorar les condicions de l'exercici professional docent i la qualitat de l'atenció educativa, possibilitar, un cop estudiada, la seva viabilitat: 5.1. La reducció de jornada, a petició del professorat amb reducció proporcional de retribucions i sense que afecti la jubilació. 5.2. L'increment de les llicències per estudi retribuïdes. 5.3. Les fórmules de l'any sabàtic per estu-

dis. 5.4. Les llicències no retribuïdes fins a un any màxim, amb reserva de plaça i amb la periodicitat que permeti les necessitats del sistema. 5.5. L'increment en una hora més del temps per tutoria per a tots els centres que imparteixen ESO, per tal de disposar de dues hores per desenvolupar el pla d'acció tutorial. 5.6. La substitució, progressiva i opcional per al professorat, d'hores de classe per a tasques complementàries i de suport a la docència a partir d'uns determinats anys de docència i en els darrers anys de vida activa. 5.7. La modificació dels trams d'adjudicació d'hores per a la coordinació, en el sentit de reduir el nombre de grups mínims per accedir al segon tram. I 5.8. La reducció de la jornada lectiva per a gestió, de manera proporcional al nombre de grups del centre.»

I el punt 6 diria: «L'increment de les activitats de formació de professorat lligades als projectes educatius i curriculars de centre en el marc del pla de formació.»

El president

Segueixi. Falta l'addició del punt 8, segons ha dit la senyora Carme Tolosana. (*Remor de veus.*) Ah, no és cap transacció, és una addició. D'acord. I l'esmena d'Esquerra Republicana seria el punt 9. D'acord.

Queden clars els continguts de la votació d'aquesta Moció? Hi ha alguna petició de votació separada d'algun punt?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Demanàriem votació separada, dues votacions. Per una banda, els punts 1, 2, 3, 4 i 5, i per una altra banda els números 6, 7 i 8... I 9. Perdó, senyor president.

El president

Alguna petició més de votació separada? (*Pausa.*) Cap petició més de votació separada. Doncs, ho farem tal com acaba de ser demanat.

Votarem primer, amb totes les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals incorporades, votarem primer els punts 1, 2, 3, 4 i 5, i després els 6, 7, 8 i 9.

Preparats per a la votació? Iniciem la votació dels punts 1, 2, 3, 4 i 5.

S'inicia la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

I votarem seguidament els punts 6, 7, 8 i 9.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 46 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya

Passem al darrer punt del Ple d'avui, el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, és a dir, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general per a combatre els maltractaments a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Nadal.

(Remor de veus. Aplaudiments.)

Volen fer el favor de guardar silenci? O si no, suspenc la sessió.

Endavant, senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Guardin silenci, si us plau, perquè la senyora diputada ens pugui adreçar la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Popular va substanciar la interpellació que ha motivat aquesta Moció, com vaig dir en el moment de la seva substanciació, perquè, després de la compareixença de les responsables de l'Institut Català de la Dona davant la Comissió del Procés d'Equiparació, tot ens feia preveure que no comptaríem a Catalunya amb un veritable pla integral de lluita contra els maltractaments. I això ho hem de centrar..., hem de tenir en compte que això passa després de divuit anys en els quals Convergència i Unió ha tingut responsabilitats de Govern a Catalunya.

Un cop substanciada la interpellació, i davant les respostes que ens va lliurar l'honorable conseller de la Presidència, ja vàrem anunciar que el Grup Popular presentaria, amb la Moció que avui veiem, un pla d'acció, que és el que ara defenso. Un pla que té com a objectiu completar, o més aviat es podria dir suplir les carències de les quatre mesures que amb l'objectiu de prevenir i eliminar la violència contra les dones es contenen en el tercer Pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones del Govern de la Generalitat. El que pretenem és comptar ja, d'una vegada, definitivament, a Catalunya amb un conjunt d'actuacions que suposin l'execució –hi insisteixo– d'un pla de lluita contra els maltractaments enquadrat dins el marc general per assolir la igualtat. *(Remor de veus.)*

El president

Prego que guardin silenci.

La Sra. Nadal i Aymerich

Defensaré ara, molt breument, les mesures que el Grup Popular ha integrat en aquest pla, en aquest primer gran bloc del pla que ara presento.

En l'apartat *a* es contenen set mesures concretes dirigides a la prevenció, a la difusió i a la sensibilització. Dins d'aquest, un primer conjunt de mesures afecten el món educatiu. Es tracta de difondre entre els col·lectius d'alumnes materials dirigits a la coeducació per tal que es rebutgi la violència contra les dones.

Un segon grup de mesures estan dirigides als mitjans de comunicació i a les empreses de publicitat, per tal d'evitar la transmissió de continguts sexistes o violents, i també d'esperonar el rebuig social espontani contra la violència de gènere, així com mesures per facilitar la col·laboració dels ciutadans per tal que denunciïn les situacions d'agressions de dones de què són coneixedors. En aquest sentit els recomano que vegin l'acudit que va aparèixer ahir en el diari *El Periódico*, que il·lustra a bastament la necessitat de tirar endavant aquest conjunt de mesures que proposa el Grup Popular.

Dintre del segon gran bloc, és a dir, en l'apartat *b*, es contenen sis mesures concretes dirigides a l'educació i formació, que abasten des que tots els *currícula* escolars continguin conceptes transversals d'educació per la igualtat d'oportunitats entre sexes i d'educació per la pau; també que aquesta matèria que he esmentat s'inclogui en els programes d'educació d'adults, ja que són moltes vegades les dones grans aquelles que han tingut menys possibilitats d'accedir a informació per fer front a aquesta mena de maltractaments; també en els cursos de formació i reciclatge d'educadors... Des d'això –deia– fins a incloure mòduls formatius, pel que fa a la lluita contra la violència que pateixen les dones, en la formació impartida per l'Escola de Policia, i també crec que seria convenient no només dirigir-la pel que fa a la Policia autonòmica - Mossos d'esquadra, sinó també dirigir-la a les policies locals. També dintre d'aquest bloc voldria fer esment de la necessitat d'establir convenis de col·laboració amb els col·legis professionals, amb els col·legis d'advocats, amb els col·legis de procuradors, amb els col·legis de notaris, és a dir, amb tots aquells..., amb aquella frase que últimament ha fet fortuna, de fer convenis de col·laboració amb allò que s'anomena «operadors jurídics».

En el tercer gran bloc, és a dir, en l'apartat *c*, es contenen vuit mesures concretes per incrementar el recursos socials. Mesures que van des de la necessitat de crear noves places d'acollida, la posada en marxa d'un servei telefònic d'emergència, actiu les vint-i-quatre hores del dia, des d'això –com deia– fins a l'elaboració d'una veritable guia de recursos, donar suport psicosocial a les dones que han patit violència, així com establir els mecanismes necessaris per tal de facilitar a aquestes dones l'accés a un habitatge.

En el quart gran bloc, és a dir, en l'apartat *d*, es contenen cinc mesures concretes que afecten l'àmbit sanitari. Mesures que van des de l'elaboració de protocols per donar una resposta integral a les dones víctimes... Se'ns recordava fa pocs dies des d'aquesta mateixa tribuna una novella, trista novella, però molt, molt il·lustrativa, *La dona que ensopegava amb les portes*; ens la feia recordar la il·lustre diputada senyora Duch, i a mi em sembla que és quelcom que encara es produeix en la realitat de casa nostra, i, per tant, ens sembla que és una de les mesures importants a tenir en compte. Deia no

només això, sinó també incloure en l'àmbit dels serveis d'atenció primària de salut programes per a la prevenció de la violència, cursos de formació per als professionals sanitaris, programes de tractament psicològic per a les mateixes persones que maltracten, per intentar acabar amb aquest cercle viciós, del qual moltes vegades el mateix agressor no pot sortir, així com també que es doni informació a les dones víctimes a través de quelcom que ens resulta molt fàcil: a través del mateix servei d'atenció al pacient.

El cinquè gran bloc de les mesures que presenta el Grup Popular, és a dir, aquelles que es contenen a l'apartat e es limita a dues, en aquest cas. Estan destinades a la detecció i al control estadístic. Del que es tracta és que aquestes mesures ens permetin conèixer millor les causes, la incidència, la freqüència, les formes i les conseqüències de la violència contra les dones, així com també que, amb aquestes mesures, es promoguin investigacions; investigacions que es facin en col·laboració amb totes les administracions públiques, però no només amb les administracions públiques, sinó també que es facin amb les universitats i amb tota la comunitat científica.

Per una altra banda, l'apartat segon de la Moció recull mecanismes d'avaluació, perquè —ho hem repetit moltes vegades, ho ha repetit el mateix conseller de la Presidència— un pla del qual no es permeti, no es pugui fer una avaluació, i que aquesta avaluació pugui ser objecte d'un seguiment continu dels progressos i veure les modificacions que s'han de fer, és, per dir-ho..., un *Viva Cartagena!* que estic ben segura que cap grup d'aquesta cambra vol que acabi essent el pla integral per lluitar contra els maltractaments que encara pateixen moltes dones.

Els apartats tercer i quart abasten dues parcel·les diferents. Per una banda, la vigència del Pla, i per una altra, quelcom que és bastant més compromès. És a dir, ens estem referint als recursos que des del Govern es destinaran a tirar endavant aquestes mesures. Es tracta de comprometre cadascun dels departaments afectats per aquestes mesures, tant per als pressupostos de l'any 1998 com per als pressupostos de l'any 1999 i 2000. Això es pot fer perfectament si tenim en compte que es demana, el que nosaltres demanem és que es faci aquesta despesa amb les pertinents transferències d'aquelles partides que no afecten els serveis que es donen als ciutadans des dels diferents departaments.

He resumit molt breument una moció per la qual se m'ha acusat —se m'ha acusat, diria que «carinyosament»— de ser excessivament llarga, i, per tant, he fet un esforç per reduir la seva defensa aquí en el Ple. Per tant, acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats, tot dient que estem plenament d'acord amb l'honorable conseller de la Presidència quan, a la seva resposta em deia, ens deia a tots, deia al Grup Popular que, gràcies a tot el treball realitzat en favor de la igualtat entre homes i dones des del Govern de la Generalitat, actualment existeix una major informació sobre el tema, una major consciència sobre el fet que la violència contra les dones en l'àmbit privat és un delictes i un atemptat contra els drets humans de les dones. I també estic d'acord que no tot és un problema de crear un pla, no tot

és el problema de tenir un pla, un protocol —digui'n com vulgui—, no s'acaba aquí el problema. El problema de fons, realment, és avançar en aquest cavi profund que necessita la nostra societat perquè, realment, aquest atemptat contra els drets humans que pateixen les dones desaparegui de la nostra societat.

Però jo em faig una pregunta, i m'imagino que tots vostès es faran la mateixa pregunta: mentre no aconseguim aquest canvi social, que tots sabem que és profund i que, per tant, és un canvi que tenim lluny en el temps, mentre no aconseguim aquest canvi, com solucionem el problema de les dones que han patit i que segueixen sent víctimes d'aquesta forma de violència? Pel Grup Popular, la resposta a aquest interrogant que acabo de plantejar són les propostes que ha plantejat el Grup Popular en aquesta Moció. I els diré quelcom del qual estic molt convençuda —i, per tant, els demano el vot favorable a la Moció presentada pel Grup Popular—: homes i dones som iguals en dret, però, sobretot, homes i dones som iguals en dignitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi han presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista. Per exposar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Vinyet Panyella, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Panyella i Balcells

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passaré a fer la defensa de les esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari en aquesta Moció del Partit Popular, subsegüent a la interpellació sobre política de maltractaments, per combatre maltractaments. Les esmenes que presentem recullen el posicionament del nostre Grup Parlamentari en el sentit de donar suport al Govern, i també recullen l'esperit d'altres iniciatives que hem vist en aquesta cambra en aquest segon període de sessions, en el qual el tema dels maltractaments ha estat, malauradament, per la seva actualitat, un tema, realment, tractat a bastament.

El Parlament es va pronunciar a favor, es va pronunciar institucionalment, el 25 de novembre, a favor de la lluita contra maltractaments, però després hi han hagut diverses iniciatives, l'esperit de les quals nosaltres també hem recollit en les trenta-cinc esmenes que presentem en aquesta Moció. Hem tingut també la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona per explicar la constitució, el fonament i els objectius de la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones en l'Àmbit de la Llar, i en aquest moment, quedem a l'espera dels resultats del treball d'aquesta Comissió, i quedem a l'espera de la presentació propera del protocol d'actuacions del Govern de la Generalitat per combatre maltractaments.

Amb això, senyores i senyors diputats, què vull dir? Vull dir que nosaltres hem fet un seguit d'esmenes a aquesta Moció, que realment és extensa, amb l'ànim

d'arribar al consens i a la viabilitat que el que surti d'aquesta Moció es pugui elevar a la Comissió esmenada i, si procedeix, es pugui incloure en aquest protocol, que és l'eina que farà servir el Govern de Catalunya per combatre els maltractaments contra les dones des de l'àmbit estrictament competencial del nostre Govern.

La Moció del Partit Popular s'estructura en dos únics punts, el primer dels quals, doncs, ocupa nou pàgines —és realment una moció molt llarga i molt interessant— i és el que, concretament, planteja les mesures per combatre maltractaments —com ha explicat molt bé la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula—, i el segon punt tracta d'un tema que no és estrictament relatiu a l'actuació del Govern davant d'aquest tema, i, per tant, proposaríem eliminar-lo per raons de pertinença, i també d'oportunitat jurídica, atès que algun dels punts que contempla està resolt ja amb un decret de reestructuració de funcions i d'organització de l'Institut Català de la Dona.

Tornant al punt primer, òbviament, no detallaré les trenta-cinc esmenes que el nostre Grup Parlamentari ha presentat; tampoc no detallaré, en aquest cas, el seguit de converses que el nostre Grup Parlamentari ha tingut amb altres grups, especialment amb el Grup Popular, per tal d'arribar a un consens, i el que sí remarcaré, en canvi, serà que la proposta que ha fet Convergència i Unió passa per instar el Govern a elevar a la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones en l'Àmbit de la Llar, tot aquest seguit de mesures subsegüents, per tal que es tinguin en compte en aquest marc del protocol d'actuació, que es troba en una fase intermèdia —intermèdia ja avançada— de la seva elaboració.

Ho hem fet d'aquesta manera, i no hem fet, en canvi, un text alternatiu, per raons d'oportunitat, per raons de viabilitat i per la raó d'aprofitar les propostes que amb l'ànim positiu i de col·laboració ha fet el Partit Popular, per tal que, realment, es puguin veure reflectides posteriorment en aquest protocol.

Voldria comentar, també, que el nostre seguit d'esmenes enriqueix i poleix alguns aspectes dels que es planteja el Partit Popular, recull conceptes i estratègies com protecció de les víctimes, sensibilització, acolliment, actuacions del Govern de manera transversal, col·laboració amb la societat civil, formació, col·laboració amb les associacions, etcètera. En tot cas, senyors i senyores diputats, ho tenen explicat en el full de l'ordre del dia i, per tant, estic convençuda que ho han vist i ho han considerat ja.

Voldríem comentar, també, voldríem remarcar la incorporació que fa el Grup Popular de molts aspectes que contempla el Pla del Govern central contra els maltractaments, que va aprovar el Govern de l'Estat i que va rebre les aportacions de Convergència i Unió a partir de la seva actuació en el Grup Català al Congrés i al Senat i, per tant, d'alguna manera contempla aspectes que el nostre propi posicionament davant dels maltractaments posa de manifest. I voldria remarcar, també, que dins de les moltes converses que hem tingut per tal d'arribar a un acord sobre l'acceptació d'aquestes esmenes, que ens agradaria que fossin acceptades en bloc perquè en-

tenem que milloren i donen més viabilitat a la proposta del Grup Popular, ens agradaria, doncs, que fossin acceptades en bloc, i també la transacció que hem proposat en un dels punts, que entenem que és important, i que parla dels sistemes d'acolliment en favor de les dones maltractades.

La transacció final que hem proposat al Grup Popular i que en aquest moment està en poder de la Mesa —ens consta— és referent a l'esmena número 16 i diu que «davant de l'estudi sobre la situació de les cases d'acollida, s'analitzaran les possibilitats i la necessitat d'incrementar-les i d'establir sistemes alternatius d'acollida per a les dones que pateixen violència domèstica». Entenem que aquesta és una transacció que pot fer la nostra proposta més acceptable fins i tot per algun altre grup polític que es vulgui sumar a aquest consens, i repeteixo que és fruit de tot el seguit de negociacions que hem portat a terme amb la representant del Partit Popular.

En el cas que les nostres esmenes i aquesta transacció fossin acceptades, totes elles, per part del Grup Popular, votaríem afirmativament aquesta Moció i ho faríem des de la convicció que és important l'esforç dels partits polítics i l'esforç, sobretot, de cadascuna de les forces representades en aquesta cambra, d'alguna manera per posar de manifest, amb una moció i també amb els actes del Govern que puguin sorgir a través d'aquesta Moció, per tal de contribuir a l'eradicació, des de tots els àmbits, d'aquesta xacra social que és el maltractament a les dones i que ha passat de ser un problema individual de portes endintre a un problema social amb una gran repercussió mediàtica. Nosaltres, en qualsevol cas, voldríem posar de manifest que, amb repercussió mediàtica o sense, som conscients que el Govern de Catalunya s'ha preocupat, no ara, sinó des de fa bastants més anys, d'aquest tema, a partir dels estudis que es van iniciar l'any 91 i que aquest protocol d'actuació contra maltractaments que es presentarà d'aquí a poc temps contribuirà, esperem que de manera decisiva, a canalitzar totes aquelles iniciatives del Govern i de la societat civil per resoldre o per eradicar al màxim possible aquest conflicte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula per presentar les seves esmenes la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats. Si no em fallen els comptes, és la cinquena iniciativa parlamentària en aquest període de sessions en relació amb el tema de la violència de gènere, la violència domèstica a les persones victimitzades, o per tal de combatre els maltractaments. Segurament que això il·lustra un interès de tots els grups parlamentaris al voltant d'aquesta qüestió. El mateix Grup Socialista al Parlament de Catalunya va presentar una interpellació d'urgència sobre aquesta qüestió i una moció que vam po-

der debatre el propassat 2 d'abril. A més a més, s'han aprovat en part o en el tot dues proposicions no de llei i es va produir una compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona a la comissió específica al voltant d'aquestes coses. Sembla bastant clar que, si hi ha tanta iniciativa parlamentària al voltant d'això, deu ser perquè el problema és complex, és important i que segurament també la resposta del Govern de Catalunya ha estat feble i insuficient.

El Grup Socialista ha optat per presentar unes esmenes a la proposta de Moció que presenta el Grup Popular, unes esmenes que no són noves. Seria una mica estrany que un grup parlamentari modifiqués substancialment la seva posició entre el mes de març i el mes de maig. Per tant, nosaltres ens hem ratificat en la posició que defensàvem quan vam presentar la nostra pròpia Moció. Des d'aquesta perspectiva, i atès que entremig s'ha produït un informe del Síndic de Greuges que posa èmfasi sobre la qüestió i que també s'ha produït una jornada de debat al voltant d'aquest problema amb la participació de diverses instàncies socials, em sembla interessant fer referència a algunes coses que s'haurien de contenir en allò que el Grup Socialista demanava el mes de març, que continua demanant en aquest moment, i que no sembla que hi hagi una majoria parlamentària suficient per garantir que això sigui així, és a dir, un pla integral.

I quan parlem de pla integral jo m'he de remetre necessàriament a la nostra interpellació del mes de març. Voldria en aquests moments centrar l'atenció sobre totes les violències, totes aquelles altres violències que, per exemple, la participació dels sindicats –de Comissions Obreres i d'UGT– van fer avinent en aquestes jornades del maig organitzades per l'Institut Català de la Dona. No podem parlar exclusivament de la violència familiar; hem de parlar també, segurament, de la violència laboral, de la violència que es pateix a l'àmbit de l'espai urbà o la que es deriva, la que es destilla des dels mateixos mitjans de comunicació. I, així, segurament seria necessari que des d'aquest ambicionat, desitjat i probablement no assolit Pla integral es contemplessin coses com, per exemple, afavorir per la via de la negociació col·lectiva un pacte social –aquesta és una proposta dels sindicats i em sembla absolutament legítim fer-me ressò d'això i suggerir que s'auspiciï aquesta via. Els sindicats diuen: «Concretar a través del pacte social entre els agents socials un acord per a la reserva d'uns llocs de treball dins l'àmbit del servei públic per a aquelles dones que han sofert la violència familiar i que no tenen recursos econòmics ni possibilitats de treball.» O, també, plantegen com, a través de la negociació col·lectiva, caldria avançar en un acord entre els agents socials per aconseguir controlar i eradicar l'assetjament sexual en les empreses. O com, també, plantegen la conveniència d'anar cap a un reglament de seguretat per a les persones en el marc dels edificis i espais públics per evitar la violència i la inseguretat en l'espai urbà. I així tantes coses més.

Nosaltres hem presentat una esmena al punt primer d'una moció, d'una extensa i exhaustiva moció que ens presenta el Grup Popular i en aquest moment anuncio que el Grup Socialista retira aquesta esmena. Retira

aquesta esmena perquè som conscients de quin és el joc de les majories parlamentàries; som conscients que, en la resposta a la interpellació de la diputada Dolors Nadal, el conseller de la Presidència es ratificava en l'oportunitat de les dues i absolutament insuficients mesures contingudes en el tercer Pla per a la igualtat d'oportunitats, i aleshores som conscients també que és simplement un joc de majories el que estem a punt de veure ara en la votació d'aquesta Moció, que fa possible que aquesta Moció molt mínimament esmenada..., una moció que per altra banda he de dir que és una traducció al català, en bona part, de les mesures àmplies del Govern central –la senyora Dolors Nadal em diu que no, però jo m'he entretingut a contrastar fil per randa el text i en bona part és això. Aleshores, davant d'aquesta situació nosaltres pensem que cal continuar defensant amb rotunditat que no hem de fer més bones intencions, que el plantejament del que anem a aprovar ara, igual que el que es conté en l'activitat del Govern, és absolutament insuficient, que això no és un pla perquè no concreta mesures a posar en marxa i que simplement és una lògica de suports parlamentaris –abans hem observat el desenllaç d'una votació a una moció–, és una lògica de suports parlamentaris. Nosaltres pensem que ni el Grup Popular ni el Grup de Convergència i Unió tenen un interès objectiu per avançar cap a la formulació d'un pacte integral que permeti avançar en l'eradicació de la violència, perquè si no ho podrien haver fet fa dos mesos quan nosaltres vam plantejar aquesta iniciativa o en uns altres àmbits. Per tant, ens sembla que estem en una escenografia de lògiques de suports parlamentaris en què el menys important és el tema de la violència de gènere i el tractament dels maltractaments.

Per tant, ratificant-nos una vegada més en la necessitat d'un pla integral, amb la voluntat d'una coordinació entre administracions, també amb l'Administració local, per un diàleg amb les associacions de dones que treballen de fa temps sobre aquesta qüestió, i ratificant la necessitat d'avançar en un consens i voluntat política molt més seriosos dels que avui es posaran en evidència, el Grup Socialista anuncia la retirada de les seves esmenes i un vot d'abstenció a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir per fixar la seva posició els Grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. També des de l'escó, per manifestar que, des del nostre punt de vista, la Moció que discutim té una certa dosi de moció atípica, ja que no és corrent, almenys al nostre entendre, que una moció inclogui un text que llegit, per exemple, ocuparia més que la mateixa interpellació que l'inspira. Entenem que és un text molt ambiciós, potser fins i tot massa, al nostre entendre, per ser una simple moció subsegüent, i que la seva discussió requeriria un estu-

di detallat, un intercanvi de parers i un debat de tots i cadascun dels punts que inclou.

És clar que el tema dels maltractaments, normalment els maltractaments que reben les dones per part d'hommes de la seva pròpia família o entorn més immediat, es mereix un pla com l'exposat i que el Govern hi dediqui temps, esforços i recursos humans i financers. Es tracta d'un hàbit malauradament molt arrelat a la nostra societat i crec que de difícil eradicació; per això cal afrontar-lo per molts vessants diferents, ja sigui la prevenció, la informació, l'ensenyament, els recursos socials i sanitaris, els policials, els penals, etcètera, tot ells coordinats i degudament dotats. Qui ha d'encapçalar, coordinar i avaluar aquests esforços és, sens dubte, el Govern, el qual ha de procurar la col·laboració de totes les altres administracions, des dels ajuntaments fins al Govern de l'Estat, passant pels consells comarcals, diputacions, els jutjats, els cossos policials, etcètera; i, per tant, entenem que és el Govern qui ha de tirar endavant el pla corresponent. És per això que pensem que el lògic seria que qui presentés un text com el que planteja la Moció fos, d'entrada, el Govern, ja en forma d'un pla autònom –potser seria el més desitjable– o simplement un subplà dins del tercer Pla integral per a la igualtat d'oportunitats. Ara bé, com que, pel que veiem, el Grup que dona suport al Govern ha esmenat el text del Grup Popular, deu voler dir que, si més no en part, CiU pensa acceptar-lo i, per tant, encomanar, amb les paraules que surtin aprovades avui, al Govern la seva aplicació.

Davant, doncs, d'aquesta visible bona entesa, almenys pel que fa al tema que estem tractant en aquest punt de l'ordre del dia, no serem pas nosaltres qui hi posem inconvenients. El tema dels maltractaments és prou seriós i està revestit de prou gravetat i, per tant, també d'urgència d'actuació, ja que, malgrat els anys que han passat d'autogovern, pensem que s'ha fet molt poc o molt menys del que s'hauria pogut fer. Això fa, doncs, que ens afegim a aquesta entesa i que, per tant, manifestem el nostre vot favorable a la Moció que ha presentat el Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya... no hi ha intervenció? (*Rialles*.) El diputat senyor Ridao. Endavant.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president...

El president

Perdó, eh? Estava mirant el senyor Ausàs i no el veia a vostè baixar l'escala. Endavant.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, senyores i senyors diputats. Em sembla que totes les diputades que m'han precedit han fet referència que en aquesta mateixa cambra s'han substatnciat diverses iniciatives, interpellacions en comissió, proposicions no de llei; em sembla que fins a quatre o

cinc vegades en els darrers mesos hem hagut de parlar d'aquesta qüestió dels maltractaments domèstics. I no per recurrents o, en tot cas, per reiteratiu, no vull dir que no sigui oportú o que sigui extemporani aquest debat, però, tanmateix, sí que, sense entrar en detall en el que és el contingut pròpiament de la Moció presentada pel Grup Popular a instància de la seva diputada senyora Nadal, sí que voldria, en qualsevol cas, per tal de posicionar el meu Grup al respecte, voldria significar algunes qüestions que em sembla que acabaran, en tot cas, perfilant quina és la postura del meu Grup i deixant-la ben evident.

Concretament el 19 de maig passat, i, per tant, després del debat de la Moció que va substanciar el Grup Socialista, després de la compareixença de la presidenta de l'Institut Català de la Dona, després també del debat de les successives proposicions no de llei, es va presentar aquesta famosa campanya contra la violència domèstica; per cert, una campanya que en la seva presentació... (*se sent un timbre*) –cosa insòlita, no m'havia passat mai (*rialles*)–, una presentació, deia, en què per cert es van presentar, com a dades que avalaven l'oportunitat i la necessitat d'aquesta campanya, les dades, per cert –ho repeteixo–, d'un estudi d'opinió de l'any 92, un estudi, per cert, molt fluixet i que, en tot cas, aprofito per traslladar a qui convingui que segurament avui està descontextualitzat i, a més a més, des d'un punt de vista sociològic té un valor més que relatiu. Bé, deia que s'anunciava que s'editarien cinquanta mil cartells –per cert, un cartell que, almenys des de la visió modesta d'aquest diputat, exhibeix un cert exercici de tremendisme: una dona amb un ull de vellut i dient: «Denuncia», i, per tant, sembla, fins i tot, demanant o instant a una certa judicialització dels conflictes domèstics, i, per tant, un recurs, em sembla, no gaire adequat i un conducte, diguem, no segurament el millor per solucionar aquest tipus de qüestions–, s'anunciava, ho repeteixo, que es distribuïrien entre els ajuntaments, botigues, entitats públiques, més de cinquanta mil cartells, que s'iniciarien debats, que es farien actes públics d'explicació del fenomen, etcètera.

Aquest dia, per cert, es presentava la campanya, però encara res no es deia del pla d'actuació o protocol únic de tots els departaments del Govern implicats en tota la matèria d'atenció a les dones maltractades. Ja sé –abans que m'ho digui la diputada o el Grup de Convergència i Unió; ho he dit abans– que, efectivament, ja es va anunciar fa algun temps que el mes de juliol es presentaria, però el que és cert –i això és innegable– és que l'Estat i el Govern de l'Estat ja han adoptat el seu protocol d'actuació interministerial, evidentment després de la pressió mediàtica, després de la psicosi que es va generar i que es va desfermar, fins i tot amb una allau de propostes de reformes legals, que finalment han quedat en no res, però el cert és que a nivell estatal –i això ho hem de constatar– ja s'ha avançat i, en canvi, a Catalunya la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones en l'Àmbit de la Llar, que es va, per cert, constituir el mes de gener passat –el 7 de gener passat, concretament, es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat*–, encara no ha presentat el seu pla, i, per tant, ja portem gairebé sis mesos de retard respecte de la creació d'aquest organisme i, en canvi, no co-

neixem els continguts d'aquest Pla, que havia de ser un pla de xoc, vol dir que havia de tenir una certa immediatesa, una certa agilitat o rapidesa, que, evidentment, no som capaços de veure en aquest cas al Govern.

I dic que rapidesa perquè ja no venia d'un dia, després de divuit anys que aquest Govern té atribuïda la competència sobre promoció de la dona. És evident que el fet que divuit anys més tard s'adoni que sota aquest concepte genèric que diu l'Estatut que té la competència exclusiva en matèria de promoció de la dona, i que sota aquest concepte tan genèric s'inclou la problemàtica, tota ella, d'un grup humà en clara situació de desavantatge, doncs, home, ens semblava molt important. Tampoc vindrà ara d'un dia. Però el cert és que esperem, en qualsevol cas, que el mes de juliol, dintre dels propers dies, el Govern ens presenti aquest pla. I, per tant, ja no ens venia d'aquí, tot i que nosaltres som molt escèptics, i temem que ens vingui el Govern amb un pla amb efectes cosmètics, però el cert és que ja no ens ve d'aquí.

Per tant, des d'un punt de vista, diguem, d'una certa confiança, fins i tot, en les possibilitats que aquest Govern presenti un pla, doncs, esperem en tot cas que es formalitzi la seva presentació.

Això no vol dir –i vull deixar-ho molt clar per acabar la meva intervenció– que aquest diputat i el seu Grup no valorin molt especialment l'esforç del Grup Popular, i especialment de la senyora Nadal, i, per tant, que no siguin mereixedors, el Grup i la diputada, de ser destacats, i, per tant, fins i tot, d'haver exhibit una certa diligència, si més no comparable, fins i tot, a la del Govern de l'Estat, que en aquest sentit, ho repeteixo, ho reitero, encara ha estat més diligent que el mateix Govern de la Generalitat.

Ara bé –ja s'ha dit també–, la senyora Nadal no ens proposa avui una moció, sinó un autèntic pla alternatiu que té dotze o tretze pàgines. S'ha dit que és un fet insòlit en aquesta cambra; jo ho vull repetir també. I, per tant, fins i tot jo sóc –encara que algú hi pugui veure alguna mala intenció per part meva– capaç d'advertir –el senyor Camps s'ho qüestiona–, jo sóc capaç de veure-hi segurament una certa intencionalitat, de voler deixar palès i constatar davant dels diputats i diputades d'aquesta cambra que aquest Pla, que més o menys resumeix el Pla que s'ha fet a nivell estatal, doncs, vol evidenciar que es fan coses a Madrid i que a Catalunya això no es fa, i que es volia traslladar si més no l'experiència o el treball desenvolupat a nivell estatal en el cas de Catalunya.

Nosaltres no volem, per això, ni contribuir a destacar la suposades excel·lències del Pla estatal, ni tan sols a ponderar encara més la diligència amb què vostès poden haver obrat en altres àmbits, que a nosaltres no ens correspon, sinó que nosaltres, en definitiva, el que no volem fer és contribuir a crear més confusió i abonar aquest debat, i per això, contràriament al nostre costum, ja ha vist vostè, senyora Nadal, que el nostre Grup no ha presentat ni una sola esmena a aquest pla..., perdó, a aquest pla..., a aquesta Moció, que és un autèntic pla –ho repeteixo.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, i constatant també que les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió no aporten res de substància, sinó que el que fan és, senzillament, fins i tot, rebaixar substancialment la Moció, ja que l'únic que es fa és dir que el Govern pot tenir en compte, com a criteri, com a paràmetre, incorporar en el seu pla específic les aportacions que vostè fa, evidentment nosaltres, des d'aquest punt de vista, no podem donar suport inicialment ni a la seva Moció ni, evidentment, a les esmenes presentades per la senyora Vinyet –a la qual li provoca certa hilaritat la meua intervenció. Per la qual cosa, ho repeteixo, el nostre Grup Parlamentari no hi pot donar suport, i, en qualsevol cas, el sentit del vot és una abstenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, els maltractaments no sols suposen una agressió física i psíquica, sinó una agressió sobre la mateixa llibertat de la persona, i en el cas que avui ens ocupa, una agressió contra les dones. Té tota la raó la senyora diputada quan diu que Catalunya és també un país compromès en la defensa dels drets humans, i per tant de les dones, ja que cal puntualitzar que no és fins a la IV Conferència de Pequín, ara fa tres anys, que són reconeguts de les dones també com a drets humans. És, per tant, un compromís i un eix molt important la política a portar a terme per qui té la responsabilitat de governar.

Existeix, segons el ministre de Treball i Afers Socials, un pla d'acció contra la violència domèstica, com ja s'ha dit, i que està dotat amb 9.000 milions de pessetes per a tot l'Estat, aproximadament, per emprar en els propers tres anys. No sé si seran suficients, però el que sí que haurien de garantir és que fossin ben emprats.

Segons la presidenta de l'Institut Català de la Dona, senyora Alemany, es faran convenis i acords amb el Govern de la Generalitat per eradicar els maltractaments i oferir assistència a les possibles víctimes. Segons sembla, s'ha decidit coordinar estratègies dins de la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones en l'Àmbit de la Llar, integrada per representants de les diferents conselleries de Governació, Ensenyament, Justícia, Sanitat i Benestar Social. Si veritablement funcionés tot així, tots aquests àmbits coordinats i amb la transversalitat que sembla deduir-se'n, no és que fos fàcil, però no tan difícil i inoperant com ha estat fins ara, superar o minorar la violència i els maltractaments que segueixen patint les dones en el nostre país.

Com ens deia el senyor conseller el dia de la interpellació, els maltractaments han estat presents a totes les societats i en totes les èpoques, i silenciats per una gran tolerància. Ara bé, estem a punt d'iniciar el segle XXI, senyors i senyores diputades, i en el nostre país

5876

disposem de mitjans, de molts mitjans, mitjans tan útils com són els de comunicació i publicitaris, que tenen al seu abast la possibilitat de fer una gran labor d'informació i conscienciació, i que de vegades –per no dir «massa vegades»– serveixen per al contrari, i som les dones les que hem d'estar a l'aguait de les denúncies i protestes, perquè no passin aquestes coses. Hauria de ser el mateix Govern, aplicant les seves polítiques de vigilància, que evités portar, sobretot a la televisió, sèries o publicitats on es valora la violència i es menyspreen..., que s'exerceix sobre les dones. No cal dir la immensa tasca que es pot fer en el camp de l'ensenyament en la tramesa dels valors de la no-violència.

En la compareixença que vàrem tenir en la comissió el passat més de febrer amb la senyora Marina Subirats, catedràtica de Sociologia de la Universitat Autònoma, ens deia: «L'agressivitat a les escoles cada dia és més elevada» –en remarcava la dels nens sobre les nenes–, «és un tema molt difícil, perquè el professorat considera que no és un problema seu, que no li toca a ell resoldre'l, que és la família.» Però també ens deia que, a la vegada que s'intenta mentalitzar els pares de les seves responsabilitats, també s'haurien de destinar persones tècniques en educació que s'ocupessin de sensibilitzar d'una manera sistemàtica el professorat, i fer-ne un element de qualitat del sistema educatiu i, a la vegada, un compromís per part de l'Administració.

I no cal que tornem a repetir la manca de demanda de les dones a les places de cases d'acollida. Per què les dones no van a les cases d'acollida? Segurament perquè no hi troben el que realment necessiten.

Com ja s'ha dit, s'han presentat diverses vegades proposicions no de llei sobre aquest mateix tema. Tot just fa dos mesos, la del Grup Socialista; presentava la Moció sobre el mateix tema per reclamar una justícia, ràpida, gratuïta i no sexista, un cos policial específic, un codi ètic per als mitjans d'informació i aquest Pla integral amb què nosaltres també estàvem d'acord i els recolzàvem.

Ara bé, resumint, avui la diputada senyora Dolors Nadal concreta molt detalladament tot un seguit de mesures per a la prevenció, sensibilització i formació quant a educació, sanitat, així com la prevenció, el control, l'avaluació i les finances per a l'aplicació d'aquest Pla d'acció de lluita contra els maltractaments. Mesures que considerem molt estudiades per part de la senyora diputada i a les quals el nostre Grup donarà suport, tot i que pensem que la senyora diputada ha hagut de pensar molt la seva Moció i les seves propostes que avui presenta, i suposo que les ha fet al més suaus possible perquè li fossin aprovades pel Grup que dóna suport al Govern. Suposo que després de les experiències passades amb anteriors proposicions, doncs, ho ha hagut de fer així.

Les esmenes que presenta, per altra banda, el Grup de la majoria acaben de fer més *light* encara aquesta proposta; suposo que la senyora diputada segurament les aprovarà.. Hi donarem, de totes maneres, suport, esperant que sigui un inici de bons propòsits, tenint en compte que el tema no és per entretenir-s'hi; que no hàgim de penedir-nos de no haver actuat més a temps.

Tornarem segurament a parlar-ne, en tornarem a parlar una altra vegada, perquè ho seguirem.

I jo afegiria que, tenint com tenim un Institut Català de la Dona, ja hauríem d'haver avançat molt més, que no pas aquí on estem, en tota aquesta problemàtica que avui ens ocupa.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Havia fet una sol·licitud a la presidència a veure si...

El president

D'acord. A la vegada, si té vostè alguna cosa més a dir..., ja m'ho ha demanat.

La Sra. Nadal i Aymerich

Per pronunciar-me sobre una contradicció. Bé, a mi m'agradaria elevar-ho no tant per una contradicció, sinó per fer algun aclariment, perquè en un debat d'aquest tipus, en què, segur, tots estem compromesos perquè s'acabi aquesta xacra, doncs, m'agradaria elevar el to del que –amb tota modèstia– vaig a dir.

Joc de les majories, naturalment. Això és el parlamentarisme. És a dir, les majories decideixen, i les minories tenen dret a parlar. Això s'ha produït aquí, s'ha produït al Congrés dels Diputats, i, per tant, això és la realitat, això és el parlamentarisme modern, i d'això hem tingut exemples repetits, hi insisteixo, amb governs socialistes, amb governs tal. Vull dir que aquesta mena de rebuig a la proposta del Grup Popular perquè es produeix un joc de majories..., és que, en democràcia, la democràcia sempre acaba en aritmètica, i sempre acaba en joc de majories.

Vull fer un aclariment només, eh? Pel que fa que el Pla integral és una traducció del que ha inspirat..., és a dir, que he traduït estrictament el Pla nacional, li asseguro, senyora Duch, que m'hauria encantat fer-ho, perquè m'hauria estalviat un munt de feina. Per una altra banda, que jo hagi pres com a model el Pla de l'Estat..., primer, li he dir que jo entenc que és un magnífic pla, però és que, a més a més, jo hi he treballat, i, per tant, no m'ha calgut copiar-lo. És a dir, amb el treball que jo havia fet, em sembla –si això no em costa cap expedient disciplinari per part del meu partit– que fins i tot l'he millorat en aquest cas. I per una altra banda, li recomanaria que es mirés el pla que s'ha aprovat a Suècia, que d'allà potser sí que vaig poder fer algunes aportacions també al Pla.

Per tant, m'hauria agradat molt poder-me estalviar la traducció..., perdó, poder-me estalviar el treball fent només una traducció. En haver-hi col·laborat, em sembla que ho he pogut completar, i li recomano, perquè és molt interessant, que vegi el pla que s'ha aprovat a Suècia.

El president

Senyora Nadal, si pogués centrar-se en les esmenes...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, acabo ràpidament. Admiro la fe —la fe és l'únic que és gratis en aquest món—, admiro la fe de la senyora Duch respecte que instant el Govern a presentar un pla general, doncs, això tindrà més possibilitats de prosperar que no pas determinades mesures concretes, que, en definitiva, hi ha uns mínims en els quals el Govern hauria d'actuar.

Passo ja, i agraeixo la seva benevolència, senyor president..., bé, només una cosa: clar, parlar de mala intenció per part del Grup Popular en presentar això, després de catorze anys de govern socialista sense haver fet un pla per lluitar contra els maltractaments, és quelcom... (*remor de veus*), és quelcom que no deixa...

El president

Silenci...

La Sra. Nadal i Aymerich

...que no deixa de sorprendre'm.

Entro concretament en les esmenes que han estat presentades. Vull agrair especialment la tasca que ha fet la senyora Vinyet Panyella, realment, per poder tirar... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

La Sra. Nadal i Aymerich

No els agrada, però és que és així. (*Rialles.*)

Vull agrair especialment l'esforç que ha fet la senyora Vinyet Panyella. Tots sabem, doncs, que quan es presenta una moció d'aquest tipus a un govern no agrada, i no agrada al Govern de Madrid i no agrada aquí, i, aleshores, vull agrair especialment les esmenes que ha presentat la senyora Vinyet Panyella. Com diu un amic meu que és diputat en aquesta cambra: tots som grans, com si diguéssim, i tots sabem que, quan un presenta una moció i el Grup de Convergència hi presenta esmenes, doncs, guaita, no és exactament allò que tu volies. I, per tant, que s'elevi a la Comissió quelcom que es demana aquí a mi em sembla un compromís, perquè s'eleva a una comissió que no és quelcom de fora, que no està composta per associacions, sinó que és una comissió que està integrada pel Govern, està integrada per departaments, i, per tant, em sembla d'una gran operativitat.

Respecte al conjunt de les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, doncs, n'hi ha algunes que realment... També vull agrair a la senyora Panyella que no hagi caigut en allò de «continuar fent», i que amb la consciència que ha demostrat, el seu interès, realment, per esperonar ella mateixa el Govern al qual pertany per tirar endavant..., digui'n pla, digui'n protocol, que el nom no fa la cosa, li vull agrair que hagi

defugit els «continuar», que fan, realment, una mica de feresa, no?, quan un els veu, i que aquest compromís que hem estat capaços de tirar endavant..., sigui possible fer-ho.

Respecte a l'esmena de supressió del punt 2, també els l'accepto, perquè tenen raó en el sentit que és barrejar una mica el que és un pla integral de lluita contra els maltractaments amb el que és quelcom que a aquesta diputada la preocupa molt; és a dir, que estem per lluitar contra el maltractaments que pateixen les dones creant cada vegada estructures burocràtiques més grans.

Això va donar lloc que presentéssim una proposició no de llei. S'ha fet esment per part de la senyora Panyella —i té raó— que gran part del que es proposa havia estat derogat i que, per tant, gairebé no calia presentar això. Té raó, té raó, però va ser derogat amb posterioritat que el Grup Popular ho presentés, perquè la nostra proposta era del 4 de març i la derogació és del 9 d'abril.

Per tant, considero que la redacció d'aquest punt 2..., primer, que sistemàticament em sembla millor, com vostè deia, plantejar-ho per una altra via. I després, que, evidentment, després d'aquesta derogació..., permeti'm que potser m'atorgui una medalla que no em correspon, però que casualment va passar després de la presentació de la Proposició no de llei del Grup Popular.

Doncs, només dir, senyor president, que s'accepten les esmenes del Grup de Convergència i Unió amb la transaccional que hem fet arribar a la Mesa.

I, respecte al Grup Socialista, no m'ha quedat clar si quedava alguna esmena viva o estaven totes retirades...

El president

No, no hi ha esmenes vives del Grup Socialista.

La Sra. Nadal i Aymerich

Estaven totes retirades.

Doncs, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

El diputat secretari primer de la Mesa llegirà l'esmena transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. No havent acceptat la senyora Nadal l'esmena número 16, del Grup de Convergència i Unió, el que desitja que sigui posat a votació pel que fa referència al punt 1, paràgraf I —en romans—, lletra c, apartat 1, diu així: «Davant de l'estudi sobre la situació de les cases d'acollida, s'analitzaran les possibilitats i la necessitat d'incrementar-les, i d'establir sistemes alternatius d'acollida a les dones que pateixen violència domèstica.»

El president

Moltes gràcies.

5878

Acabat el debat, només cal procedir a la votació de la Moció. El senyor Ridao em demana la paraula? *(Pausa.)* No. Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Totes les esmenes del Grup de Convergència, inclosa la transaccional que acaba de ser llegida, queden incorporades al text de la Moció, per l'expressa acceptació que n'ha fet la diputada senyora Nadal. No hi ha peticions de votació separada: iniciem, per tant, la votació del conjunt de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Senyores i senyors diputats, agraït a tots vostès la seva presència fins al final d'aquesta sessió, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i nou minuts.